

TORSDAG DEN 26. MARTS 2009

FORSÆDE: Louisa MORGANTINI

Næstformand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 10.00)

2. Uddeling af fødevarer til de socialt dårligst stillede personer i Fællesskabet (ændring af "fusionsmarkedsordningen") (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0091/2009) af Siekierski for Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter om uddeling af fødevarer til de socialt dårligst stillede personer i Fællesskabet (KOM(2008)0563 – C6-0353/2008 – 2008/0183(CNS)).

Czesław Adam Siekierski, ordfører. – (PL) Fru formand, fru kommissær! I dag drøfter vi et særdeles vigtigt emne – programmet for uddeling af fødevarer til de socialt dårligst stillede personer i Fællesskabet. Det er vigtigt, fordi det drejer sig om millioner af mennesker, som lever i fattigdom og har brug for særlig hjælp. Vi støtter forslaget fra Kommissionen om at øge budgettet med to tredjedele, dvs. fra 305 mio. EUR til næsten 500 mio. EUR årligt, og at udvide det udvalg af produkter, der er omfattet af programmet.

Programmet vil naturligvis ikke løse problemet med fejlnæring og fattigdom hos Fællesskabets borgere, men det vil afgjort bidrage til at mindske problemerne. Vi er imod forslaget om øjeblikkelig indførelse – jeg gentager, øjeblikkelig indførelse – af samfinansiering via statsbudgetterne, fordi dette ville kunne begrænse eller endog udelukke nogle landes deltagelse i programmet. Det ville især gælde for lande, hvor indkomsten pr. indbygger er lav, og også hvor der er budgetmæssige problemer. Dette er så meget desto vigtigere på grund af den aktuelle økonomiske krise. Jeg tror, det vil lykkes for Rådet at udarbejde et kompromis på dette område.

Vi støtter også forslaget om, at fødevareprodukter, der er beregnet til uddeling ifølge programmet, kommer fra EU. Det skal så vidt muligt være friske lokale fødevarer, og dermed støtter vi de lokale fødevareproducenter ved at øge efterspørgslen og er også sikre på, at de uddelte fødevarer er af rette kvalitet.

Der har været mange kontroverser omkring programmets retsgrundlag. Som bekendt satte Rådets juridiske tjeneste spørgsmålstegn ved Kommissionens holdning. Kommissæren kan regne med Parlamentets opbakning på dette område. Jeg deler Kommissionens holdning vedrørende fastsættelse af klare prioriteringsområder og langsigtet planlægning. Forlængelse af programmet til tre år vil medvirke til at gøre udgiften til tilgængelige ressourcer mere effektiv.

Ved at vedtage betænkningen sender Parlamentet et positivt signal til EU's borgere. Eftersom EU giver støtte til de fattigste lande i Afrika, hvilket vi naturligvis støtter, må EU ikke glemme sine egne borgere. EU's fødevareprogram til de fattigste i EU ændrer ligesom ordningerne med skolefrugt og -mælk befolkningens holdning til EU og den fælles landbrugspolitik, som har været kritiseret meget voldsomt. Borgerne skal vide, at de fødevarer, de får, kommer fra EU-programmer og finansieres med EU-midler.

Programmet bekræfter, at EU tager ansvar for de mest trængende borgere. Denne gruppe omfatter navnlig hjemløse, vanskeligt stillede familier, arbejdsløse, eneforsørgere, indvandrere, asylansøgere og personer, der er oppe i årene eller har begrænsede ressourcer. Ofte er der tale om handicappede eller endda børn.

Man bør huske på, at forandringerne i de lande, som for nylig er kommet med i EU, har givet en væsentlig indkomstmæssig lagdeling i de pågældende samfund. Derudover er uligheden med hensyn til indkomst og levestandard stadig stigende i nogle af disse lande. Det er især familier i mindre byer og landsbyer, der er berørt af fattigdom. Et stigende antal mennesker har ikke råd til de grundlæggende livsfornødenheder.

Der er nærmest dødvande i Rådet, hvor alle venter på Parlamentets holdning, og det er min klare opfattelse, at vedtagelse af min betænkning vil overbevise Den Tjekkiske Republik, som i øjeblikket har formandskabet, om, at man skal genoptage drøftelserne og finde en rationel kompromisløsning i Rådet. Lad os håbe, at det lovgivningsmæssige arbejde kan afsluttes i maj eller juni i år. Jeg vil gerne tilskynde de medlemsstater, som ikke deltager i programmet, til at være med. Endelig vil jeg gerne på vegne af millioner af indbyggere, som

drager fordel af programmet, og de velgørhedsorganisationer, som uddeler fødevarerne, samt på egne vegne takke samtlige parlamentsmedlemmer og ikke blot dem, der støttede min betænkning.

Mariann Fischer Boel, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Inden jeg kommer nærmere ind på indholdet i dette forslag, vil jeg gerne takke ordføreren, hr. Siekierski, og medlemmerne af Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter for deres arbejde med den foreliggende betænkning.

Jeg vil gerne begynde med at sætte dagens forhandling ind i en større sammenhæng, da dette forslag ikke drejer sig om paragraffer, politiske beføjelser eller løfter, men derimod om mennesker. Millioner af europæere er ramt af de økonomisk vanskelige tider og af den hastige stigning i fødevarepriserne, vi har set siden 2007. Der er flere mennesker, end vi er klar over, for hvem manglen på tilstrækkelige fødevarer er et dagligt problem. 43 mio. europæere har ikke råd til et måltid med kød, kylling eller fisk hver anden dag. Jeg synes, det er et opsigtsvækkende antal.

Programmet for de socialt dårligst stillede personer er rettet mod de samfundsborgere, som har behov for fødevarehjælp. Folk, der er bekymret over, om de har mad til deres børn i morgen; folk, der ikke tænker over, hvad de skal spise til aften, men om de overhovedet får noget; folk, der ikke går på restaurant, bortset fra den med navnet "Resto du Cœur".

Med over 13 mio. fattige, som kan drage fordel af programmet, med 19 deltagende medlemsstater og med en ordning, som er en stabil afsætningskanal for interventionsprodukter, har dette program afgjort vist sit værd. Parlamentet erkendte dette allerede i 2006, hvor man opfordrede Rådet og Kommissionen til at give programmet varig status i fremtiden og at udvide uddelingen af fødevarer til ikke kun at være begrænset til de produkter, hvor der interveneres.

Det glæder mig, at der i hr. Siekierskis betænkning udtrykkes støtte til Kommissionens fremgangsmåde og enighed i, at det er nødvendigt at holde programmet inden for den fælles landbrugspolitik. Dette er navnlig vigtigt i en tid, hvor nogle påstår, at uddeling af fødevarer til mennesker intet har med vores landbrugspolitik at gøre.

Indtil nu har programmet udelukkende været finansieret via Fællesskabets budget. Vores nuværende forslag omfatter samfinansiering. Dette er en væsentlig ændring, men jeg mener, det er en grundlæggende forbedring af ordningen. Samfinansiering gør det muligt at skabe en bedre balance mellem de samlede midler, der er tilgængelige til denne foranstaltning, og det reelle behov. Medlemsstaterne tilskyndes til at tage større ansvar for programmets forvaltning, og det er også en måde, hvorpå vi får styrket samhørighedselementet, da samhørighedslande vil bidrage med en mindre grad af samfinansiering.

Samtidig deler jeg den opfattelse, at vi ikke må løbe den risiko, at medlemsstaterne trækker sig ud af ordningen. Vi foreslog derfor en gradvis indfasning af samfinansieringsgraden for at opretholde forskellen mellem samhørigheds- og ikke-samhørighedsmedlemsstater.

Jeg er enig i, at vi skal gøre mere for at garantere den ernæringsmæssige kvalitet af de udelte fødevarer. Som påpeget af ordføreren kunne dette betyde medtagelse af friske produkter, som oftest er fremstillet lokalt. Men det er ikke hensigtsmæssigt at udelukke udenlandske produkter eller produkter fra lande uden for EU som foreslået i hr. Siekierskis betænkning. Dette ville indebære yderligere og besværlige kontrolforanstaltninger. Det kunne ses som et tegn på EU-protektionisme, og vores WTO-partnere kunne endog rejse tvivl om ordningen. Når det så er sagt, vil langt hovedparten af de udelte fødevarer i realiteten blive fremstillet i EU, hovedsagelig ud fra interventionslagre og højst sandsynligt på baggrund af de tilbud, vi nu indhenter, især fra mejerisektoren.

Da velgørhedsorganisationerne er kraftigt involveret i ordningen, giver vores forslag mulighed for at godtgøre ngo'ernes transport- og administrationsudgifter. I betænkningen foreslås det, at lageromkostningerne også skal dækkes. Jeg er i princippet positiv over for denne idé, men jeg er ikke enig i forslaget om at lade det være op til medlemsstaterne at fastsætte godtgørelsessatserne. Vi er nødt til at fastsætte den samme maksimalsats for alle deltagende lande, ikke mindst for at sikre, at programmet bliver ved med at være effektivt, og at uddelingen af fødevarer fortsat er i fokus.

Lad mig til slut understrege, at Rådet afventer resultatet af dagens forhandling og stemmeafgivning, inden det fortsætter sine drøftelser. Forhåbentlig har ministrene anvendt ventetiden konstruktivt. Og på baggrund af dagens forhandling skal der således sendes et klart signal: Glem ikke de mennesker, der står i kø ved suppekøkkenet eller venter på den næste pakke med fødevarer. Så vent ikke for længe! Vi er nødt til at give ordningen med fødevarehjælp varig status i fremtiden.

Florencio Luque Aguilar, *ordfører for udtalelsen fra Regionaludviklingsudvalget*. – (ES) Fru formand! Den nuværende økonomiske krise i hele Europa vil i de næste få år føre til en stigning i antallet af mennesker, som befinder sig under fattigdomsgrænsen. Dette antal er allerede oppe på 80 mio., med andre ord 16 % af verdens befolkning.

På baggrund af krisen er det yderst vigtigt, at vi forvisser os om kontinuitet vedrørende uddeling af fødevarer til de mest trængende. Interventionslagerne har indtil videre været et nyttigt værktøj, der både har sikret de fattigste mennesker i Fællesskabet fødevarer, og samtidig sikret prisstabilitet for de europæiske producenter. Disse lagre er imidlertid efterhånden ved at være tømte.

Det ville være passende, hvis det nye hjælpeprogram til de fattigste også kunne fungere som en afsætningskanal for produkter fremstillet i EU. På denne måde ville vi hjælpe landmændene med at kunne blive boende i landdistrikterne.

I henhold til Kommissionens forslag kræves det ikke, at fødevarerne ifølge programmet, udelukkende er fremstillet i Fællesskabet, da man vurderer, at dette ville være i modstrid med Verdenshandelsorganisationens bestemmelser. Jeg vil dog gerne understrege over for Kommissionen, at USA afsætter ikke mindre end 67 % af sit landbrugsbudget til fødevarerprogrammer til de dårligst stillede personer, hvilket også har den yderligere fordel, at der ydes støtte til fortrinsvis landmænd og kvægavlere.

Denne procentdel står i skarp kontrast til den udgift, der foreslås i det nye fællesskabsprogram, som ville være lig med blot 1 % af budgettet for den fælles landbrugspolitik.

Agnes Schierhuber, *for PPE-DE-Gruppen*. – (DE) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil også gerne udtrykke min oprigtige tak til hr. Siekierski for hans betænkning. Jeg vil driste mig til at sige, at han har gjort et særdeles godt stykke arbejde.

I mere end to årtier har EU haft et program til uddeling af fødevarer til de socialt dårligst stillede personer. I 2006 kunne man f.eks. således yde støtte til ca. 13 mio. mennesker i 15 medlemsstater ved hjælp af en række støtteforanstaltninger. Jeg mener, at dette program – og dette et noget, som både kommissæren og ordføreren allerede har nævnt – vil spille en vigtig rolle til opretholdelse og fremme af solidariteten inden for Det Europæiske Fællesskab, da EU efter min mening er og bliver ikke blot et økonomisk fælles marked, men også først og fremmest et værdifællesskab, hvor man er solidarisk. Ligeledes støtter jeg inden for rammerne af en moderne økosocial markedsøkonomi med de tre søjler økonomi, miljø og sociale anliggender – hvor alle tre har lige stor betydning, således at alle medlemsstater kan deltage i dette program – ordførerens opfattelse af, at programmet som hidtil skal finansieres 100 % af EU.

Jeg vil gerne understrege, at programmet, selv om det er vigtigt for os primært at anvende produkter, som er fremstillet i Fællesskabet, ikke – hvor nødvendigt – bør være begrænset udelukkende til disse produkter.

Endelig vil jeg gerne sige, at det efter min personlige opfattelse er helt indlysende, at vi skal hjælpe de allerfattigste i det omfang, vi er i stand til det. Jeg håber inderligt, som kommissæren nævnte, at et stort flertal i dag vil stemme for den foreliggende betænkning, således at vi kan sende et klart signal til Rådet.

María Isabel Salinas García, *for PSE-Gruppen*. – (ES) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Allerstørst vil jeg gerne lykønske ordføreren, som vi i meget høj grad er enig med om dette program, og dernæst vil jeg gerne lykønske alle involverede, fordi det i en tid med økonomisk krise er grundlæggende at opretholde et program som dette med de deraf følgende indlysende positive sociale virkninger.

Selv om vi kun er involveret i en høringsprocedure, skal vi sende et klart politisk signal fra Europa-Parlamentet i disse tider med økonomisk usikkerhed. Vi skal sende et signal fra Bruxelles og Strasbourg om, at vi ikke alene eller udelukkende er optaget af genopretningen af det finansielle system, men at vi også er fuldt bevidst om behovet for at udvikle vores socialpolitikker, navnlig de politikker, som støtter de mest trængende, dvs. de fattigste i EU.

Vi er enige med Kommissionen i, at dette program til uddeling af fødevarer fortsat skal anses for en del af den fælles landbrugspolitik af flere forskellige grunde, nemlig at europæisk landbrug har en markant social dimension, at dette program er et redskab, som virker, at vi har brug for det nu mere end nogensinde før, og at det skal fortsætte.

Vi i Den Socialdemokratiske Gruppe er ligesom ordføreren imod, at dette program samfinansieres via EU og medlemsstaterne, da dette ville indebære en forskelsbehandling mellem staterne alt efter deres velstand,

hvilket derefter kunne føre til en situation, hvor programmet ikke ville blive ført ud i livet i de dårligst stillede lande.

Det er vanskeligt at forstå, hvorfor Kommissionen i en tid, hvor der er størst behov, ønsker at spare fællesskabsmidler via det mest sociale aspekt i den fælles landbrugspolitik, navnlig da der hvert år er budgetoverskud på landbrugsbudgettet.

Det er grundlæggende for os, at programmet fuldt ud finansieres af Fællesskabet. Vi er nødt til at sikre, at dette program vil nå ud til samtlige lande og navnlig de lande, hvor behovet er størst. De 43 mio. potentielle modtagere af hjælp ifølge dette program gør det nødvendigt, at vi gør en enorm indsats og ikke for enhver pris vil undgå budgetudgifter. Ja, det er sparetider, men ikke når det drejer sig om de fattigste.

Dette program skal dække hele forløbet for uddeling af fødevarer for at sikre, at hjælpen når frem til borgerne i samtlige medlemsstater. For at nå dette mål har vi i Den Socialdemokratiske Gruppe, som jeg er skyggeordfører for, fremsat et ændringsforslag om, at samtlige udgifter ved uddeling, oplagring og administration finansieres af fællesskabsmidler.

Vi er også enige med ordføreren i, at fødevarerne skal være af høj kvalitet og fortrinsvis af fællesskabsoprindelse. Denne tilgang er i overensstemmelse med Parlamentets holdning til andre tilsvarende programmer, som vi for nylig har drøftet i Parlamentet, såsom planen om at uddele frugt i skolerne.

Mange tak, det var alt. Vi håber, Kommissionen vil tage hensyn til Parlamentets holdning, når afstemningen finder sted, og frem for alt håber vi, Kommissionen vil føre denne plan ud i livet i EU snarest muligt.

Willem Schuth, for ALDE-Gruppen. – (DE) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Lad mig begynde med at gøre det klart, at uddeling af fødevarer til de dårligst stillede personer for mig slet ikke står til debat ved den kommende afstemning om hr. Siekierskis betænkning, navnlig ikke i disse økonomisk vanskelige tider. Derfor vil jeg også gerne først gøre det klart, at det ikke var let at finde frem til en fælles linje i vores gruppe. Jeg respekterer således den personlige afvigende beslutning, som ethvert medlem af gruppen måtte træffe om ikke at støtte vores påtænkte forkastelse af betænkningen.

Hvad er så grunden til, at jeg ikke kan støtte det foreliggende resultat af afstemningen i udvalget? Der er en række årsager til dette, som bestemt intet har at gøre med at yde hjælp til de dårligst stillede personer i EU i disse økonomisk vanskelige tider. Tværtimod var det med de ændringsforslag, som blev stillet af min kollega hr. Busk for Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa, selv om de desværre viste sig ikke at opfylde betingelserne for behandling, hensigten at give den allerede eksisterende orden et fremtidsorienteret grundlag. Den hidtil gældende orden er en anakronisme fra en tid med overproduktion af landbrugsprodukter, og heldigvis hører det nu fortiden til. På grund af den succesfulde afkobling af direkte betalinger er interventionslagene konstant blevet mindre i de senere år med det resultat, at op til 85 % af fødevarerne i dag skal købes på det frie marked.

Dette har dog ændret programmets grundlæggende karakter og har resulteret i, at programmets landbrugsmæssige dimension er gået tabt. Da vi nu har med et socialt program at gøre, er vi nødt til at skabe et passende retsgrundlag for programmet. På dette punkt deler vi den opfattelse, Rådets Juridiske Tjeneste har, af, at det eneste mulige retsgrundlag i stedet for artikel 37 i EF-traktaten om den fælles landbrugspolitik er artikel 308, da programmet ellers helt åbenlyst ville være en indgriben i medlemsstaternes nationale kompetence. I betragtning af, at vores ændringsforslag ikke opfyldte betingelserne for behandling, er den eneste løsning et nyt udkast fra Kommissionen. Kommissionen bør også tage princippet om samfinansiering til sig, da det kun lokalt kan vurderes på tilfredsstillende måde, om sådanne programmer giver mening i alles øjne eller ej.

Andrzej Tomasz Zapalowski, for UEN-Gruppen. – (PL) Fru formand! I EU oplever vi for tiden en voksende social lagdeling. Vi har millioner af mennesker, der lever i fattigdom, og antallet er hele tiden stigende. Dette sker på trods af, at socialdemokraterne har været ved magten i Fællesskabet og i mange medlemsstater i flere år og siges at være på vagt over for fattigdom og ulighed. Det var meningen, at selve EU skulle være et område med generel velstand. Mange mennesker var naive og troede på det, men nu er det tid til eftertanke.

Vi skal hjælpe de mennesker i Europa, som ikke selv kan klare sig mod fattigdom og udstødelse. Der er mange af disse mennesker i de gamle EU-lande og endnu flere i de nye lande. Ud over de ødelæggende resultater af den økonomiske krise kan vi også se virkningerne af den tidligere kolonihierarkialitet i de gamle EU-lande over for virksomheder og banker i de nye medlemsstater. Arbejdspladser forsvinder, og f.eks. er skibsværftsindustrien i Polen blevet ødelagt.

Hr. Siekierskis fremragende betænkning vedrører den måde, hvorpå fødevarer skal uddeles til de mest trængende. Jeg er helt enig med ham i, at Fællesskabet som helhed skal finansiere støtten til de dårligst stillede, og at fødevarerne udelukkende skal komme fra EU-lande. Støtten skal nå frem til børnehjem, centre for hjemløse og sultne børn i skoler og skal hovedsagelig uddeles af lokale myndigheder, da de har de bedste oplysninger om, hvad og hvor meget, der er behov for.

Witold Tomczak, for IND/DEM-Gruppen. – (PL) Fru formand, fru kommissær! Fødevarerhjælpeprogrammet er uhyre vigtigt i dag. Som ordføreren har skrevet, var 43 mio. mennesker i EU-25 alene underernæret i 2006, og 79 mio. var truet af fattigdom, hvilket er mere end 20 % af det samlede befolkningstal i EU. Programmet har hjulpet én ud af seks trængende. Så problemet er alvorligt, og fattigdomsfænomenet er forværret yderligere efter de seneste udvidelser af EU.

Statistikkerne viser, at programmet kun afhjælper problemet med fejlnæring, men ikke fjerner det. Det er et program, som behandler virkningerne, men ikke fjerner årsagerne. Er det ikke paradoksalt, at det er indbyggerne i landområder, som er truet af fattigdom og fejlnæring? De mennesker, der skal fremstille fødevarer, har brug for fødevarerhjælp. Det er dog ikke deres egen skyld, men snarere et resultat af en given politik. Det er resultatet af en usund landbrugspolitik, som får mindre familiebrug til at gå fallit og øger antallet af mennesker, der har brug for fødevarerhjælp.

Den bæredygtige europæiske landbrugsmodel fra 1997 er en propagandamyte. Mindre familiebrug skulle være et centralt element i modellen, men faktisk forholder det sig stik modsat. Det er disse landbrug, som bliver udstødt, selv om de udgør mindst 95 % af samtlige landbrug i EU. Er det ikke paradoksalt, at vi giver de fleste landbrugsmidler til dem, hvor landbrugsproduktionen koster meget, nemlig til store miljøbelastende landbrug med dyr, hvorimod landbrug med billig landbrugsproduktion kun får symbolsk støtte? Med EU's handelspolitik udsættes vi for pludselige prisstigninger, og konkurrencepolitikken har ført til salgsmonopoler og til for høje priser. Det er på høje tid, at disse politikker bliver ændret. Det er disse politikker, der har gjort fødevarerne dyre, og som er grunden til, at antallet af fattige og underernærede borgere i EU er stigende.

Jean-Claude Martinez (NI). – (FR) Fru formand, fru kommissær! Lissabonstrategien er en stor succes på i hvert fald ét område, nemlig at EU er blevet ét af de mest konkurrencedygtige områder i verden, når det drejer sig om at skabe fattigdom. Vi har således været i stand til at skabe 80 mio. fattige og 43 mio. sultende europæere, herunder ældre, som evt. dør hurtigere og dermed reducerer de offentlige udgifter, således at det er nemmere at opfylde Maastrichtkriterierne.

Bare i Frankrig serveres der 80 mio. måltider om året af velgørenhedsorganisationen "Restos du Cœur". For at kunne brødføde de fattige har vi siden 1987 haft et program til uddeling af fødevarer med et årligt budget på 300 mio. EUR. 300 mio. EUR divideret med 80 divideret med 12 giver 25 cent om måneden til uddeling af fødevarer til hver af de 80 mio. fattige. Disse fødevarer blev taget fra interventionslagrene, men siden reformen i 1992, hvor smørbjergene, mælkesøerne og de stopfyldte kølehuse blev genstand for kritik, er disse lagre blevet tømt.

I perioden 2010-2012 skal vi af hensyn til WTO og bekæmpelse af protektionisme købe fødevarer på det frie marked, hvor der også er ikkeeuropæiske varer. Vi har siden 1962 fodret vores kvægbesætninger med importeret oliefrø, og det vil sige, at vi fra 2010 også skal brødføde vores fattige med importvarer. Og alt dette skal samfinansieres i universalprincipets navn.

Men problemet – det reelle problem – er, at der efter 22 år med EU's fødevareprogram alligevel er 80 mio. fattige mennesker.

Albert Deß (PPE-DE). – (DE) Fru formand, fru kommissær! Hr. Siekierski har gjort et stort stykke arbejde med at udarbejde den foreliggende betænkning, og dette vil jeg gerne takke ham hjerteligt for. Jeg deler også hans opfattelse af, at en række mennesker, navnlig nu under den økonomiske krise, er truet af fattigdom. Det ville være en falliterklæring for Europa, hvis mennesker her i Europa skulle lide af sult.

Jeg kan dog ikke være enig i den fremførte opfattelse af, at fødevarer er blevet dyrere. Det forholder sig muligvis sådan i visse lande, men i Tyskland er det bestemt ikke tilfældet. F.eks. er prisen på mælk og smør – til dels som følge af fejlagtige beslutninger på EU-plan – lavere, end den har været i lang tid, og den har nået et niveau, som udgør en trussel for mange landbrugs eksistens.

Jeg har her en række statistikker, som viser prisen på fødevarer. I 1970 skulle en industriarbejder arbejde i 243 minutter for at kunne købe et kilo svinekoteletter, et kilo oksekød, et kilo fuldkornsbrød, ti æg, 250 gram

smør, et kilo kartofler og en liter mælk. I 2008 skulle vedkommende kun arbejde 82 minutter. Det vil sige, at vedkommende kun skulle arbejde en tredjedel så lang tid for at have råd til disse fødevarer.

I begrundelsen er det anført, at der i Tyskland alene er 9 mio. mennesker, som er truet af fattigdom. En rettelse er også her på sin plads. I Tyskland er hver borger, hver person berettiget til en offentlig minimumshjælp, og derfor behøver ingen af disse 9 mio. mennesker at lide af sult.

Det er derfor vigtigt, at de midler, der her stilles til rådighed til fødevarehjælp, anvendes på steder i Europa, hvor mennesker virkelig er truet af sult. Det ville være en skandale for Europa, hvis vi ikke gjorde noget ved dette.

Luis Manuel Capoulas Santos (PSE). – (PT) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Den forhandling, som jeg helst ville deltage i, ville dreje sig om at afslutte alle hjælpeforanstaltninger over for de socialt dårligst stillede, fordi disse foranstaltninger var blevet overflødige.

Desværre er dette ikke tilfældet i øjeblikket i Europa og den øvrige verden. I EU har mange familier, som er ramt af arbejdsløshed eller social udstødelse, oplevet, at deres indtægt ikke er stor nok til at opfylde de mest basale behov, og derfor skylder vi dem at udvise solidaritet.

Det forslag fra Kommissionen, som vi drøfter, fortjener vores godkendelse, så meget desto mere som vi nu ligesom tidligere skal finde endnu en ny måde, hvorpå vi nemt kan komme af med vores budgetoverskud. Dette er ikke emnet i dag. Det er endog berettiget med en stigning i tildelingen af finansielle midler til dette program.

Jeg lykønsker også Kommissionen med dens forslag om, at denne hjælp skal komme fra landbrugsbudgettet. Ingen gruppe udviser større solidaritet end landmænd, og ingen samfundsgrupper er mere involveret i gensidig hjælp end befolkningen i landdistrikterne. Jeg er sikker på, at de europæiske landmænd med stolthed vil dele landbrugsbudgettet med de mest trængende.

Min politiske gruppe vil således forkaste forslaget fra Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa, som anfægter retsgrundlaget for denne forordning. Kommissionens forslag kan og skal imidlertid forbedres.

Hr. Siekierskis betænkning og også de ændringsforslag, som Den Socialdemokratiske Gruppe vil fremsætte i mødesalen, er gode bidrag, som forbedrer forslaget, navnlig vedrørende muligheden for at få lageromkostningerne dækket og den omfattende fællesskabsfinansiering af programmet.

Jeg opfordrer derfor Parlamentet til at vedtage den foreliggende betænkning og opfordrer Kommissionen til at godkende Parlamentets bidrag.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Fru formand! Betænkningen om ændringsforslaget til Rådets forordning om uddeling af fødevarer til de socialt dårligst stillede personer i Fællesskabet fremlægges af Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter.

Jeg vil dog gerne understrege, at støtte til Fællesskabets dårligst stillede personer i lyset af den aktuelle finans- og økonomikrise antager en ny – socialpolitisk – dimension.

EU's fødevarehjælp er særdeles vigtig i krisetider, når antallet af arbejdsløse stiger, og subsistensniveauet falder.

Antallet af arbejdsløse i Litauen var i februar 16 gange så højt som antallet af ledige stillinger. Det skønnes, at der i Litauen i øjeblikket er ca. 20 % af befolkningen, som lever i fattigdom.

I 2006 fik 13 mio. EU-borgere fødevarehjælp. Det er forudsat, at 16 % eller 80 mio. EU-borgere i nærmeste fremtid vil leve under fattigdomsgrænsen.

I hr. Siekierskis betænkning foreslås det, at bevare de nugældende finansieringsbestemmelser for fødevarehjælpeprogrammet, nemlig kun at tildele midler fra EU's budget, og forkaste Kommissionens forslag om at samfinansiere programmerne via EU og medlemsstaternes budgetter.

Kommissionens forslag passer bare slet ikke sammen med de økonomiske realiteter.

For mange af EU's forholdsvis fattige lande, som kæmper med konsekvenserne af krisen, ville det for nærværende være vanskeligt at bidrage til finansiering af fødevarehjælpeprogrammet. Midler fra EU's budget

ville derimod, sådan som det har været tilfældet siden 1987, være en effektiv støtte til de fattigste medborgere, hvilket ville være udtryk for sand solidaritet.

Giovanni Robusti (UEN). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Endelig går det op for folk, at lagrene med den nye landbrugspolitik er blevet tømt, og derudover at alle midler er blevet overført til direkte støtte, og vi nu må ty til budgettet for at brødføde de sultne.

Hvis vi med graduering havde fået lidt mere ud af de godt skjulte personer, der får mere end 300 000 EUR om året i direkte hjælp, ville der muligvis i dag have været flere ressourcer til vores dårligst stillede borgere. Hvis vi skulle træffe afgørelse om, hvad der skulle afsættes til de dårligst stillede, inden produktionen finder sted, ville vi muligvis bruge langt færre midler, end hvis vi købte varerne på det frie marked, og vi ville få en politik til at støtte visse kriseramte markeder, f.eks. markedet for mælk. Hvis det kunne lykkes os at anvende de produkter, der bliver smidt ud, fordi de er tæt på udløbsdatoen eller ikke kan sælges på de almindelige markeder, ville vi muligvis slå to fluer med et smæk.

Jeg ønsker slet ikke at tænke på, at der bag en ædel sag, er et stort voksende marked for hjælp, hvor man graver dybere ned i de europæiske skatteydernes lommer på bekostning af de arme stakler, som er ved at dø af sult.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Fru formand! Uddeling af fødevarer til de sultne er et grundlæggende princip. Vi taler med rette om det i forbindelse med tredjelande, men erkender sjældent reel sult i Europa. Imidlertid er gnavende sult og alvorlig fejlernæring – om end uden faktisk sult – et faktum i selv de mest velstående medlemsstater.

Sult midt i al overfloden er og har altid været en skandale, og i den foreliggende betænkning forsøger vi at forbedre ordningerne for at kunne håndtere problemerne mere effektivt. Som fattig moder havde jeg grund til at være taknemmelig for den gratis mælk, der blev givet til småbørnsfamilier i 1970'erne i Irland, og for den prisnedsatte mælk, mine børn fik i skolen i 1980'erne.

Jeg vil dog gerne stille et yderlige forslag, men ikke inden for den fælles landbrugspolitik. Som følge af nogle af politikkerne inden for den fælles fiskeripolitik kastes tusindvis af ton døde spisefisk ud over fiskerbådenes ræling langs vores kyster. Det er på tide, vi sætter en stopper for dette spild. Vi skal lande disse såkaldte "kasserede fangster" og give fiskene til de personer, som er trængende, men ikke har råd til fødevarer med proteiner af høj kvalitet. Det ville være meget vanskeligt at finde en bedre og mere nærende fødevarekilde. Jeg vil gerne bede kommissæren om at tale med fiskerikommissæren om at udvide denne ordning til at omfatte fisk.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg støtter helhjertet hr. Siekierskis betænkning om en fælles markedsordning for landbruget og om specifikke bestemmelser med hensyn til uddeling af fødevarer til de socialt dårligst stillede personer i Fællesskabet. Dette spørgsmål er så meget desto vigtigere i lyset af finanskrisen, hvis virkninger kan mærkes i den europæiske økonomi.

I erkendelse af det presserende behov for at opfylde behovet for fødevarer hos de socialt dårligst stillede har Europa-Parlamentet kraftigt opfordret Kommissionen og Rådet til at give det europæiske fødevarerhjælpeprogram permanent status. Hvad det øvrige angår, anførte vi her i Parlamentet i marts 2008 ved vedtagelsen af en beslutning om stigende priser i EU og i udviklingslandene, at retten til en tilstrækkelig og varieret kost, som er egnet til en sund og aktiv livsstil, er en grundlæggende rettighed, som alle skal være sikret permanent.

Jeg mener, programmet for uddeling af fødevarer program til de socialt dårligst stillede forsat skal udgøre et væsentligt element i den fælles landbrugspolitik, præcis fordi den fælles landbrugspolitik virker ved at stabilisere priserne og således beskytte lavindkomstgrupperne mod prisudsving.

Jeg er dog ikke enig i de procentangivelser for samfinansiering, som foreslås i visse ændringsforslag, fordi de kunne få en række medlemsstater til at begrænse deres deltagelse i programmet. Jeg forkaster derfor de ændringsforslag, der har til formål at ændre retsgrundlaget. Jeg vil gerne understrege, at der er brug for fuld EU-finansiering af fødevarerhjælpeprogrammet. Jeg går således ind for vedtagelse af forslaget til lovgivningsmæssig beslutning.

Struan Stevenson (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Der har været fremsat divergerende synspunkter i Parlamentet her til formiddag om dette anliggende. Jeg ønsker naturligvis hr. Siekierski tillykke.

På et tidspunkt med stadig dybere økonomisk recession og mange millioner mennesker, som lever i fattigdom og er sultne, er Parlamentet naturligvis nødt til at finde måder, hvorpå vi kan hjælpe dem og yde dem fødevarerhjælp. Men som kommissæren påpegede, er der 19 deltagende medlemsstater i dette projekt. Det vil sige, der er otte medlemsstater, som ikke deltager. Det Forenede Kongerige er en af de stater, og grunden er, at man anvender sin egen socialpolitik til at yde hjælp til de fattige. Man trak sig for mange år siden ud af denne ordning.

Det spørgsmål, som mange medlemsstater og Kommissionen stiller, er: Hvorfor anvender vi den fælles landbrugspolitik til at finansiere socialpolitik? Dette var helt i orden tidligere, hvor vi havde voldsom overskudsproduktion – mælkesøer, smørbjerge og oksekødsbjerge – og blev nødt til at uddele disse fødevarer til de fattige, idet budgettet for den fælles landbrugspolitik blev anvendt til at finansiere uddelingen. Men nu, hvor der interveneres meget lidt – og vi hører nu, at vi er nødt til at indkøbe fødevarer selv fra lande uden for EU og anvende budgettet for den fælles landbrugspolitik til oplagring og uddeling af disse fødevarer – er dette helt sikkert ved at blive noget, der bedre kunne håndteres via medlemsstaternes socialpolitik.

Når man betænker, at der er mennesker, som lever i dyb armod i nogle af de nye medlemsstater som f.eks. Rumænien, og mange af disse mennesker i øvrigt er selvforsynende landmænd, er det de mennesker, der er de fattigste. Alligevel fratager vi dem potentielt nogle midler – midler fra budgettet for den fælles landbrugspolitik, som kunne hjælpe dem – for at uddele denne fødevarerhjælp, hvis primære modtagergruppe rent faktisk er de gamle medlemsstater som f.eks. Frankrig, Italien og Spanien. Så der gælder ikke lige vilkår ved denne fordeling af hjælp, og jeg mener, vi fremover bør være meget varsomme med, hvordan vi håndterer dette område.

Jean-Paul Denanot (PSE). – (FR) Fru formand! Jeg mener, at spørgsmålet om uddeling af fødevarer til de socialt dårligst stillede personer kommer på det helt rette tidspunkt, men når alt kommer til alt, føler jeg ikke, at der med Kommissionens forslag tages hånd om problemet.

Spørgsmålet om samfinansiering vækker bekymring hos mig, og jeg føler mere, det er spørgsmålet om liberalisme – som har været dominerende for den fælles landbrugspolitik i de sidste par år – der skal sættes spørgsmålstegn ved. Fødevareroptøjer og pludselige ændringer i fødevarerpriserne er konstante indikatorer for grænserne for liberaliseringen af landbrugsmarkedet. En sådan liberalisering har altid været til skade for svage befolkningsgrupper, svage producenter og sårbare landområder.

Jeg opfordrer derfor til, at landbrugspolitikken generhverver sine rettigheder, at kontrollen genoptages på både europæisk og internationalt plan, og at det strategiske område landbrug og fødevarer ud fra både et kvantitativt og kvalitativt perspektiv ikke underkastes de rå markeds kræfter.

Dette er naturligvis en hastesag, og hr. Siekierskis betænkning er en reaktion på dette presserende spørgsmål, hvilket glæder mig. Jeg håber dog, at det i forbindelse med de netop påbegyndte drøftelser om den fremtidige fælles landbrugspolitik vil blive påpeget, at den vigtigste målsætning er at antage en strukturel tilgang til bekæmpelse af den sult og fattigdom, vi ser i hele EU og den øvrige verden. Landdistrikterne er parate til at opfylde vores fødevarerbehov med tilstrækkelige mængder produkter af høj kvalitet. De skal have tilført de finansielle og menneskelige ressourcer til at kunne påtage sig dette store ansvar.

Leopold Józef Rutowicz (UEN). – (PL) Fru formand! Fødevarer- og boligudgifterne udgør over 90 % af udgifterne i mange privatbudgetter. Fastholdelse af fødevarerpriserne på så lavt et niveau som muligt har stor social og humanitær betydning. 79 mio. mennesker i EU var ramt af fattigdom og fejlnæring i 2006. Som følge af krisen og en stigning i antallet af indbyggere er problemet nu vokset markant, og antallet af mennesker, som har brug for direkte støtte i 2009, vil med sikkerhed overstige 25 mio.

Støtte er et vigtigt element i den fælles landbrugspolitik, da beholdningerne på interventionslagrene frigives, samtidig med at efterspørgslen efter fødevarer opretholdes. Jeg støtter finansiering af fødevarerhjælp, navnlig via EU-midler, men suppleret med midler fra bestemte lande alt efter deres evne, fastsættelse af klare principper for tildeling af støtte, forhøjelse af hjælpefonden med mindst 200 mio. EUR i 2009, udvidelse af listen over fødevarerprodukter og fastsættelse af principper for fødevarerindkøb. Støtte har stor politisk betydning, fordi den bekræfter samhørigheden i forbindelse med EU's tiltag på vegne af borgerne. Jeg ønsker hr. Siekierski tillykke med en fremragende betænkning.

Christa Klauß (PPE-DE). – (DE) Fru formand, kommissær Fischer Boel, mine damer og herrer! I 22 år har programmet for uddeling af fødevarer til de socialt dårligst stillede personer i Fællesskabet medvirket til gennemførelse af særdeles vigtige mål med den fælles landbrugspolitik. Dette drejer sig på den ene side om at stabilisere markederne ved at reducere interventionslagrene og på den anden side om at støtte de fattigste

samfundsgrupper i Fællesskabet med fødevarer. I 2006 alene nød 13 mio. mennesker fra 15 medlemsstater godt af hjælpeforanstaltninger inden for rammerne af dette program – en værdifuld hjælp, som bør bibeholdes.

Der er dog nu velbegrundet bekymring med hensyn til Kommissionens forslag, hvor man afviger fra de gamle principper og ikke blot ønsker at anvende fødevarer fra interventionslagrene til programmet, men også fødevarer indkøbt på det frie marked. Her er der bestemt tale om socialpolitik og ikke landbrugspolitik. Argumentet om, at det kun er med supplerende indkøb af fødevarer, at det tilbudte udvalg af fødevarer vil kunne tilvejebringe en afbalanceret kost, er efter min mening skudt ved siden af.

Ordføreren, hr. Siekierski, foreslår nu fjernelse af samfinansieringen. Men dette understreger blot endnu en gang aspektet med det socialpolitiske ansvar, og det er grunden til, at jeg slår til lyd for samfinansieringen. EU skal klart fokusere på befolkningens velbefindende. Der må ikke herske sult eller nød. Dette er noget, som alle talere her til formiddag endnu en gang klart har understreget. Imidlertid må vi sikre os en klar ansvarsfordeling. Det forholder sig ikke sådan, at man med landbrugspolitikken ønsker at lægge hindringer i vejen for hjælp og støtte til de fattige. Men med en rimelig og korrekt tildeling af opgaver og støtte er perspektiverne for samordning og optimering også gode.

Europæisk landbrugspolitik står for tiden og vil fremover blive ved med at stå over for store udfordringer. Ændringer af indholdet skal altid ses i den store sammenhæng. Jeg vil derfor anmode Kommissionen og Rådet om passende beslutninger og samordning, for så vidt angår social- og landbrugspolitikken.

Rosa Miguélez Ramos (PSE). – (ES) Fru formand! Jeg vil indledningsvis gerne ønske hr. Siekierski tillykke med den efter min mening fremragende betænkning, som har opnået stor opbakning i Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter.

Som bekendt er Fællesskabets interventionslagre i mere end 20 år blevet anvendt til at stille fødevarehjælp til rådighed til de mest trængende. Til hr. Stevenson vil jeg sige, at problemet er, at de successive reformer af den fælles landbrugspolitik i høj grad har reduceret lagrene.

Jeg vil her også gerne understrege, at vi, hvis vi undertrykker eller forsøger at undertrykke dette program, ville sende et meget dårligt signal på dette meget ømtålelige tidspunkt, hvor mange europæere ikke har tilstrækkeligt at spise. I denne henseende står det klart, at vi, når lagrene slipper op – og som sagt gør de det efterhånden mere og mere – bliver nødt til at vende os mod det frie marked.

Jeg vil her gerne fremhæve noget, jeg ser som et meget positivt element ved betænkningen, nemlig at der, når vi vender os mod det frie marked, bør være en forpligtelse til, at produkterne er fremstillet i EU, er af lokal oprindelse og friske. Det vil efter min opfattelse også være hensigtsmæssigt, at ordningen fortsat er 100 % EU-finansieret, da jeg mener, at støtten i tider, som vi f.eks. oplever nu, ikke kan eller skal være afhængig af hver enkelt medlemsstats formåen, hvis vi ikke ønsker at uddybe disse muligheder detaljeret. På tilsvarende måde ville det nok være en god idé at forlænge programmets varighed til tre år.

Endelig vil jeg gerne gøre opmærksom på, at Kommissionen stadig har tid nok til at anvende interventionsmulighederne, hver gang det måtte være nødvendigt eller muligt, og at mere end én sektor inden for landbruget ville glæde sig over dette. Jeg tænker her navnlig på mælkeproducenterne i min region, Galicien, for hvem en sådan intervention ville bidrage til at løse den vanskelige situation, de står over for, og samtidig ville bidrage til at stille fødevarer til rådighed til de socialt dårligst stillede.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Fru formand! Ca. 80 mio. mennesker i EU lever i fattigdom, hvilket udgør 16 % af befolkningen i EU. Den økonomiske krise truer med at forøge antallet i denne gruppe. I Warszawa ser jeg hver dag folk, der står i kø for at få en skål suppe. Derfor er det så vigtigt at bibeholde kontinuitet i fællesskabsprogrammet for uddeling af fødevarer til de socialt dårligst stillede personer. Direkte forsyning med produkter sikrer en varieret kost.

Imidlertid omfatter Kommissionens forslag samfinansiering, hvilket for de fattigste medlemsstater kan føre til, at de trækker sig ud af programmet. Dette ville være uforeneligt med grundlaget for programmets indførelse, særlig med ønsket om at begrænse økonomiske og sociale uligheder mellem regionerne, og ville ødelægge solidaritetsprincippet. Forhåbentlig vil vi med ændringsforslag 17, 18 og 19 få fjernet denne svaghed ved betænkningen. Jeg opfordrer Kommissionen til at udarbejde et program, hvormed de strukturelle årsager til fattigdom og ikke blot dens virkninger fjernes, og hvormed det også kan fastslås, hvor meget af støtten der når frem til de fattige, og hvor meget der beholdes af mellemhandlerne. Jeg ønsker ordføreren tillykke.

Filip Kaczmarek (PPE-DE). – (PL) Fru formand, fru kommissær! Uddelingen af fødevarer til de socialt dårligst stillede personer er et særdeles vigtigt område af EU's aktiviteter. Jeg takker derfor Kommissionen for dens forslag på dette område, og jeg takker hr. Siekierski for den betænkning, vi drøfter i dag.

Medlemsstaterne har gjort enorme fremskridt med hensyn til at forbedre deres borgeres livskvalitet. Alligevel er fattigdom stadig et af de alvorligste problemer i dagens Europa. Det skønnes, at 43 mio. EU-borgere risikerer fejlnæring – dette er et chokerende tal. Uddelingsprogrammet hjælper mange af disse europæere. Jeg ved, at ikke alle bryder sig om programmet. Jeg forstår, at man kan have sine tvivl af juridisk, økonomisk eller politisk karakter, men jeg vil gerne vide, hvilket alternativ der ville være til programmet, navnlig fordi programmet for uddeling af fødevarer også har en gunstig indvirkning på landbrugsmarkedet, som er mere stabilt takket være programmet.

EU er en global leder i og med, at der gives støtte til de fattigste mennesker i verden. Det er vanskeligt at forestille sig, at Fællesskabet samtidig ville ophøre med at hjælpe de EU-borgere, som står over for alvorlige problemer, og derfor håber jeg, at Rådet kan nå frem til en forståelse på dette område.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Fru formand! Jeg vil gerne lykønske Kommissionen og ordføreren, hr. Siekierski, med dette fremragende initiativ, hvilket er en bekræftelse på EU's og Kommissionens sociale forståelse.

Der er to ting, jeg gerne vil spørge Kommissionen om. Det første punkt har med samfinansiering at gøre. Jeg er enig i betænkningens indhold, men jeg vil gerne bede fru Fischer Boel om at gøre sig klart, at hun beder om samfinansiering fra forholdsvis fattige medlemsstater med stramme budgetter, hvor behovet for fødevarer netop er størst.

Mit andet punkt er, at transportomkostningerne ikke bør fastsættes til 4,5 %, men på baggrund af subsidiaritetsprincippet bør fastsættes af medlemsstaterne, da lavere satser evt. kan være tilstrækkelige til at dække transporten.

Endelig bør EU's logo fortsat printes på produktetiketterne, da varerne leveres af EU. Til slut vil jeg, da jeg næppe kommer til at tage ordet i nogen forhandlinger mere, gerne takke fru Fischer Boel for hendes i alt fem års ihærdige arbejde. Hun har sat sit præg på det europæiske landbrugs historie.

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) Fru formand! Som rumænske parlamentsmedlemmer støtter mine kolleger og jeg de forslag, vores ordfører har stillet, og vi stemmer for forslagene.

Familier fra mindre byer og landdistrikter er hårdest ramt af fattigdom. I den aktuelle krise er det fuldt ud berettiget at udvide fødevarerprogrammet og finansiere det via Fællesskabets budget.

Vi ved alle, at de i 2008 vedtagne foranstaltninger og det tildelte budget ikke har været tilstrækkelige. De landbrugsmæssige og sociale elementer kan berettige til at fastholde programmet som en del af den fælles landbrugspolitik.

I nye medlemsstater som f.eks. Rumænien skal administrationen af programmet tydeligvis forbedres. Udgifterne til produktoplagering og administration skal styres effektivt, således at de ikke overstiger 20-25 % af markedsprisen.

Endelig vil jeg gerne takke hr. Siekierski og lykønske ham med det forslag, han har stillet.

Francesco Ferrari (ALDE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Først og fremmest er dette forslag – fra både ordføreren og Kommissionen – en vigtig pagt om at yde støtte for at formindske virkningen af de hastigt stigende fødevarerpriser i Fællesskabet, som sætter et stigende antal mennesker i en vanskelig situation og gør levering af fødevarerhjælp mere omkostningskrævende.

Denne nye ordning, som har min opbakning, vil gøre programmet mere effektivt og tidssvarende både med hensyn til landbrugspolitik og ud fra et socialt synspunkt. Desuden er jeg enig i, at initiativet skal holdes inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik som foreslået af Kommissionen.

Som bekendt gives der via den fælles landbrugspolitik på nuværende tidspunkt fødevarerhjælp til de grupper i befolkningen, som lever under fortvivlende forhold. Faktisk har de foranstaltninger, vi er ved at gennemføre, altid skabt bred konsensus og det i den grad, at der i 2006 var 13 mio. mennesker og i 2008 15 lande, ja faktisk 19 lande, som var omfattet, og jeg mener på den baggrund, at ... (*Formanden afbrød taleren*).

FORSÆDE: Miguel Angel MARTÍNEZ MARTÍNEZ*Næstformand*

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Hr. formand! I forbindelse med denne forhandling vil jeg gerne henlede opmærksomheden på tre problemer. For det første vil jeg gerne minde om, at et af de vigtigste formål med den fælles landbrugspolitik er at sikre adgang til fødevarer for indbyggerne i EU til passende priser, og dette vil således for lavindkomstgrupper eller grupper uden indkomst overhovedet sige gratis fødevarer.

For det andet lader indkomsterne hos indbyggerne i EU, særlig i de nye medlemsstater, meget tilbage at ønske. I samtlige nye lande er antallet af indbyggerne med indkomster under 40 % af EU-gennemsnittet på hele 50 %, og således har næsten halvdelen af befolkningen i disse lande sådanne lave indkomster. Disse data stammer fra perioden inden krisen. Som følge af krisen vil situationen i de næste par år blot blive værre.

Jeg støtter derfor en videreførelse af det program med gratis uddeling af fødevarer blandt de socialt dårligst stillede personer, som EU i 2009 vil afsætte næsten 500 mio. EUR til, hvilket vil omfatte ca. 100 mio. EUR til mit hjemland, Polen. Jeg håber, at det tjekkiske formandskab vil opnå konsensus om den endelige udformning af programmet i Rådet ... (*Formanden afbrød taleren*)

Ljudmila Novak (PPE-DE). – (SL) Hr. formand! Mens vi har haft travlt med at udrydde sulten i afrikanske og andre fattige lande, har sult og fattigdom ramt os hjemme i vores egen baggård.

Dette har også været tilfældet i mit eget land, Slovenien, hvor behovet for solidaritetshjælp desværre er stigende til trods for en høj levestandard. Ifølge mediernes rapporter er de humanitære organisationers fødevareforsyninger næsten sluppet op.

I lyset af at de fleste EU-medlemsstater stadig har rigelige mængder fødevarer, ville det virkelig være umenneskeligt, hvis borgerne måtte lide eller endog dø på grund af sult. Menneskers overlevelse skal helt sikkert have højere prioritet end alle øvrige investeringer, som kan vente til bedre tider.

Hvis medlemsstaterne ikke kan sørge for nye midler til fødevareforsyninger, ville den mest hensigtsmæssige strategi formentlig være, at de frigav deres nødforsyninger. Jeg støtter dette program, men samtidig vil jeg gerne appellere til os alle og til borgerne om at være opmærksomme på nøden blandt mennesker omkring os.

Donato Tommaso Veraldi (ALDE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke hr. Siekierski for hans betænkning om fællesskabsprogrammet for uddeling af fødevarer til de socialt dårligst stillede personer, som udgør et værdifuldt redskab til regulering af markedet og derfor skal forblive inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik.

Selv om den gennemsnitlige livskvalitet i EU er blandt det højeste i verden, er nogle borgere ikke i stand til at købe fødevarer nok til at spise. Det skønnes, at 43 mio. mennesker i EU risikerer fødevarefattigdom, hvilket er et tal som er steget uafbrudt i de senere år.

De stigende priser, vi har set i nogen tid, på en lang række varer gør det dyrere at give fødevarehjælp, hvilket gør støtten via EU-programmet endnu mere presserende.

Mariann Fischer Boel, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke enhver for alle bemærkningerne. Generelt fornemmer jeg, at man er meget positiv over for forslaget om fødevarer til de mest trængende.

Lad mig blot fokusere på nogle få af de bemærkninger, som er blevet fremført her i dag. Først og fremmest mener jeg, vi er nødt til at holde os for øje, at fattigdom ikke er begrænset til bestemte områder eller regioner i medlemsstaterne. Det er desværre et problem, som samtlige medlemsstater må forholde sig til. Det er rigtigt, at problemets omfang og de midler, der er tilgængelige til at afhjælpe problemet, ikke er ens i hele Det Europæiske Fællesskab. Ved tildelingen af budgetmidler til medlemsstaterne samt de forskellige grader af samfinansiering for samhørigheds- og ikkesamhørighedslande tages der naturligvis allerede hensyn til hvert enkelt lands økonomiske formåen. Slutresultatet er således, at der vil være flere tilgængelige midler for de såkaldte "nye" medlemsstater end i dag.

Hvad angår budgettet, vil jeg blot minde om, at vi rent faktisk har øget det disponible budget for programmet for de mest trængende med to tredjedele – op til 0,5 mia. EUR – og jeg mener, at dette sammen med den nylig indførte samfinansiering er med til at afhjælpe nogle af problemerne. Jeg mener også, vi skal holde os

for øje, at denne ordning er frivillig. De medlemsstater, der har et fungerende socialsystem i deres eget land behøver bestemt slet ikke at anvende denne ordning. Det er ikke formålet at erstatte de socialpolitikker, som allerede er gennemført i medlemsstaterne og i et vist omfang også forvaltes af ngo'erne. Det er vores hensigt at understøtte disse politikker ved uddelingen af fødevarer, som jeg stadig betragter som det centrale formål med landbrugspolitikken.

Det er min holdning, at de ændringer, vi har foreslået, går i den rigtige retning. Jeg mener, foranstaltningerne er rimelige og velafvejede. Programmet vil – når det forhåbentlig også er vedtaget her i Parlamentet – kunne imødegå udfordringerne i fremtiden. Det er vanskeligt at være imod eller modsætte sig dette program i en situation, hvor arbejdsløsheden i øjeblikket stiger markant i hele Europa, hvorved antallet af potentielle fattigdomsramte mennesker stiger. Så jeg ser frem til stemmeafgivningen her i Parlamentet, som jo udviser stort ansvar.

Czesław Adam Siekierski, ordfører. – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne svare på nogle af de spørgsmål, der er blevet stillet. For det første nævnte jeg, at jeg er imod samfinansiering, men jeg understregede også, at vi nu er i en periode med økonomisk krise, hvor antallet af fattige og arbejdsløse er stigende. Vi vil vurdere programmet i 2011 eller 2012, og vi vil så overveje, om vi skal fortsætte med samfinansieringen. Lad os se tiden an og ikke gøre dette under krisen.

For det andet deler jeg kommissærens opfattelse af, at det er vanskeligt at begrænse os til blot at uddele fødevarer fremstillet i EU, fordi dette vil øge omkostningerne og udvide den administrative side af programmet. For det tredje bør vi følge USA's eksempel, hvor store beløb via en landbrugslov er blevet afsat til støtte for landbruget ved finansiering af fødevarerhjælp i form af gratis "EBT-kort". For det fjerde tilskynder jeg de lande, som ikke deltager i programmet, til at være med. Programmet er åbent for alle lande. For det femte begrænser midler tildelt til dette program ikke landmænds adgang til den fælles landbrugspolitik, da der henstår et opsparet beløb vedrørende den fælles landbrugspolitik.

Endelig vil jeg gerne gå tilbage til kilderne. Som bekendt blev formålene med den fælles landbrugspolitik udarbejdet i forbindelse med Romtraktaterne. Der tales om behovet for at sikre borgernes adgang til fødevarer til overkommelige priser og at garantere landmænd et passende indkomstniveau. Vi kan sige, at der først og fremmest er tale om produktionsopgaver, der fastlægger produktionsmængden, som er uhyre vigtig. For det andet er der tale om sociale opgaver, fordi der tales om passende priser – således at forbrugere vil kunne få råd til fødevarerne, og bestemte sociale målsætninger er således fastlagt i Romtraktaten. Og for det tredje er der også økonomiske målsætninger med hensyn til at sikre, at landmænd har passende indkomster.

Når der tales om overkommelige priser for fattige, ofte arbejdsløse, forbrugere, skal fødevarerne være tilgængelige til væsentligt lavere priser eller simpelthen uddeles gratis, naturligvis via særlige programmer og under specifikke betingelser. Sammenfattende skal det nævnes, at den fælles landbrugspolitik også omfatter visse socialpolitiske elementer.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i dag kl. 12.00.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) Hr. Siekierskis betænkning om uddeling af fødevarer til de socialt dårligst stillede personer rejser nogle spørgsmål i forbindelse med Rådets forordning angående finansiering af den fælles landbrugspolitik og specifikke bestemmelser heri. Vi har her en situation, som beviser, at der også er store områder med fattigdom og armod i EU. De berørte er oftest mennesker, der bor i landsbyer og mindre byer, herunder mange børn. Ifølge de officielle statistikker lever ca. 80 mio. europæere under fattigdomsgrænsen. Man må frygte, at den nuværende krise og den stigende arbejdsløshed vil øge dette foruroligende tal.

Den kendsgerning, at det beløb, der er tildelt til programmet for fødevarerhjælp til de fattigste indbyggerne i EU, stiger fra 305 mio. EUR til 500 mio. EUR, er i sig selv positivt. Jeg mener dog, det er nødvendigt at foretage ændringer af ordningerne i medlemsstaterne for at få bugt med eller i det mindste væsentligt begrænse omfanget af denne skandaløse situation. Hovedårsagen til denne mangelsituation er arbejdsløshed og uforholdsmæssigt høje fødevarerpriser (lad os kun sammenligne det beløb, landmændene får for deres produkter, med detaljprisen i butikkerne). Vores system til socialforsorg er også langt fra perfekt.

Endelig vil jeg gerne klart understrege, at det er afgørende, at fødevarer anvendt i forbindelse med hjælpeprogrammet skal være af god kvalitet og ideelt set bør være friske og komme fra lokale landbrug.

3. Kollektive søgsmål (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagordenen er redegørelsen fra Kommissionen om kollektive søgsmål.

Meglana Kuneva, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Siden begyndelsen af mit mandat har klageadgang som bekendt stået højt på min prioriteringsliste. Jeg mener, at reelle rettigheder først viser deres styrke, når de bakkes op via håndhævelse og effektiv klageadgang for forbrugerne. Stadig oftere lades mange forbrugere i stikken som følge af den samme eller en tilsvarende ulovlig handelspraksis og får ingen erstatning.

Kommissionen har undersøgt forbrugernes problem med hensyn til at få klageadgang for kollektive søgsmål. Vi har bestilt undersøgelser, drøftet problemstillingen med interesseparter, udarbejdet oversigter og foretaget en internethøring samt for nylig offentliggjort en grønbog, hvor vi modtog over 170 henvendelser.

Selv om høringen formelt sluttede den 1. marts 2009 kommer der stadig kommentarer, og jeg kan allerede nu fortælle, at jo mere dokumentation vi indsamler, jo mere får vi vores overbevisning om, at der er et problem, bekræftet. Det er baggrunden for, at vi er nødt til at finde en løsning for at fremme retfærdigheden og en sund europæisk økonomi.

I grønbogen om kollektive søgsmål for forbrugere blev der foreslået en række måder til håndtering af problemet. En foreløbig analyse af de modtagne svar viser, at interesseparterne erkender den nuværende utilfredsstillende situation omkring kollektive søgsmål i medlemsstaterne. Der er konsensus om nødvendigheden af yderligere tiltag for at opnå effektiv klageadgang for forbrugere og derved genoprette deres tillid til markedet.

Forbrugerorganisationer foretrækker bindende foranstaltninger vedrørende en ordning med kollektive søgsmål i alle medlemsstater i kombination med andre muligheder som f.eks. forlængelse af de allerede eksisterende ordninger med alternativ konfliktløsning af kollektive søgsmål. Erhvervslivet ville foretrække ordninger med alternativ konfliktløsning.

Om nogle få uger, når vi har fået analyseret alle henvendelserne ordentligt, offentliggør vi svarene sammen med en redegørelse for den feedback, vi har fået, og inden sommer vil vi redegøre for de forskellige måder til håndtering af problemet med kollektive søgsmål. Dette vil ikke blot være en gentagelse af de fire muligheder i grønbogen. Det er vores tanke, at der skal ske en videreudvikling på baggrund af reaktionerne på grønbogshøringen. På basis af resultatet af samtlige høringer vil Kommissionen omhyggeligt gennemgå den økonomiske og sociale indvirkning for interesseparterne, herunder omkostningerne, og fordelene ved de forskellige muligheder. Den 29. maj afholder vi en høring for at fortælle interesseparterne om vores foreløbige konklusioner.

Lad mig understrege, at vi, uanset hvilken vej vi går, ikke vil gå den samme vej som i USA. Vi vil i stedet følge vores europæiske retskultur og tage hensyn til de allerede eksisterende erfaringer i medlemsstaterne. Når mulighederne først bliver tydelige, vil Europa-Parlamentet, medlemsstaterne og interesseparterne ligesom jeg blive overbevist om, at der ikke alene er et problem, men at der også kan og skal findes en effektiv løsning på EU-plan.

Hvorfor skal velrenommerede virksomheder lide tab på bekostning af uhæderlige konkurrenter, som lukrerer på, at forbrugerne ikke får erstatning? Og jeg understreger: "får erstatning". Dette er selve kernen i den klageadgang, vi stiler efter. Hvorfor skal forbrugerne opgive deres legitime forventninger om erstatning, og hvorfor skal samfundet affinde sig med velfærds-mæssige og retslige forskelle?

Jeg er sikker på, at vi vil finde en løsning med den rette balance mellem forbedring af forbrugernes klageadgang og undgåelse af ubegrundede søgsmål. Effektiv klageadgang vil fremme forbrugernes tillid til det indre marked og til, hvad Europa kan gøre for dem. Dette er navnlig vigtigt på baggrund af den barske virkelighed i den aktuelle økonomi- og finanskrisen. De kommende måneder vil jo være præget af mange institutionelle ændringer, og dette kan påvirke tidsplanen for og afleveringen af vores arbejde om kollektive søgsmål.

Med henblik på Kommissionens initiativ vedrørende erstatningssøgsmål ved overtrædelse af de europæiske kartel- og monopolregler kan jeg forsikre om, at Kommissionen deler Parlamentets opfattelse af, at disse to initiativer i forbindelse med kollektive søgsmål skal være i overensstemmelse. At være i overensstemmelse betyder faktisk ikke, at man ved forskellige politiske initiativer skal anvende de samme redskaber til at nå frem til de samme mål. Jeg kan ligeledes forsikre om, at jeg fortsat vil være personligt engageret i dette anliggende og, indtil mit mandat ophører, fortsat vil arbejde med området med samme energi og styrke, som jeg hidtil har gjort, og naturligvis med venlig hjælp og støtte fra Parlamentet.

Malcolm Harbour, for PPE-DE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Det er en fornøjelse endnu en gang at byde kommissær Kuneva velkommen i Parlamentet. Jeg behøver blot at anvende kommissærens egne ord omkring den energi og styrke, hun har lagt for dagen af hensyn for brugerne, og som jeg tror vi i vores side af plenarsalen og faktisk alle medlemmer af vores udvalg har beundret, og vi tilskynder kraftigt kommissæren til at fortsætte dette arbejde.

For så vidt angår forslaget om kollektive søgsmål, mener jeg, at det er grebet helt rigtigt an. Vi har hele tiden sagt, at dette er et yderst kompliceret spørgsmål. Det involverer ikke blot foranstaltninger på EU-niveau, men også meget vanskelige spørgsmål omkring indgreb i national og regional ret, og frem for alt skal forbrugeren som nævnt af kommissæren stå i centrum.

Man har virkelig været konsekvent ved at sige, at forbrugertilliden til det indre marked og den grænseoverskridende handel er nogle af de grundlæggende spørgsmål, vi er nødt til at rejse, fordi forbrugere ellers ikke får klageadgang eller er i stand til at anvende og benytte sig af mulighederne på tværs af grænserne. Jeg mener, dette fortsat er centralt for det, der drøftes i dag.

Frem for alt mener jeg, at tidsplanen for og kompleksiteten af løsningerne er vigtig, fordi der er fremmanet en lang række løsninger her, men det er ganske tydeligt, at løsninger, som evt. involverer nogle nye retslige ordninger på EU-niveau, åbenlyst tager meget længere tid at gennemføre og potentielt er mere kontroversielle, end når man vælger nogle af foranstaltningerne til alternativ konfliktløsning eller også anvender de allerede eksisterende foranstaltninger med forbrugerbeskyttelsessamarbejde. Jeg tror, vi alle i dette udvalg kan huske, at det styrkede samarbejde om forbrugerbeskyttelse faktisk var et aspekt, som blev iværksat via vores udvalg i sidste plenarforsamling, og vi så gerne en yderligere effektivisering. Jeg mener, der her er et redskab, som kan anvendes til at give forbrugere den type klageadgang, vi sigter efter, ikke blot for kollektive søgsmål, men også ved at opnå en meget mere effektiv håndtering af grænseoverskridende søgsmål generelt. Hvis vi har prioriteringen på plads og tidsplanen samt hurtigheden til at fremkomme med de bedste løsninger hurtigt, er dette nok den måde, jeg anbefaler at overveje ved det videre forløb.

Evelyne Gebhardt, for PSE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg takker kommissæren for at have taget Den Socialdemokratiske Gruppens initiativ op og taget fat på denne sag, da problemstillingen er vigtig for borgerne.

Jeg har min mobiltelefon her. Jeg har hørt fra mange unge, at de har en masse problemer, fordi der via en eller anden aftale, de helt uforvarende har indgået – f.eks. for ringetoner – trækkes nogle penge hver måned i fem, seks, syv eller otte måneder. Ingen går rettens vej for 5 EUR, men hvis en million borgere oplever det samme, og en virksomhed uretmæssigt stikker 5 mio. EUR i lommen, er der tale om unfair konkurrence i forhold til de konkurrenter i EU, der opfører sig korrekt. Det er derfor meget vigtigt, at vi tager fat på problemstillingen.

Det er imidlertid også vigtigt for folk, for de unge og for forældrene, som bliver konfronteret med problemet, at de har retlige instrumenter til rådighed, som virkelig styrker deres sag. I en tid, hvor Europa vokser sammen, er det for indkøb via internettet vigtigt, at vi iværksætter disse foranstaltninger som grænseoverskridende instrumenter for at gøre det muligt virkelig at anvende dem hensigtsmæssigt. Efter min gruppes mening er det derfor præcis den kollektive klageadgang, der er omfattet af disse instrumenter, som helt klart skal undersøges for at konstatere, om de kan anvendes i EU. Som kommissæren også nævnte, er vi dog nødt til at udforme disse instrumenter således, at vi undgår de ekstremer, man ser i f.eks. USA, i at vinde indpas, og i stedet skræddersy dem til vores eget retssystem. Vi skal arbejde videre med dette, og vi vil gerne følge denne sags videre forløb i de næste måneder.

Som kommissæren ved, står vi på hendes side, for så vidt angår denne sag. Når det drejer sig om at håndhæve borgernes rettigheder, er vi socialdemokrater altid med.

Andreas Schwab (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, fru kommissær! Jeg er glad for at få mulighed for at bidrage til denne forhandling. Det glæder mig, at fru Kuneva på anmodning fra Gruppen for Det europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater har medvirket til at få forslaget om kollektive søgsmål fra Generaldirektoratet for Konkurrence, som indledningsvis planlagde at følge praksis i USA, udviklet ved at anvende en horisontal tilgang, og hvor alle rent faktisk behandles lige inden for EU – de små og mellemstore virksomheder, forbrugere, arbejdstagerne og de erhvervsdrivende. Dette er et væsentligt skridt i den rigtige retning, som vi gerne vil støtte på en meget konstruktiv og positiv måde.

Vi er bekendt med, at fællesskabsbaseret håndhævelse af kollektive rettigheder i mange enkelttilfælde naturligvis synes at give bedre resultater end individuel håndhævelse. Vi er dog fortsat overbevist om, at den bedste beskyttelse for forbrugere ved sammenbinding af småkrav, ikke er kollektive søgsmål, men offentlig

retshåndhævelse af sådanne søgsmål, f.eks. ved hjælp af et sammenbindende søgsmål ("Abschöpfungsanspruch") som i den tyske lov om unfair konkurrence, fordi individuelle forbrugere meget nøje vil overveje, om det kan svare sig at anlægge en kollektiv sag hos en advokat på grund af 4,99 EUR, eller om det faktisk ville være mere nyttigt, hvis disse søgsmål f.eks. til stadighed blev overvåget af det offentlige via en ombudsmand og håndhævet med passende midler. Med hensyn til spørgsmålet om, hvordan man kan forbinde disse to elementer, mener jeg således, vi omhyggeligt skal overveje, hvordan vi kan hjælpe forbrugere på den mest effektive måde, da forbrugerne ofte ikke har tid til at gå til en advokat, men i stedet ønsker at få hjælp på en hurtig og nem måde.

Det andet punkt, jeg synes er væsentligt – og her har kommissærens generaldirektorat også gjort et meget godt stykke arbejde – er, at det mest interessante element var en drøftelse i Bayerns repræsentation i Bruxelles, hvor en repræsentant fra kommissærens generaldirektorat som reaktion på spørgsmålet om, hvorvidt vi ved at anvende europæiske retsmidler ret beset kan udelukke den type kollektive søgsmål, man ser i USA, klart sagde, at det kan man ikke. Det betyder efter vores mening ikke, at vi skal se helt bort fra denne model. Vi skal fortsat drøfte den, men det skal gøres med stor forsigtighed, og medlemsstaterne og deres retslige muligheder skal inddrages i drøftelserne, således at vi i sidste ende opnår det, vi alle ønsker, og det er jo en reel europæisk model, der er særlig fordelagtig for forbrugerne, og som også beskytter små og mellemstore virksomheder.

Arlene McCarthy (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg ved, kommissæren er bekendt med, at 4 000 forbrugere i morgen vil gå til "High Court" i Det Forenede Kongerige for at få erstatning for alvorlige allergiske reaktioner, sygehusindlæggelse og død som følge af anvendelse af et kemisk stof i sofaer og husholdningsudstyr, som nu er blevet forbudt i EU. Frankrig, Sverige og Polen har beskrevet lignende tilfælde og skader. I hele Europa er der potentielt mange tusinde forbrugere, der har pådraget sig alvorlige skader som følge af dette giftige kemiske stof.

Jeg mener, at borgerne støtter europæisk indgriben, når man kan se, at der er tale om reel hjælp for forbrugerne til håndtering af reelle problemer. Reel hjælp vil i disse tilfælde sige, at man har ret til kollektive søgsmål, hver gang man køber varer og tjenesteydelser. Så vores udvalg igangsatte en onlinehøring om Kommissionens forslag til forbrugerrettigheder. Vi modtog mange reaktioner, hvoraf mange – fra virksomhederne og forbrugerne – understregede behovet for effektiv adgang til grænseoverskridende retshåndhævelsesmidler og klageadgang.

Der er vist tilfælde nok – ligesom sagen med den giftige sofa – med tilstrækkeligt overbevisende dokumentation til at bevise, at der er behov for en række muligheder for kollektive søgsmål, ikke alene for at forbedre klageadgang og domstolsprøvelse, men ligeledes for at forhindre ulovlig eller unfair virksomhedspraksis. I vores udvalg ønsker vi naturligvis, at forbrugerne har adgang til billige, overkommelige retsmidler, f.eks. alternativ konfliktløsning, men forhandlingen i dag drejer sig vel først og fremmest om at finde frem til praktiske måder, hvorpå man kan give reel hjælp til forbrugerne og borgerne for at sikre, at de bliver behandlet ordentligt samt har reel klageadgang og reelle retshåndhævelsesmidler.

Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne begynde med at sige, at vi også i princippet ser positivt på Kommissionens forslag og denne grøn bog.

Som nævnt af de foregående talere er der uden tvivl et "massefænomen", hvor relativt små tab rammer en lang række mennesker. De individuelle tab er små, men samlet set er der tale om et stort beløb. Vi har brug for et instrument til håndtering af dette problem. Efter min mening er det på sin plads at overveje noget i denne stil.

For at fortsætte med det positive glæder jeg mig også meget over, at Generaldirektoratet for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse i sin grøn bog også har lagt særlig vægt på spørgsmålet om ordninger til alternativ konfliktløsning. Dette er meget forskelligt fra hvidbogen fra Generaldirektoratet for Konkurrence, som også blev drøftet her i Parlamentet i går, og hvor man indtil videre fuldstændigt har ignoreret muligheden for ordninger til udenretslig konfliktløsning. Jeg mener, at Generaldirektoratet for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse er kommet længere med dets grøn bog, end Generaldirektoratet for Konkurrence er.

Jeg vil dog gerne klart påpege to ting, som efter min mening absolut bør betragtes som kritiske bemærkninger. Om nogle minutter ved middagstid vedtager Parlamentet min betænkning om hvidbogen fra Generaldirektoratet for Konkurrence. Med et overvældende flertal vil vi her i Parlamentet kræve, at Kommissionen vælger en horisontal tilgang ved håndtering af denne problemstilling.

Vi må ikke ende med at have sektoropdelte instrumenter, f.eks. ét for forbrugerbeskyttelsesområdet, ét for lovgivningen vedrørende karteller og monopoler, ét for kapitalmarkedet og måske ét for miljøet samt muligvis ét for sociale anliggender, som alle er i modstrid med hinanden, alle er et indgreb i medlemsstaternes retssystemer og i sidste ende fører til en lovmæssig forvirring, som ikke længere kan overskues af nogen praktiserende advokat. Vi har tidligere ofte set sådanne eksempler. Jeg tænker her blot på forhandlingen om direktivet om erhvervsmæssige kvalifikationer, som vi også senere kombinerede i et enkelt instrument, fordi fragmenteringen gjorde tingene uoverskuelige. Kommissionen bør i det aktuelle tilfælde ikke begå den samme fejl igen. Der skal slås til lyd for en horisontal tilgang lige fra begyndelsen. Dette er Parlamentets klare holdning, sådan som det tydeligt vil fremgå om nogle få minutter.

Et sidste punkt er, at jeg ser meget positivt på, at vi er enige om, at vi ikke ønsker en søgsmålsindustri baseret på den amerikanske model med en omsætning på 240 mia. USD om året, som i sidste ende kun er til gavn for advokaterne, idet forbrugerne slet ikke får noget ud af det. Vi ønsker en reel retsstat i Europa, og vi ønsker at holde fast i vores traditionelle system og vores retsopfattelse.

Martí Grau i Segú (PSE). – (ES) Hr. formand! I et marked uden grænser som her i Europa er det vigtigt, at vi, samtidig med at vi sikrer en sund konkurrence, ligeledes er ihærdige med hensyn til at sikre forbrugerne.

I de sidste 50 år er handelshindringerne for varer blevet nedbrudt, men disse hindringer består i vid udstrækning fortsat for forbrugerne.

Markedsmisbrug inden for erhvervslivet bliver ofte anmeldt af forbrugerne eller forfulgt af forbrugerorganisationerne på grund af en almindelig erkendelse af, at det er vanskeligt at få erstatning.

Kollektive søgsmål gør tingene nemmere, når mange mennesker er berørt, og giver en meget bedre chance for at nå frem til en aftale om erstatning. Da en stor del af de økonomiske transaktioner i EU er af grænseoverskridende karakter, kan denne ret til kollektive søgsmål ikke begrænses nationalt.

Vi har brug for et reelt initiativ, der dækker hele Europa, og som skal gennemføres med en vis grad af harmonisering eller tilpasning af de eksisterende nationale systemer for at fungere effektivt. Den foretrukne model skal sigte mod at give forbrugerne let adgang til systemet og undgå for høje sagsomkostninger og bureaukrati.

Jeg mener derfor, vi skal prioritere ordninger til alternativ konfliktløsning højt, da de giver større fleksibilitet samt enklere og mindre omkostningskrævende retssager.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Der er stor konsensus her i Parlamentet om, at vi skal yde forbrugerne bedre beskyttelse, navnlig når små tab for privatpersoner samlet set bliver til et stort beløb, som er et problem, fordi et individuelt søgsmål ikke synes at give nogen mening. Spørgsmålet er, hvordan forbrugerbeskyttelsen og forbedringen heraf skal organiseres? I denne henseende mener jeg, det er særdeles vigtigt – og jeg er især taknemmelig over for Kommissionen for dette – at vi ganske bevidst skal sige, at vi ønsker at gennemgå alle alternativerne og alle aspekterne af dette komplicerede spørgsmål og først efter nøje eftertanke træffe afgørelse om løsningerne.

Jeg vil i den forbindelse gerne omtale et aspekt, som endnu ikke er blevet nævnt. Vi har allerede fundet – og i fremtiden kan dette evt. i stadig større grad være tilfældet – at det for mange ikke-statslige organisationer og mange forbrugerbeskyttelsesforeninger fungerer som et reklamefremstød, at man har mulighed for at organisere kollektive søgsmål. Denne risiko skal vi være ganske bevidste om ved vores overvejelser, således at vi ikke i sidste ende hjælper dem, der ikke har brug for hjælp, og lader dem, der har brug for hjælp, sejle deres egen sø.

Meglana Kuneva, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke medlemmerne for alle de værdifulde udtalelser. På en måde er jeg bekendt de fleste af dem, fordi vi punkt for punkt har drøftet de vigtigste områder vedrørende Parlamentets betænkeligheder og forhåbninger ved indførelse af kollektive søgsmål i Europa.

Jeg vil gerne endnu en gang gentage, at jeg er fuldstændig enig med Dem i, at vi ikke skal have USA-lignende kollektive søgsmål indført i europæisk retskultur. Jeg ved, at det er en af de største betænkeligheder i Parlamentet. Som fru McCarthy også nævnte, drejer dette sig om skadeserstatninger. Dette sker i forvejen i Det Forenede Kongerige, men dette har intet at gøre med det, vi drøfter, og det, jeg foreslår som vores fremtidige foranstaltninger på dette område.

I den forbindelse vil jeg gerne understrege følgende. Ja, vi undersøger, hvorvidt der er et reelt behov for kollektive søgsmål, og vi vil fortsætte med at gøre dette efter grønbogen. Ja, vi respekterer konstitutionelle begrænsninger. Ja, vi undgår USA-lignende kollektive søgsmål. Ja, vi sikrer, at der udbetales skadeserstatning, herunder alle sagsomkostninger, som forbrugeren har afholdt, men samtidig uden nogen form for straffelement. Ja, vi søger at forhindre urimelige søgsmål som nævnt af hr. Rack. Ja, vi fremmer naturligvis ordninger til alternativ konfliktløsning, da disse er mindre tidskrævende, mindre omkostningstunge og lettere for både forbrugerne og virksomhederne og også respekterer nærhedsprincippet.

Med disse få ord vil jeg gerne sige, at vi fuldt ud er klar over udfordringerne, og vi er parate til at tage fat på disse udfordringer og fremsætte et godt forslag, idet vi trin for trin opbygger en konsensus og fælles opfattelse sammen med Parlamentet.

Det glæder mig virkelig i dag, at vi alle erkender, at vi har et problem, og at vi er parate til at tage fat på problemet. Så dette er virkelig et godt udgangspunkt for den næste forhandlingsfase. Da dette er en udfordring, vi står over for, vil jeg gerne især understrege det, hr. Lehne refererede til – den fælles tilgang, den horisontale tilgang sammen med kommissær Kroes. Kommissær Kroes og jeg selv samt vores respektive tjenester samarbejder meget omhyggeligt for at sikre, at vores initiativer stemmer overens og frembringer en synergieffekt.

Princippet om, at der skal være overensstemmelse, udelukker ikke nødvendigvis, at visse situationer kræver visse løsninger. De to initiativer har hver sit fokusområde. Mens grønbogen om forbrugerbeskyttelse vedrører klageadgang ved overtrædelse af forbrugerbeskyttelsesloven, handler hvidbogen om konkurrencereglerne helt og aldeles om overtrædelse af konkurrenceretten. En anden væsentlig forskel mellem de to initiativer er, at mens grønbogen om forbrugerbeskyttelse kun dækker forbrugernes klageadgang, tager den klageadgangsordning, der foreslås i hvidbogen om konkurrencereglerne, sigte på at gavne både forbrugerne og virksomhederne.

Så udfordringen for mig er at opnå effektiv klageadgang for forbrugerne og derved genetablere deres tillid til markedet. Ud fra tidligere drøftelser ved jeg, at Europa-Parlamentet støtter os i vores indsats for at nå dette mål. Lad mig på ny understrege, at Parlamentet sammen med medlemsstaterne og interesseparterne vil blive overbevist om, at der ikke alene er et problem, men også at der kan og skal findes en effektiv og afbalanceret løsning på EU-plan.

Jeg vil gerne takke parlamentsmedlemmerne for denne frugtbare forhandling og de værdifulde udtalelser, og jeg ser frem til at fortsætte samarbejdet om dette spørgsmål i de kommende måneder.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Ioan Lucian Hămbășan (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg vil gerne lykønske Kommissionen med indsatsen for at forbedre de fremgangsmåder, som forbrugerne kan benytte til at udøve deres rettigheder i hele Europa. De i grønbogen beskrevne muligheder skal drøftes detaljeret. Det er dog allerede sikkert, at mulighed nr. 4, hvormed man vil indføre en type kollektivt søgsmål efter en undtagelsesmodel ("opt-out-model"), som giver forbrugerorganisationerne en andel af erstatningsudbetalingen, ikke er holdbar (gennemførlig).

Hvis vi ønsker at fremme forbrugernes tillid til det indre marked, er vi nødt til at overveje en kombination af mulighed nr. 2 og 3. Vi må med andre ord skabe et europæisk netværk af nationale udøvende offentlige myndigheder, som nyder større beføjelser med hensyn til at gribe effektivt ind i tilfælde af internationale søgsmål (i udlandet). Desuden skal vi tage alternative ordninger til løsning af allerede eksisterende tvister op til fornyet behandling og om nødvendigt indføre en ny ordning, der gør det muligt at anvende (udøve) forbrugerrettighederne mere effektivt uden for domstolene også.

Jeg vil gerne slutte af med at understrege, at vi skal forvisse os om, at vi anvender en horisontal tilgang, for så vidt angår ordningen om kollektive søgsmål, hvorved vi undgår fragmentering af den nationale lovgivning og fastsætter et enkelt, fælles instrument for samtlige medlemsstater.

(Mødet udsat kl. 11.35 og genoptaget kl. 12.05)

FORSÆDE: Gérard ONESTA*Næstformand***4. Afstemningstid****Formanden.** – Næste punkt på dagsordenen er afstemningstiden.*(Oplysninger om resultatet af afstemningerne: se protokollen)*

*

* *

Monica Frassoni (Verts/ALE). – *(IT)* Hr. formand! Lige en lille sidebemærkning, mens medlemmerne stadig er ved at indtage deres pladser.

Vi ændrede forretningsordenen, fordi der blev brugt for meget tid på frugtesløse forhandlinger, og vi besluttede at undlade at forhandle om Auken-betænkningen. Vi har spildt en god halv time på ingenting, og den tid kunne vi have anvendt meget bedre ved at forhandle om en tekst, som er af stor betydning for borgerne.

Formanden. – Deres bemærkning vil blive videregivet til de kompetente organer.

*

* *

4.1. Hvidbog om erstatningssøgsmål ved overtrædelse af EF's kartel- og monopolregler (A6-0123/2009, Klaus-Heiner Lehne) (afstemning)**4.2. Uddeling af fødevarer til de socialt dårligst stillede personer i Fællesskabet (ændring af "fusionsmarkedsordningen") (A6-0091/2009, Czesław Adam Siekierski) (afstemning)***– Før afstemningen*

Czesław Adam Siekierski, ordfører. – *(PL)* Hr. formand! Ved i dag at vedtage betænkningen om programmet for uddeling af fødevarer til de socialt dårligst stillede personer i Fællesskabet sender vi et signal til borgerne om, at EU støtter de dårligst stillede personer og de fattigste indbyggere i Fællesskabet med gratis fødevarer. Programmet for uddeling af fødevarer ændrer ligesom programmerne med skolefrugt og -mælk befolkningens holdning over for EU, og af denne grund bliver EU en mere venlig organisation og er tættere på to væsentlige socialgrupper – de dårligst stillede og de unge. Jeg anmoder derfor om, at man stemmer for den foreliggende betænkning. Ved at gøre dette, viser vi, at Europa-Parlamentet er tæt på folk og deres problemer.

*(Bifald)***4.3. Frihandelsaftale mellem EU og Indien (A6-0131/2009, Sajjad Karim) (afstemning)****4.4. Socialt ansvar hos underleverandører i produktionskæder (A6-0065/2009, Lasse Lehtinen) (afstemning)****4.5. Fødevarerpriser i Europa (A6-0094/2009, Katerina Batzeli) (afstemning)***– Før afstemningen*

Katerina Batzeli, ordfører. – *(EL)* Hr. formand! Det ville være højst interessant, hvis vi kunne sammenligne afstemningen om betænkningen fra Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter med det alternative forslag til beslutning fra 40 medlemmer og Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa. Man ville kunne konstatere følgende:

- for det første at i alt 15 forslag er blevet ændret, uden det har nogen signalværdi

- for det andet at der ud over det kvantitative spørgsmål også er det politiske spørgsmål, idet man i det alternative forslag har slettet enhver henvisning til de store kommercielle detail- og engroskæders rolle og ansvar

- for det tredje at Europa-Parlamentets skriftlige erklæring, der er underskrevet af 439 medlemmer, som ønsker, at underafdelinger skal kontrolleres og fungere ordentligt, helt er gledet ud, og

- for det fjerde at enhver henvisning til unfair handelspolitik er blevet slettet eller forskønnet, og at man endda går så vidt som til at undlade at anbefale at etablere en database i hele EU over priserne af landmand og forbrugerpriserne, som skulle være tilgængelig for samtlige borgere og forbrugere.

Målsætningen for Udvalget om Landbrug og Gruppen på Højt Plan er at gennemgå den konkurrencemæssige praksis og gennemsigtigheden på det indre marked inden for fødevarebranchen. I dag falder der dom over os alle sammen.

Astrid Lulling (PPE-DE). – (FR) Hr. formand! Det er helt igennem forbløffende, at høre sådan et indlæg.

Jeg vil bare gerne sige til mine kolleger, at jeg er en af forslagsstillerne til den alternative beslutning. Vi er i Den Europæiske Union, ikke i Sovjetunionen.

(Bifald)

Formanden. – Jeg er sikker på, at denne detalje ikke har undgået parlamentsmedlemmernes opmærksomhed, men jeg gav ordet til vores ordfører, fordi hun ikke havde mulighed for at tage ordet under forhandlingen. Hun er jo berettiget til to minutter, og derfor har ordføreren helt frit slag i to minutter. Dette er blevet respekteret.

4.6. Konsekvenser af den omfattende urbanisering i Spanien (A6-0082/2009, Margrete Auken) (afstemning)

– Før afstemningen

Michael Cashman (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne oplyse Parlamentet om, at jeg af principielle grunde ønsker slette mit navn fra Den Socialdemokratiske Gruppens alternative forslag til beslutning om Aukens betænkningen. Desuden vil jeg efter at have arbejdet med dette anliggende i fem år gerne oplyse medlemmerne om, at jeg stemmer imod begge alternative forslag til beslutning og stemmer for Aukens betænkningen.

(Bifald)

Margrete Auken, ordfører. – (DA) Hr. formand! Kære kolleger og kære EU-borgere! Denne betænkning er resultatet af et omfattende arbejde i Udvalget for Andragender. Medlemmer fra alle politiske grupper er med. Jeg takker såvel formanden som skyggeordførerne for deres store indsats. Jeg har selv som udvalgsordfører engageret mig helhjertet i sagen. Den har jo haft voldsom indflydelse på livet for titusindvis af EU-borgere, der bor i Spanien - ligesom den har ramt både den spanske natur og økonomien. Betænkningen er nu udvalgets. Der blev den vedtaget med et flertal på to tredjedele. Det er en vidtgående tekst, som skelner mellem de mange forskellige aspekter af den spanske urbaniseringspraksis.

Der er problemet med europæiske borgeres grundlæggende rettigheder, hvortil hører retten til lovligt erhvervet ejendom. De rettigheder har Europa-Parlamentet allerede forpligtet sig på, ligesom samtlige medlemsstater er bundet af dem. Der er problemet med den bastante urbaniserings katastrofale følger for miljøet, især i kystområderne og på de spanske øer, men også i andre områder, f.eks. omkring Madrid. Der er problemet med genopstandelsen af den spanske kystbeskyttelseslov fra 1988, som nu pludselig kan fratage mange mennesker retten til at bo i deres eget hus - ja, endda i visse tilfælde betyde husets nedrivning. Så er der problemet med følgerne for tusindvis af påstået ulovlige huse, der er blevet bygget med kommunens velsignelse, men siden erklæret ulovlige, hvorved den uskyldige køber bliver offer for korrupte urbaniseringsmetoder. Og endelig er der problemet med manglen på retssikkerhed og passende kompensation til ofre for ejendomsskandalerne.

Jeg er ikke i tvivl om, hvor ansvaret for disse omfattende overgreb ligger, og jeg beklager, at disse krænkelse fra kommunale og regionale myndigheder har undergravet mange andres forsøg på at skabe bæredygtig udvikling, hvor sund økonomi går hånd i hånd med respekt for naturen og for kulturarven. Betænkningen

havde fortjent en rigtig debat, hvor alle synspunkter kunne komme til orde. Det er utilfredsstillende, at vores nye regler hindrer dette. Disse regler må hurtigst muligt ændres, især da når det drejer sig om betænkninger, der behandler klager fra europæiske borgere. Jeg beder jer forkaste de to alternative beslutninger. Skønt de tager udgangspunkt i min betænkning, er de ikke upartiske. De afspejler ikke de grundige og faktuelte baserede vurderinger, som udvalget har stemt om.

4.7. De transatlantiske forbindelser efter det amerikanske valg (A6-0114/2009, Francisco José Millán Mon) (afstemning)

4.8. Interimsaftale om handel med Turkmenistan (afstemning)

– Før afstemningen

Daniel Caspary, for PPE-DE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jf. artikel 170, stk. 4, anmoder jeg for Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater om, at den endelige afstemning om beslutningen og betænkningen udsættes indtil næste plenarmøde.

Det blev tydeligt under forhandlingen i går, at de fleste i Parlamentet ville kunne tilslutte sig undertegnelsen af interimsaftalen, også selv om de vander sig ved det. Mange medlemmer håber, at aftalen efter mange års dødvande vil gøre det muligt at få en ny slags dialog mellem EU og Turkmenistan. For størstedelen af medlemmernes velkommende er det dog vigtigt, at vi ikke lader Kommissionen og Rådet køre på frihjul. Parlamentet har brug for garantier fra Kommissionen og Rådet om, at det, hvis menneskerettighedssituationen fortsat forværres, på Parlamentets anmodning alvorligt overvejes at suspendere aftalen. I går var Kommissionen desværre kun enig på visse betingelser, og Rådet var slet ikke enig i dette krav. Jeg anmoder derfor på vegne af min gruppe om, at begge endelige afstemninger udsættes, indtil vi har tilsvarende tilsagn fra Rådet og Kommissionen.

(Bifald)

Formanden. – Jf. forretningsordenens artikel 170, stk. 4, var det en politisk gruppe, som stod bag denne udtalelse. Ifølge proceduren skal det afklares, om der er nogen indlæg for eller imod.

Jan Marinus Wiersma, for PSE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg er fuldstændig enig med vores kollega hr. Caspary i, at vi skal udsætte ikke alene den endelige afstemning om beslutningen, men også afstemningen om hans betænkning – den samstemmende udtalelse – fordi det i går under forhandlingen var meget tydeligt, at især Rådet ikke var rede til at give Europa-Parlamentet tilstrækkelig lejlighed til og mulighed for virkelig at følge situationen i Turkmenistan og få indflydelse på situationen i landet på baggrund af en sådan aftale. Da vi ikke fik tilstrækkelige garantier, støtter vi også hr. Casparys forslag om at udsætte disse afstemninger.

Formanden. – Jeg sætter anmodningen om udsættelse til afstemning.

(Parlamentet besluttede at udsætte den endelige afstemning)

Daniel Caspary (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Anmodningen gik kun ud på at udsætte de endelige afstemninger, ikke afstemningen om ændringsforslagene.

Formanden. – Vi i tjenesterne havde ikke modtaget disse oplysninger. Det er altså kun den endelige afstemning, der udsættes. Lad mig påpege, at vi først stemmer om ændringsforslagene.

Daniel Caspary (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Min anmodning gik ud på, at vi kun udsætter de to endelige afstemninger, og vi stemmer om ændringsforslagene, så vi kun behøver at afholde de endelige afstemninger på et af de kommende plenarmøder.

Formanden. – Det er faktisk slet ikke det, tjenesterne havde fået opfattelse af, men vi indretter os naturligvis efter vores ordfører.

Vi stemmer derfor, hvis jeg har forstået det rigtigt, om ændringsforslagene til betænkningen om Turkmenistan, ikke til Deres betænkning. Derefter standser vi afstemningsproceduren inden den endelige afstemning.

– Før afstemningen om ændringsforslag 2

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Det fremragende ændringsforslag, der er fremlagt af min gruppe, og som sætter os i stand til virkelig at spille en rolle vedrørende menneskerettighederne, ville blive endnu bedre, hvis vi udskiftede ordene "udsigt til undertegnelse af aftalen" med ordene "udsigt til afslutning af processen med ratifikation af aftalen", hvilket er en hensigtsmæssig formulering.

Formanden. – Dette er et juridisk anliggende.

De medlemmer, som er imod, bedes venligst rejse sig.

Der er ikke 40 medlemmer, som har rejst sig. Vi vedtager derfor det, fru Flautre sagde, og jeg registrerer nu, at dette afsnit er blevet ændret mundtligt.

(Parlamentet vedtog det mundtlige ændringsforslag)

4.9. Interimsaftale med Turkmenistan (A6-0085/2006, Daniel Caspary) (afstemning)

– Efter afstemningen om ændringsforslag 1

Robert Goebbels (PSE). – (FR) Hr. formand! Jeg har en fornemmelse af, at der er afholdt en afstemning om Caspary-betænkningen, og at det ændringsforslag, min gruppe har fremsat, er blevet forkastet. Jeg stemte selv imod, fordi jeg var på afstemningslisten for den foregående betænkning. Jeg mener, vi skal stemme igen om Caspary-betænkningen, som der kun var et ændringsforslag til, og derefter ikke holde den endelige afstemning.

(Parlamentet godkendte anmodningen fra hr. Goebbels om at holde afstemning igen)

4.10. Styrkelse af sikkerheden og de grundlæggende frihedsrettigheder på internettet (A6-0103/2009, Stavros Lambrinidis) (afstemning)

– Før afstemningen

Stavros Lambrinidis, ordfører. – (EN) Hr. formand! Jeg takker alle for deres støtte. Der er bare lige et punkt, hvor jeg er forvirret. Det mundtlige ændringsforslag er på afstemningslisten, men ingen rejste sig for at støtte det. Betyder det, at forslaget er faldet og ikke kom til afstemning overhovedet? Er det korrekt forstået?

Formanden. – Jeg kan bekræfte, at et mundtligt ændringsforslag, hvis det skal vedtages, skal præsenteres mundtligt, hvilket ikke var tilfældet på trods af min anmodning. De har således forstået det rigtigt.

4.11. Sikker og miljøansvarlig ophugning af skibe (afstemning)

Formanden. – Afstemningstiden er afsluttet.

5. Stemmeforklaringer

Mundtlige stemmeforklaringer

– **Betænkning: Czesław Adam Siekierski (A6-0091/2009)**

Zita Pleštinšá (PPE-DE). – (SK) Hr. formand! I de 22 år programmet for uddeling af fødevarer til de socialt dårligst stillede personer i Fællesskabet har eksisteret, har det bidraget til gennemførelse af to hovedformål med den fælles landbrugspolitik. Det hjælper med til at stabilisere markederne ved at reducere interventionslagre, og det sikrer de nødvendige fødevarerforsyninger til de fattigste indbyggerne i EU. Jeg har derfor stemt for hr. Siekierskis høringsbetænkning om det nye program for uddeling af fødevarer til de fattigste mennesker som foreslået af Kommissionen.

I 2009 skal denne ordning omfatte et beløb på 500 mio. EUR og med yderligere indtægter fra medlemsstaterne i form af samfinansiering. Præcis ligesom formandens egne forældre har overværet afstemningen i dag, har vi også nogle gæster fra regionerne Prešov og Nitra i Slovakiet, og jeg vil gerne byde dem velkommen i Europa-Parlamentet.

Laima Liucija Andrikienė (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg har stemt for hr. Czesław Siekierskis betænkning og vores beslutning om uddeling af fødevarer til de socialt dårligst stillede personer i Fællesskabet.

Betænkningen og beslutningen er af stor betydning i forbindelse med finanskrisen og den økonomiske recession. Voksende fattigdom i EU – hvor fattigdommen i nogle lande berører ca. 20 % af befolkningen – viser klart, at behovet for fødevarerhjælp er ganske stort. Under de foreliggende omstændigheder støtter jeg fuldt ud Europa-Parlamentets synspunkt om, at EU's program for uddeling af fødevarer, som tildeles næsten en halv mia. euro med det formål at reducere fejlnæring og fattigdom i EU, fuldt ud skal finansieres af Fællesskabet. Jeg vil især gerne understrege betydningen af Kommissionens forslag om at forbedre strukturen for udvalget af produkter, der uddeles ifølge programmet. Fødevarerne skal udvælges af medlemsstaternes myndigheder og uddeles i samarbejde med partnere i civilsamfundet.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Hr. formand! At brødføde de sultne er en uhyre vigtig opgave, og vi må finde en måde, hvorpå vi sikrer, at ingen, især ikke børn, går sultne i seng.

Jeg undlod dog at deltage i afstemningen om den foreliggende betænkning, da ændringerne i ordningen ifølge min overbevisning ikke rigtig giver mening. At have en fælles landbrugspolitik, der går ud på at indkøbe fødevarer fra tredjelande – hvis fattige mennesker i forvejen er sultne – for at brødføde de fattige i EU, mens andre dele af den fælles landbrugspolitik hindrer vores landmænd i at dyrke fødevarer nok til at brødføde de sultne i Europa, giver simpelthen ingen mening. Vi er nødt til at brødføde de fattige, navnlig under den økonomiske krise, og jeg er fortalere for ændringer af ordningen med henblik på at nå dette mål.

– Betænkning: Sajjad Karim (A6-0131/2009)

Philip Claeys (NI). – (NL) Hr. formand! Jeg stemte imod de tre alternative beslutninger, da jeg er af den opfattelse, at forfalskede varer udgør et alvorligt problem, og at vi skal søge at give den europæiske offentlighed den bedst mulige beskyttelse mod import af sådanne varer – for slet ikke at tale om de økonomiske følgevirkninger af forfalskede varer. Europæiske toldere skal helt klart være berettiget til at føre tilsyn med skibe fra indiske havne med bestemmelsessted i EU – og hermed mener jeg, at denne kontrol skal finde sted i indiske havne.

Jeg finder det også beklageligt, at man anvender udtrykket ”politiske grupper”, når man her i Parlamentet nævner de alvorlige stedfundne terrorangreb, selv om alle og enhver ved, at de pågældende grupper er islamiske grupper.

Formanden. – Jeg tror, hr. Tannock gerne ville have ordet. Lad mig lige minde om reglen. Det er ikke den samme regel som under ”catch the eye-proceduren”. Man skal melde sig, inden stemmeforklaringerne begynder, men jeg er dog fleksibel.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg var ikke opmærksom på dette – jeg troede, man blot kunne give tegn på et passende tidspunkt.

Denne betænkning har potentiale til at blive god. Jeg har udarbejdet udtalelsen fra Udenrigsudvalget. Indien er det største demokrati i verden, og landet åbner sig op efter mange årtiers protektionisme, idet man tilslutter sig den globale frihandel, og klarer sig relativt godt i den globale finanskrisen. Det ville have været fint at få en omfattende frihandelsaftale mellem Indien og EU, som også er et meget stort demokratisk statssamfund, og det ville også være en pind til ligkisten for dem, der siger, at protektionisme er vejen frem for den globale handel.

Så jeg beklager dybt, at den foreliggende betænkning blev ændret så meget af socialdemokraterne, at den var utiltalende og uacceptabel for dem af os, der støtter frihandel. Indien beklager også dybt dette. Den indiske regering havde politisk satset meget på idéen om, at denne aftale ville blive gennemført på en måde, som ville have været god for Indien og god for Europa. Derfor blev vi desværre nødt til at stemme imod den.

– Betænkning: Lasse Lehtinen (A6-0065/2009)

Jean Marie Beaupuy, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne byde formandens forældre, som er til stede her i dag, hjerteligt velkommen. Jeg havde også gerne set mine egne forældre her, men det er ikke længere muligt.

Vi har netop vedtaget Lehtinen-betænkningen. Dette er et afgørende skridt med hensyn til vores lovgivning, og jeg håber oprigtigt, at Kommissionen vil lytte til Parlamentet på dette område. Vi ved jo alle udmærket, at udviklingen af teknikker og organisationer i hele verden indebærer et stigende antal underleverandører.

Når det så er sagt, skal de ansatte i vores virksomheder beskyttes bedre, og for underleverandørerne selv skal der gælde de samme vilkår, således at vi har en økonomi, der fungerer i naturlig harmoni.

Jeg håber derfor oprigtigt, at Kommissionen og de kompetente tjenester i hver enkelt medlemsstat vil gennemføre vores initiativbetænkning snarest muligt for, jeg gentager, bedre at kunne tilfredsstille arbejdstagerne på den ene side og finde balancen mellem underleverandørerne på den anden side.

Elisabeth Schroedter, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg ser også positivt på, at det med den alternative beslutning er lykkedes os at give Kommissionen til opgave at fremlægge et direktiv om ansvaret hos hovedleverandører i hele Europa. Grundlaget for denne beslutning var Lehtinen-betænkningen, og derfor indeholder denne beslutning meget af det arbejde, der er udført i udvalget og af grupperne, Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa, Den Socialdemokratiske Gruppe samt os selv, Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance. Man kan se, hvor vigtigt netop dette er, ved, at der findes billig arbejdskraft på byggepladser i hele Europa, og dermed sættes endog sikkerheden på spil som vist ved eksemplet med det finske atomkraftværk, hvor underleverandørerne ikke overholdt sikkerhedsnormerne.

Vi har således brug for et europæisk direktiv snarest muligt, da lovene i de otte EU-medlemsstater, som opererer med hovedleverandøransvar, selv om lovene er meget effektive, ikke virker uden for landenes grænser. Hvis den nuværende Kommissionen ikke udsteder et sådant direktiv, er vi hos De Grønne meget opsat på at gøre dette til en principssag, når den nye Kommissionen tiltræder, da vi ønsker sikkerhed for borgerne og en minimumsstandard for arbejdstagerne. Dette kan kun lade sig gøre ved hjælp af en europæisk lovramme, en ansvarsordning for hovedleverandører. Jeg håber, at Kommissionen vil følge vores anmodning og fremlægge et direktiv. Ellers er vi nødt til at stille spørgsmålstegn ved, om Kommissionen stadig fortjener sit hverv.

– Betænkning: Katerina Batzeli (A6-0094/2009)

Christa Klafß (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg stemte imod fru Batzelis betænkning. Efter min mening sættes der spørgsmålstegn ved nogle af de helt afgørende hjørnesten ved vores økonomiske system som f.eks. fri konkurrence og de grundlæggende principper bag den sociale markedsøkonomi.

Det står klart, at det er nødvendigt at finde passende foranstaltninger for at stabilisere fødevarerpriserne, således at vi kan sikre en bæredygtig landbrugsproduktion. Konkurrenceforvridende former for praksis skal standses. Men en EU-dækkende database med referencepriser for produkter samt rå- og hjælpestoffer ville medføre yderligere bureaukrati og rapporteringsforpligtelser, og de dermed forbundne omkostninger ville erhvervslivet sende videre til producenterne eller forbrugerne. Resultatet ville blive højere slut- og forbrugerpriser og lavere priser for producenterne.

Fuldstændig gennemsigtighed omkring alle virksomhedsmarkedsomkostninger som f.eks. lønninger, energiomkostninger, købs- og salgspriser og overskudsmarginer ville føre til overvågning og dirigisme. Dette er ikke målet i et socialt og frit Europa. Landmændenes position i fødevarerforsyningskæden kan kun styrkes ved samarbejde og medansvar.

Jim Allister (NI). – (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig over den foreliggende betænkning, der kan ses som et advarselssignal for supermarkedsgiganterne. Tesco offentliggjorde f.eks. for nylig et overskud på 2,8 mia. GBP, selv om fødevarerproducenterne i min valgkreds kæmper for at klare sig. De større supermarkeder har misbrugt deres indkøbsposition til at presse prisen over for leverandørerne til et uholdbart niveau og at gennemtvunge, må jeg sige, unfair og ensidige krav som den pris, der skal betales for at opretholde kontrakten.

I det lange løb vil dette som påpeget af de britiske konkurrencemyndigheder ligeledes skade forbrugerne, idet markedet blottes for valgmuligheder, tilgængelighed og kvalitet. Jeg støtter således opfordringen til at foretage en undersøgelse af avancefordelingen i produktions- og distributionskæden. Et eller andet sted er der nogen, som klarer sig meget godt, men det er bestemt ikke producenterne.

Leopold Józef Rutowicz (UEN). – (PL) Hr. formand! Jeg undlod at deltage i afstemningen om fru Batzelis betænkning, men jeg mener, den er et meget nyttigt bidrag til det yderligere arbejde vedrørende fødevarerpriserne. Detailpriser er meget forskellige fra den pris, som producenterne får for deres produkter. Detailhandelen, som er den mest synlige del for forbrugerne, har meget begrænset kontakt med landmænd, og hvis vi søger efter bedre måder at stabilisere fødevarerpriserne på, må vi analysere hele omkostningskæden fra producent til forbruger. Det foreslåede forhandlingssystem er urealistisk i betragtning af antallet af driftsenheder på markedet og begrænser konkurrencen.

Hynek Fajmon (PPE-DE). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg har stemt imod den betænkning om fødevarepriser i Europa, som fru Batzeli har fremlagt. Betænkningen er baseret på idéen om, at fri prisfastsættelse på fødevaremarkedet er en dårlig løsning, og der opfordres til indførelse af prisregulering i denne erhvervssektor. Denne idé er i strid med almindelig sund fornuft og med de historiske erfaringer i alle de postkommunistiske stater, herunder Den Tjekkiske Republik. Vi har oplevet 100 % prisregulering, og vi husker ganske udmærket, hvilken fiasko det var. Fri prisfastsættelse er grundlaget for frihed og demokrati, og ethvert forsøg på at begrænse den vil føre til totalitarisme. Fri prisfastsættelse i fødevaresektoren har i de senere år ført til fremragende resultater i form af relativt lavere fødevarepriser i hele EU. Det har også medført en omfattende modernisering, som har givet forbrugerne bedre kvalitetsprodukter til lavere priser. De reguleringsmæssige foranstaltninger i betænkningen ville totalt sætte en stopper for denne positive udvikling, hvilket blot resulterer i højere fødevarepriser. Den kendsgerning, at der er voldsom konkurrence i denne sektor, er rigtig gode nyheder for forbrugeren. De producenter, der har højere omkostninger end markedsprisen, må tilpasse sig til situationen eller forlade markedet. Det ville være absurd at dække deres tab ved hjælp af skatter betalt af kunderne. Af disse grunde stemte jeg imod den foreliggende betænkning.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne sige, at jeg stemte imod fru Batzelis betænkning. Mens jeg læste den, undrede jeg mig over, om vi befandt os i Den Europæiske Union eller Sovjetunionen, og jeg mener da, vi er i Den Europæiske Union. I bund og grund kan vi ikke indføre regulering af fødevarepriserne efter disse retningslinjer i hele Europa.

Vi må ikke glemme, at vi skal sikre, at vi har gode og sikre fødevarer af uovertruffen kvalitet. Princippet med lokale fødevarer er væsentligt, og derfor må disse spørgsmål undersøges nærmere på nationalt plan.

Jeg er bekymret for, at omkostningerne til rå- og hjælpestoffer er steget. Prisen på gødning og foder er steget. Handelssektoren tager sin del, og det vil f.eks. sige, at rugbrød koster 3 EUR for forbrugeren, hvoraf primærproducenten, landmanden, blot får seks cent.

Dette er ikke den vej, vi skal gå, og derfor er vi nødt til at overveje disse spørgsmål nationalt og frem for alt etablere et system, hvor landmændene, fødevareproducenterne, kan overleve, og hvor folk kan købe sunde fødevarer af god kvalitet til en rimelig pris. Sunde fødevarer er det centrale i denne sag.

Martin Callanan (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Naturligvis afspejles den faktiske situation ikke i den foreliggende betænkning om fødevarepriser – nemlig at fødevarepriserne i EU holdes kunstigt oppe med en brutal kombination af på den ene side overdrevent EU-bureaukrati og på den anden side den nu berygtede fælles landbrugspolitik. Landbrugsstøtten sikrer, at ineffektive landmænd understøttes på bekostning af den europæiske skatteyder, og sikrer naturligvis samtidig, at den pris, vi som forbrugere betaler i butikkerne og supermarkederne for landbrugsprodukter, fortsat er uforholdsmæssigt høj.

Det eneste, Kommissionen kunne gøre ved de uforholdsmæssigt høje fødevarepriser, er i morgen at meddele, at man vil afvikle den fælles landbrugspolitik, men det vil man naturligvis ikke gøre, fordi visse medlemsstater, især Frankrig, drager uforholdsmæssig stor fordel af, at enorme skatteyderbetalte summer hældes i en ineffektiv og helt uforholdsmæssigt stor landbrugssektor. Det er det eneste, Kommissionen burde gøre, men det vil man naturligvis ikke.

Daniel Hannan (NI). – (EN) Hr. formand! Fidel Castro ligger på sit sygeleje på sin lummervarme caribiske ø og sygner hen – og det er da på tide. Når han langt om længe går bort, vil der kun være to marxistiske landbrugssystemer tilbage i verden: kollektivbrugene i Nordkorea og Europas fælles landbrugspolitik, som er en politik, der bygger på prisfastsættelse, en politik, der bygger på oplagring og ødelæggelse af fødevarelagre, som der ikke er marked for, samt en politik, hvor man tankeløst sender omkostningerne og unødvendige lidelser videre til den tredje verden, som er frataget sit naturlige marked.

Vi straffes dobbelt – som forbrugere og som skatteyderne – i form af høje priser og høje skatter, og alligevel straffes vores landmænd også. I min hjemegn i det sydøstlige England er landbruget ved at forsvinde som en meningsfyldt del af økonomien. Vores skovpartier med blåklækker og vores kastanjelunde samt vores humlemarker må efterhånden vige pladsen for betonkanonerne. I 50 år har forbrugerne og landmændene nu måttet lide den tort at betale for dette bureaukrati. Nu må det være nok.

Jean-Claude Martinez (NI). – (FR) Hr. formand! Vi er alle oprørt over prisniveauet for fødevarer og prisstrukturen. En vare begynder med en værdi på 1 hos landmanden og stiger til 6 i supermarkederne, og søtunge begynder med en værdi på 1 i Afrika og stiger til 14 i franske butikker med det resultat, at ... supermarkederne lukker kl. 20.00, og europæerne gennemroder skraldespandene.

I lyset af denne situation, som i den ene ende af kæden ikke gør landmændene rige, og i den anden ende også gør det vanskeligt for forbrugerne at få mad på bordet, er det dog ikke tilstrækkeligt at opfordre til gennemsigtighed eller tage afstand fra distributionsoligopolerne.

Man spekulerer i Genève i prisen på ris, og man spekulerer i Chicago i prisen på majs. Der er alvorlig økonomisk kriminalitet, og der er en International Straffedomstol. På G20-mødet bør Den Internationale Straffedomstols beføjelser udvides til at dække alvorlig økonomisk kriminalitet, og spekulation i fødevarer er en form for alvorlig kriminalitet, som ligger på linje med det, der begås af Bashir i Darfur.

Det er det reelle signal, som skal sendes.

Formanden. – Jeg ville helst ikke afbryde midt i dette lyriske indslag.

– Betænkning: Margrete Auken (A6-0082/2009)

Jim Allister (NI). – (EN) Hr. formand! Jeg støtter kraftigt ordførerens betænkning og udtrykker respekt for hendes fremragende arbejde for rettighederne hos de borgere i hele Europa, som er løbet ind i problemer på grund af den uhyrlige ejendomspraksis i Spanien.

Retten til at eje privat ejendom er en grundlæggende rettighed, som anerkendes i den europæiske menneskerettighedskonvention. Alligevel føler flere af vælgerne i min valgkreds, som har investeret deres pensionsopsparing i en bolig i Spanien, nu, at de er gået i en fælde og føler sig magtesløse over love og krav, hvormed de fratages deres ejendom, eller det koster dem enorme summer at bevare den. Det ser ud til, at myndighederne i Spanien i ledtog med griske, skruppelløse byggeentreprenører har været en rædselsoplevelse for dem, der troede, de købte lovlige boliger og ejendomme, og hvis den foreliggende betænkning bidrager til at gøre noget ved dette, kan det kun gøre tingene bedre.

Cristina Gutiérrez-Cortines (PPE-DE). – (ES) Hr. formand! Jeg stemte naturligvis imod Auken-betænkningen, og jeg vil gerne her anføre, at den vedtagne betænkning går imod lovens bogstav. Man overholder ikke på nogen måde de lovprincipper, EU har kundgjort, og det er absolut forfærdende, at Europa-Parlamentet har kunnet vedtage dette dokument, som Juridisk Tjeneste har beskrevet som værende i modstrid med loven og fyldt med ulovlige bestemmelser.

I betænkningen foreslår man afbrydelse af samtlige byggeprojekter, som om det ville løse problemerne. Det er noget, Den Socialdemokratiske Gruppe har været fortalere for i adskillige år. Med dette dokument løser vi ikke de reelle problemer, som folk står over for, og som i vid udstrækning er blevet løst ved en lovændring, sådan som det allerede er sket, og ved den indsats, de spanske myndigheder gør for at afhjælpe de fejl, som åbenlyst er lavet.

Sammenfattende vil jeg gerne gøre opmærksom på, at nedrivningen af de fleste af ejendommene skyldes, at Zapateros socialdemokratiske regering, som optræder på en vilkårlig måde og vilkårligt konfiskerer ejendomme i blot ét område i Spanien, ikke har anvendt den spanske kystzonelov rigtigt.

Philip Claeys (NI). – (NL) Hr. formand! Jeg stemte for Auken-betænkningen, da jeg mener, at samtlige borgere i Europa er berettiget til, at al lovgivning bliver anvendt korrekt, og at hver eneste EU-borgers private ejendom skal sikres af regeringerne i samtlige medlemsstater.

Mange mennesker er blevet offer for tvivlsomme beslutninger i Spanien, og mange af dem har henvendt sig til Udvalget for Andragender – hvilket efter min opfattelse er med rette. Ikke desto mindre sidder jeg med blandede følelser, da jeg mener, vi skal være varsomme med at vedtage love, som er ensbetydende med endnu større indblanding fra EU's side til skade for medlemsstaterne. Et specifikt eksempel er situationen i de flamske yderkvarterer i Bruxelles, hvor EU begynder at blande sig i en boligpolitik, som tager sigte på at gøre det muligt for unge flamske familier fortsat at bo i deres lokalområde.

Martin Callanan (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg støttede også Auken-betænkningen. Jeg støttede den, fordi mange vælgere i det nordøstlige England er blandt de andragere, som kontaktede Parlamentet om den spanske regerings og de lokale myndigheders skandaløse og åbenlyse overtrædelse af ejendomsrettighederne. Spørgsmålet blev faktisk for nylig taget op i en tv-dokumentarudsendelse fra ITV North East, hvor en række af disse hjertegribende tilfælde blev illustreret og blev undersøgt, så befolkningen i det nordøstlige England kunne se det.

Forhåbentlig vil den spanske regering og de spanske parlamentsmedlemmer selv nu på dette sene tidspunkt afhjælpe nogle af de stedfundne retskrænkelser og give en form for erstatning til nogle af de mennesker, der

uretmæssigt er blevet nægtet deres ejendom, og erkende, at det, der er foregået her, slet og ret er en skandale. Det er en korruptionsskandale. Mange af handlerne, der involverer byggeentreprenører og spanske lokalforvaltninger, er oprigtigt talt resultatet af korruption. Det tjener ikke nogen, at vi undlader at erkende dette uhyre vigtige punkt. Den spanske regering er nødt til at agere. Jeg er ærlig talt forfærdet over nogle af de eksempler på embedsmisbrug her i Parlamentet, som spanske parlamentsmedlemmer har stået bag i et forsøg på at dække over denne praksis.

Peter Skinner (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg stemte også for den foreliggende betænkning, da rigtig mange af vælgerne i min valgkreds – ligesom det har været tilfældet i hele EU – har været virkelig hårdt ramt af dette specifikke problem. Kravet om retssikkerhed ved ejendoms køb er uhyre vigtigt og er omhandlet i den foreliggende betænkning, hvor man søger at få den type forsikringer, som er nødvendige for at tingene bliver ændret. I betænkningen tages der også fat på de specifikke problemer med klager over lokale byggefirmaers og visse lokalmyndigheders ulovlige praksis.

Jeg stemte for den foreliggende betænkning, fordi jeg mener, den bidrager til at sikre en formel fremgangsmåde. Med betænkningen kommer der fokus på noget, jeg tidligere anså for blot at være en nedsættende bemærkning, nemlig "spansk praksis". Jeg vil gerne sikre mig, at det udtryk aldrig bliver aktuelt igen, og jeg vil gerne se Kommissionen, Rådet og den spanske regering tage fat på spørgsmålet og gøre noget alvorligt ved det, således at de, der har mistet noget, kan få erstatning, og de, der bor der, kan føle sig trygge.

– Betænkning: Francisco José Millán Mon (A6-0114/2009)

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Inden jeg begynder, vil jeg gerne sige, jeg er rigtig glad for at se, at formandens forældre er til stede her i Europa-Parlamentet, ikke blot fordi det er rart med et publikum, men således at de kan se, hvordan formandens fornuftige mødeledelse ved disse plenarmøder har indbragt ham respekt fra hele Parlamentet, herunder endog fra britisk konservativ side.

Om nogle ganske få dage kommer Barack Obama til Strasbourg, og med en sangstrofe kunne man sige: "So true, funny how it seems". Når han kigger gennem de afspærringer, der er ved at blive sat op, reflekterer han måske over – hvis han overhovedet tænker på Europa-Parlamentet – at et parlament med to mødesteder er helt skørt og totalt spild af penge. Faktisk vil han med en anden sangtekst tænke:

"Round and round it goes,

And oh don't you know,

This is the game that we came here for.

Round and round it goes."

Men snart vil han være væk igen og kigge på det håbløse ved de forordninger uden mulighed for individuel tilpasning, som lammer EU's virksomheder, og han vil så afgjort synes, at der ikke er nogen redningskrans, han kan kaste ud.

Og med en yderligere strofe kunne man sige:

"because [he has] nothing else here for you,

And just because it's easier than the truth,

Oh if there's nothing else that [he] can do –"

Han vil flyve bort – "fly for you", væk fra dette sted, mens han tænker: "Always believe in your soul". "Luck has left [him] standing so tall."

Og lad alle klokker ringe i sky, for Spandau Ballet er gendannet!

Philip Claeys (NI). – (NL) Hr. formand! Transatlantiske forbindelser er en sag, som ligger mig stærkt på sinde, og jeg er i vid udstrækning enig med hovedtrækkene i Millán Mon-betænkningen. Ikke desto mindre har jeg har stemt nej til betænkningen, da den er skæmmet af en række væsentlige mangler. Den forudsætter f.eks. udtrykkeligt, at Lissabontraktaten træder i kraft – hvilket er endnu et eksempel på dette her i Parlamentet – selv om den pågældende traktat slet ikke er blevet vedtaget endnu. De irske vælgere skal respekteres.

I betænkningen tales der også om palæstinenserne problemer, men uden at Israels sikkerhed nævnes. Sidst, men ikke mindst, gentages opfordringen til medlemsstaterne om at tage imod nogle af Guantánamofangerne,

som jo er påståede terrorister. Jeg betragter dette som helt uacceptabelt. Det er også uacceptabelt, at det i betænkningen ikke klart tilkendegives, at USA ikke kan blande sig i EU's udvidelsespolitik, og at Tyrkiet således ikke hører hjemme i EU.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Hr. formand! Transatlantiske forbindelser er særdeles vigtige for os europæere. Vi må altid huske på, at USA som global leder har de samme værdier som EU's medlemsstater: demokrati, menneskerettigheder og meningsfrihed. Jeg mener, dette er værdier, der forener os, og som forhåbentlig også vil styrke vores forbindelser fremover.

Nu hvor USA har en ny regering med Barack Obama i spidsen, har der været meget fokus på den, og der stilles en række forventninger, men vi er nødt til at huske på, at hverken Obama eller hans regering kan ændre hele verden. De vil afgjort forsøge at gøre deres bedste, men der ligger massive udfordringer forude, og af den grund skal forventningerne være realistiske.

Vi skal ikke desto mindre række USA hånden, da vi står over for fælles trusler. Disse trusler angår international terrorisme, islamisk fundamentalisme, som stikker sit ansigt frem. Vi står også over for fælles miljøudfordringer, og de transatlantiske forbindelser gør det muligt for os sammen at håndtere disse og de øvrige problemer, som i øjeblikket er så akutte verden over.

Martin Callanan (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Mens jeg har muligheden, vil jeg også gerne udtrykke min respekt for den fair og upartiske måde, hvorpå formanden altid har ledt vores parlamentssessioner. Det er en skam, at formand Pöttering ikke på en eller anden måde følger formandens eksempel.

Den foreliggende betænkning drejer sig om USA og forbindelserne mellem USA og EU. USA vil naturligvis blive ved med at være grundlæggende for Europas sikkerhed og fremgang. Desværre er der her i Parlamentet mange eksempler på antiamerikanske følelser. Vi bør i EU alle være dybt taknemmelige for den rolle, USA spiller i verden, og navnlig den rolle, landet har spillet i vores nyere historie. Jeg ler nogle gange, når jeg hører antydningen af, at det er EU, som er ansvarlig for 60 års fred i Europa. Alle synes at glemme USA's og naturligvis NATO's bidrag i retning af at skabe fred i Europa. USA skal ikke ses som en konkurrent til EU. Landet skal være en partner og en ven, og vi bør opbygge tættere transatlantiske forbindelser.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Det britiske Konservative Parti er stolt over vores lands særlige forhold til USA og over at være brohoved mellem Amerika og Europa. Vi støtter Barack Obamas forpligtelse med hensyn til et multilateralt engagement med EU.

Dog nævnes det i den foreliggende betænkning, at Lissabontraktaten skal gennemføres, hvilket vi er stærke modstandere af. Der er også en opfordring til USA om at ophæve dødsstraffen, hvilket for os er et personligt samvittighedsspørgsmål. I lyset af det britiske Konservative Partis nuværende modstand mod Den Internationale Straffedomstol anerkender vi også USA's ret til ikke at undertegne Romstatutten. Vi ønsker heller ikke at være forpligtet til at genhuse farlige terrorister fra fangelejren i Guantánamo Bay.

Det gentages med rette i den foreliggende betænkning, at NATO er hovedhjørnesteinen i forbindelse med transatlantisk sikkerhed, og der foreslås en ny transatlantisk parlamentarisk forsamling, som vil styrke den gensidige forpligtelse over for vores fælles værdier i form af demokrati, frihed og menneskerettigheder. Så når alt kom til alt, stemte de britiske konservative medlemmer for Millán Mon-betænkningen.

Peter Skinner (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg ser særlig positivt på den foreliggende betænkning og jeg er enig i en række af de punkter, der blev fremhævet lige nu, men måske skal vi begynde med formelt at lykønske Barack Obama med præsidentvalget. Jeg tror ikke, at vi alle har gjort dette her i dag, men det er helt klart et frisk pust i forbindelse med det, der forhåbentlig vil blive et meget positivt forhold til USA.

Vi er naturligvis meget hurtige til at påpege, hvordan dette forhold kan fungere for os, men vi påpeger ikke helt så ofte, hvad vi skal gøre for at styrke forholdet og arbejde inden for rammerne deraf. F.eks. er samhandelen mellem os ifølge OECD den største mellem hvilke som helst handelsblokke i hele verden. Det er rigtigt, at det også får os til at tænke grundigt over regulering og tilsyn. Alle afgørelser, der bliver truffet af os, både af økonomisk og politisk karakter, har stor betydning for resten af verden og sætter ofte standarden i verden.

Jeg håber som medlem af USA-delegationen, der arbejder i Det Transatlantiske Økonomiske Råd, at vi kan videreføre det arbejde, vi allerede har udført der, og omsætte dette til reelle tiltag her i Europa-Parlamentet i stedet at se nogle af de tåbelige tiltag fra visse personers side om emner som kyllinger, hvilket er med til at ødelægge dette særlige forhold.

– Betænkning: Stavros Lambrinidis (A6-0103/2009)

Philip Claeys (NI). – (NL) Hr. formand! Det er godt, at ændringsforslag 5 er blevet forkastet. Med dette ændringsforslag forsøgte man at fjerne et uhyre vigtigt punkt fra betænkningen – uhyre vigtigt fordi der i punktet slås til lyd for ytringsfriheden. Det er immervæk et grundprincip ved demokratiet, at man ikke skal forfølges strafferetligt, når man udtrykker kontroversielle politiske holdninger. Ytringsfriheden skal være absolut og skal afgjort dække politiske synspunkter også om kontroversielle emner såsom indvandring og islam.

Hvad det øvrige angår, betragter jeg betænkningen som meget velafvejede, da man har fundet den rette balance mellem rettigheder og friheder og vender sig mod censur. Jeg var således meget overbevist i min støtte til den foreliggende betænkning.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Hr. formand! Den foreliggende betænkning af hr. Lambrinidis om styrkelse af sikkerheden og de grundlæggende frihedsrettigheder på internettet omhandler et særdeles vigtigt, aktuelt spørgsmål. Jeg deler den udtrykte holdning, i og med at det er vigtigt at bevare ytringsfriheden. Det er en af vores grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder. Vi må dog aldrig glemme, at når vi taler om ytringsfrihed, medfører det også et ansvar. Ansvar på dette område er den vigtigste overvejelse.

Når vi går på internettet i dag, må vi beklageligvis erkende, at der er meget af den type materiale, som ikke er til nogen nytte for samfundet eller den menneskelige udvikling. Jeg er navnlig bekymret over børn og unge, som er vores mest værdifulde aktiv – vores fremtids mest værdifulde aktiv. Vi er nødt til at påtage os et ansvar for dem her og nu og skal agere på en sådan måde, at de kan opnå den bedst mulige viden og kompetence og udvikle sunde holdninger, og internettet er en central informationskilde for dem.

Af den grund håber jeg, vi kan forbedre børns sikkerhed ved at forøge mængden af materiale på internettet, som kunne opmuntre, uddanne og udvikle dem, og ikke den slags ting, man ser i dag, som der desværre er så meget af på nettet, og som kan skade de unges generelle personlighedsdannelse.

Skriftlige stemmeforklaringer**– Betænkning: Klaus-Heiner Lehne (A6-0123/2009)**

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) For at sikre reel adgang til klage og domstolsprøvelse for ofre for overtrædelser af konkurrencereglerne skal der gøres en fælles indsats af EU og medlemsstaterne. I hvidbogen præsenteres en række henstillinger, der tager sigte på at sikre, at de personer, der er udsat for denne type overtrædelse, har adgang til effektive mekanismer med henblik på at give skadelidte fuld erstatning.

I øjeblikket er der i størstedelen af medlemsstaterne alvorlige hindringer, hvormed man søger at afskrække forbrugerne og virksomhederne fra at gå til domstolene med erstatningskrav på privatbasis for skader som følge af overtrædelse af kartel- og monopolreglerne. Selv om der i den seneste tid har været tegn på forbedringer i en række medlemsstater, har der været anlagt meget få søgsmål i de sidste få årtier. De traditionelle love og bestemmelser om civilretligt ansvar, der er i kraft i størstedelen af medlemsstaterne, er tilsyneladende utilstrækkelige.

Jeg ser positivt på udarbejdelsen af en hvidbog med forslag om en løsning på fællesskabsplan af problemet med at sikre adgang til klage og domstolsprøvelse for skadelidte, hvorved man følger generelle politiske målsætninger (navnlig sikring af bredere adgang til klage og domstolsprøvelse ved håndhævelse af konkurrencepolitik og bekæmpelse af retsstridig praksis for virksomhedernes vedkommende), mens man samtidig hindrer urimelige og opportunistiske tvister.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg agter at undlade at stemme om hr. Lehenes betænkning om hvidbogen om erstatningssøgsmål for overtrædelse af EF's kartel- og monopolregler.

Jeg er enig i en række af, men ikke alle, de fremhævede punkter i betænkningen, og derfor jeg har besluttet ikke at stemme for betænkningen i dens nuværende form.

– Betænkning: Czesław Adam Siekierski (A6-0091/2009)

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg har stemt for den betænkning, der er udarbejdet af Czesław Adam Siekierski (PPE-DE, Polen), da det i betænkningen foreslås at udvide det europæiske fødevarerhjelpeprogram til de socialt dårligst stillede.

Som tidligere borgmester i Bukarests 5. distrikt var jeg altid optaget af at yde hjælp til de fattige, navnlig personer af romaoprindelse.

I hele EU lever 80 mio. mennesker (16 % af befolkningen) under fattigdomsgrænsen, og antallet vil stige på grund af den økonomiske krise. I nogle af de stater, som for nylig er kommet med i EU, er omtrent 20 % af befolkningen ramt af fattigdom.

Det er nødvendigt med fuld finansiering via EU's budget til fødevarehjælpeprogrammerne, da en række medlemsstater ikke vil kunne deltage i ordningen, når der skal anvendes en grad af samfinansiering.

Vi må reducere den belastning, der bæres af medlemsstater med lave indkomster pr. indbygger eller med budgetter præget af økonomiske vanskeligheder, herunder lande som Rumænien.

Varer fra interventionslagre eller indkøbt på det frie marked skal være af fællesskabsoprindelse med fortrinsstilling til lokalt fremstillede friske fødevarer, dvs. rumænske varer, der skal indkøbes for europæiske midler til uddeling til de fattige i Rumænien.

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Jeg stemte for betænkningen om ændring af forordningen om finansiering af den fælles landbrugspolitik og de fælles markedsordninger for landbruget med hensyn til uddeling af fødevarer til de socialt dårligst stillede personer. Ifølge statistikkerne nød ca. 13 mio. mennesker i medlemsstaterne i 2006 godt af dette program. Dette er godt, men hjælpen til de fattigste i EU skal i høj grad intensiveres.

Lad os begynde med at halvere lønnen til medlemmerne af Kommissionen, eller dividere den med tre. Den europæiske tænketank Open Europe har skønnet, at kommissærerne inklusive pensionsordninger gennemsnitlig tjener 2,5 mio. EUR over fem år, hvilket er fuldstændig skandaløst. Den anden halvdel af de penge ville være bedre givet ud på fattigdomsreduktion. Dette kan muligvis være en måde, hvorpå man kan få den europæiske befolkning til at affinde sig med "Europa".

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg har stemt for forslaget til forordning om uddeling af fødevarer til de socialt dårligst stillede personer. Fattigdom er et af de alvorligste problemer, som EU for tiden står over for. I 2006 var næsten 79 mio. mennesker truet af fattigdom, hvilket tydeligt viser behovet for fødevarehjælpeprogrammer.

Da Kommissionens forslag tager sigte på at uddele fødevarer til de socialt dårligst stillede personer og forbedre planlægningen, således at midlerne kan anvendes mere effektivt, og også på baggrund af, at programmet for uddeling af fødevarer, siden det begyndte i 1987, har gavnet over 13 mio. mennesker, mener jeg, at videreførelsen af dette program er nødvendig og positiv.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Vi mener, at det oprindelige formål med programmet – at uddele varer fra interventionslagrene til de socialt dårligst stillede personer – var mærkeligt formuleret helt fra begyndelsen. At sammenblande landbrugspolitik med socialpolitik kan muligvis være en rigtig god idé, men det bliver noget kompliceret. I den seneste tid har den andel af varer, som ikke kommer fra interventionslagrene, været stadig stigende. Ved den sidste beregning blev ca. 85 % af fødevarerne indkøbt på det frie marked.

Vi mener, at uddeling af fødevarer til de socialt dårligst stillede personer i Fællesskabet skal afskaffes. Levevilkårene for de socialt dårligst stillede personer i medlemsstaterne bør håndteres af medlemsstaterne eller kommunerne. Det er disse politiske ansvarsniveauer, som via deres socialpolitik skal påse, at alle borgere får deres ret til at leve på et eksistensminimum. Om det sker via socialbidrag, uddeling af fødevarer eller på anden vis, skal besluttes af dem.

Europa-Parlamentets Udvalg om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter foreslår, at fødevarehjælpen finansieres fuldt ud af EU. De synspunkter, som fremsættes i dette udvalg for simpelthen at få landbrugsprodukter ud på markedet, er forbløffende.

Som sædvanlig kan Junilisten konstatere, at det i denne situation er heldigt, at Europa-Parlamentet ikke er medbestemmende vedrørende EU's landbrugspolitik. Ellers ville EU havne i en fælde med protektionisme og omfattende subventioner til forskellige grupper inden for landbruget.

Jeanine Hennis-Plasschaert, Jules Maaten, Toine Manders og Jan Mulder (ALDE), skriftlig. – (NL) Den nederlandske VVD-delegation i Europa-Parlamentet stemte for Siekierski-betænkningen, da vi støtter uddeling af fødevarer til de fattigste befolkningsgrupper i EU. Imidlertid er VVD-parlamentsmedlemmerne ikke enige

i de bestemmelser i betænkningen, hvor det anføres, at programmerne for uddeling af fødevarer skal finansieres udelukkende via EU's budget.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for den foreliggende betænkning, da fødevareprogrammet, hvis udvidelse er under overvejelse, er et centralt instrument til at hjælpe de dårligst stillede, som lider ganske meget under den aktuelle økonomiske krise, selv når det drejer sig om opfyldelse af basisbehov. Desuden er det en fornuftig foranstaltning med hensyn til effektiv anvendelse af EU's fødevareressourcer, fordi man uddeler de produkter, som ikke er blevet anvendt, til dem, der har brug for dem, samtidig med at man fremmer efterspørgslen på EU's fødevaremarked.

Jeg går ind for, at sådanne fødevarehjælpeprogrammer finansieres fuldt ud via EU's budget, da anvendelse af en grad af samfinansiering i væsentligt omfang ville hindre processen og vanskeliggøre gennemførelsen af foranstaltningerne i tide og opnåelsen af hurtige resultater.

Jeg mener dog, at de nationale myndigheder skal tildeles flere beføjelser vedrørende administration af hjælpen på stedet, da de er mere bekendt med situationen på lokalt plan og med befolkningens specifikke behov.

Karin Riis-Jørgensen (ALDE), skriftlig. – (DA) Venstres medlemmer af Europa-Parlamentet har stemt nej til Europa-Kommissionens forslag om fødevarehjælp til socialt udsatte, fordi forslaget er fremsat med retsgrundlag i landbrugspolitikken, selv om det ikke er noget landbrugspolitisk instrument. Landbrugsbudgettet skal ikke bruges til at føre socialpolitik. Det er nationalstaternes opgave.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg har stemt for hr. Siekierskis betænkning om uddeling af fødevarer til de socialt dårligst stillede personer i Fællesskabet.

Jeg mener, at fattigdomsproblemet er yderst relevant, da der selv i det velstående Europa er mere end 80 mio. mennesker med risiko for fattigdom, og langt størstedelen heraf bor i de lande, som kom med i EU i 2004 og 2007. Jeg er derfor enig med ordføreren i, at der er behov for at udvide det udvalg af produkter, der uddeles gennem dette fødevarehjælpeprogram, og i, at beholdningerne som følge af intervention på landbrugsmarkedet skal udgøre den primære forsyningskilde, hvilket således er et vigtigt aspekt ved den fælles landbrugspolitik.

Jeg ser også positivt på ordførerens anmodning om, at EU fuldt ud finansierer fødevarehjælpeprogrammet, da Kommissionens forslag om samfinansiering kunne få medlemsstaterne til at begrænse deres deltagelse i programmet, navnlig i en tid med økonomisk modgang, sådan som mange stater oplever det for tiden.

– Betænkning: Sajjad Karim (A6-0131/2009)

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) EU er Indiens største udenlandske investor og største handelspartner. Opbygning af en økonomisk alliance er derfor af vital betydning for begge parter. Jeg støtter den foreliggende betænkning, da det deri understreges, at aftalen bør sikre, at stigende bilateral samhandel bringer fordele til det størst mulige antal mennesker og bidrager til millenniumudviklingsmålene, herunder forebyggelse af miljønedbrydning. Jeg beklager dog, at PPE's tekst erstattede den mere kommercielle tekst, som var mere progressiv.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Indien var i 2000 EU's 17. vigtigste handelspartner og lå på niendeplassen i 2007, mens EU's varehandel med Indien voksede med ca. 80 % mellem 2000 og 2006.

Som socialdemokrat glæder jeg mig over, at Indien har gjort betydelige fremskridt med hensyn til almen grundskoleundervisning, reduktion af fattigdom og øget adgang til sikkert drikkevand. Jeg noterer mig dog også, at Indien stadig ikke er på rette spor vedrørende de fleste af millenniumudviklingsmålene (MDG-målene) såsom spædbørnsdødelighed, mødres sundhed, børns fejlnæring og kampen mod malaria, tuberkulose og hiv/aids.

Jeg stemte for den foreliggende betænkning for at få vedtaget frihandelsaftalen mellem EU og Indien i den overbevisning, at en frihandelsaftale frembyder potentiale for øgede investeringer, samhandel og erhvervsmuligheder som følge af frihandelsaftalen, idet en aftale overordnet set er en win-win-situation for begge parter.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Frihandelsaftalen med Indien markerer endnu et skridt taget af Europa og Indien i retning af en åbning af den internationale økonomi og en udbredelse af fordelene derved. Det er også et særlig vigtigt signal i den nuværende situation. Jeg ser derfor positivt på indgåelsen af denne aftale. Efter at have gennemgået den, er jeg dog nødt til at komme med nogle få mere kritiske bemærkninger.

For at frihandel fungerer efter hensigten, skal man overholde et regelsæt, der forhindrer varemærkeforfalskning og anvendelse af produkter, der er forbudt i bestemmelseslandene. Angivelse af oprindelsen skal også være tydelig. Kort sagt skal oplysningerne være tilgængelige og gennemskuelige, og internationale aftaler skal overholdes.

Et andet væsentligt aspekt er idéen om, at fordelene ved frihandel er gensidige. En åbning af grænserne betyder med andre ord ikke alene åbning af markederne i de udviklede lande for produkter fra tredjelande. Det positive ved frihandel består i den gensidige mulighed for at udveksle varer og åbne økonomierne, og disse fordele skal udbredes til udviklingslande og lande med kraftig vækst. Dette vil kun kunne ske, hvis de barrierer, der hæmmer handel og investering i disse lande, også reduceres.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg har stemt nej til hr. Karims betænkning om en frihandelsaftale mellem EU og Indien.

Dette skyldes, at indgåelse af sådanne aftaler efter min mening udelukkende skal indgås under iagttagelse af grundlæggende menneskerettigheder og demokrati, hvilket langt fra er tilfældet i det pågældende land. Indsættelse i aftalen af et afsnit om menneskerettigheder og demokrati er helt klart ikke nok til at sikre, at disse grundvilkår overholdes, og det er løftet om at opprioritere høringer inden for rammerne af FN's Menneskerettighedsråd ej heller. Desværre kan den internationale presse fortsat rapportere om forfølgelse af religiøse minoriteter og menneskerettighedsforkæmpere i Indien. Det er således efter min mening helt ærligt uacceptabelt at indgå økonomiske aftaler af denne type.

– Betænkning: Lasse Lehtinen (A6-0065/2009)

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) I den foreliggende betænkning hævdes det, at det er vigtigt for arbejdstagerne at være bevidste om deres rettigheder og have godt kendskab til arbejdsret og kollektive overenskomster. Ordføreren konstaterer også, at udstationeringsdirektivet skal overholdes og understreger værdien af subsidiaritets- og proportionalitetsprincippet. Alt dette er ønskværdige krav.

Nogle formuleringer i betænkningen er dog for vidtrækkende. Vi kan ikke støtte formuleringerne om på EU-plan at indføre en fællesskabsretsakt, som skal omfatte lønninger, bidrag til sociale sikringsordninger, skatter og erstatning ved arbejdsrelaterede ulykker. Disse spørgsmål er for vigtige for os til, at vi kan støtte denne type formuleringer og krav.

Vi har valgt at støtte den alternative beslutning, som Den Socialdemokratiske Gruppe, Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa samt Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance har fremlagt, da man der begrænser formuleringerne om fællesskabsretsakten. Ved den endelige afstemning om betænkningen i sin helhed vil vi undlade at stemme, da dele af teksten ganske vist er positive, men formuleringerne om fællesskabsretsakten er for vidtrækkende.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg støtter den foreliggende betænkning med krav om ansvarlige og tydelige regler for underleverandører i Europa. Betænkningen vil beskytte de arbejdstagere, der arbejder for underleverandører, ved at opfordre Kommissionen til at udarbejde en helt klar fællesskabsretsakt med indførelse af solidarisk ansvar på EU-plan.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg har stemt for hr. Lehtinens betænkning om det sociale ansvar hos underleverandører i produktionskæder.

Jeg er enig med ordføreren i, at brug af underleverandører er blevet meget udbredt i EU, hvilket har givet anledning til forskellige problemer f.eks. i forbindelse de retlige konsekvenser for arbejdsgiverne og arbejdstagerne samt vanskeligheder med at efterprøve, om ansvaret vedrørende skattebetaling og sociale bidrag overholdes.

Jeg deler således ordførerens opfattelse af, at det ville være tilrådeligt at indføre et system med "solidarisk ansvar" på EU-plan, hvorefter hovedleverandøren vil blive tilskyndet til at kontrollere, at underleverandører overholder den relevante lovgivning. Dette vil også bidrage til at få styr på den grå økonomi ved at forhindre unfair konkurrence fra de virksomheders side, som betaler deres ansatte en løn, der ligger under minimumssatsen.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Ifølge en undersøgelse foretaget af Dublin Foundation er outsourcing af arbejde til underleverandører en af de mest effektive måder til at underminere sociallovgivningen. Der findes underleverandører i en række brancher, hvor byggeriet er den mest velkendte. I den foreliggende

betænkning opfordres Kommissionen til at indføre definitiv lovgivning om socialt ansvar for underleverandører i hele produktionsforløbet.

Alt for ofte skyder bygherrer ansvaret over på underleverandører, som igen selv outsourcer arbejdet. Som følge heraf bliver der ikke længere ført kontrol med, at arbejdsretten bliver overholdt. De personer, der arbejder for en underleverandør og er sidst i produktionskæden, har ikke altid de bedste arbejdsvilkår, og dette resulterer i overtrædelse af grundlæggende standarder og manglende respekt for fundamentale ansættelsesrettigheder. Det er vanskeligt for de sociale tilsynsmyndigheder at føre tilsyn med dette, da det ikke altid er klart, hvem der bærer ansvaret på et givet tidspunkt. Dette frister efterfølgende underleverandørerne til at være mindre omhyggelige med at indbetale socialsikringsbidrag samt overholde lovpligtige lønsatser og hviletidsbestemmelser.

I en række medlemsstater er det i forvejen obligatorisk for bygherrer at bære fuldt socialt ansvar for alle deres underleverandører. Når det nu i høj grad bliver mere udpræget med grænseoverskridende arbejde, er det nødvendigt, at vi får et europæisk direktiv. Jeg støtter således helhjertet den foreliggende betænkning.

– Betænkning: Katerina Batzeli (A6-0094/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) I januar 2009 steg fødevarerpriserne i Italien med over 40 % mere end gennemsnittet i de 15 "gamle" EU-lande, hvilket viser de alvorlige skævvridninger ved fødevarernes vej fra mark til bord.

Ifølge ISTAT-data var trendvækstraten for fødevarerpriserne i januar 2009 på 3,7 % i Italien sammenlignet med 2,3 % i Frankrig, 1,9 % i Spanien, 1 % i Tyskland og 2,6 % i EU. ISTAT-analysen viste også, at de største forskelle mellem Italien og dets EU-partnere var for brød, pasta og korn, der indeholder råvarer såsom hvede, hvor prisen fastsættes globalt og ikke er forskellig fra land til land. Stigningen i prisdifferentialet mellem produktion og forbrug bekræfter, at der forekommer alvorlige skævvridninger ved fødevarernes vej fra mark til bord i Italien.

Virkningerne har kunnet mærkes tydeligere hos lavindkomstfamilier, for hvem fødevarer er den største udgiftspost, men det har også haft alvorlige konsekvenser for små og mellemstore fødevarerforarbejdningsevirkninger. Problemet som følge af forskellen mellem produktionspris og forbrugerpris har nået et punkt, hvor øjeblikkelig handling fra EU-institutionernes side er påkrævet.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg har stemt for den betænkning, som fru Batzeli (Grækenland) har fremlagt, da jeg mener, at EU skal komme producenterne og forbrugerne til hjælp.

På grund af store detailkæders misbrug af deres dominerende markedsposition er de priser, der betales af de europæiske forbrugere, i gennemsnit fem gange højere end priserne af landmand. Landmændene får generelt ca. 8 % af den endelige detailpris.

Vi opfordrer kraftigt til at indføre EU-politikker, som fremmer direkte kontakt mellem producenter og forbrugere. EU skal støtte anvendelse af nye teknologier og internettet for at stille yderligere produktoplysninger til rådighed for forbrugerne, samtidig med at producenterens adgang til markedet skal fremmes.

Der er også brug for foranstaltninger med henblik på at fokusere mere på konceptet "lokale produkter" og yde mere reel støtte til traditionelle fødevaremarkeder og andre traditionelle former for handel.

Traditionelle rumænske produkter skal støttes på det europæiske marked.

Ole Christensen, Dan Jørgensen, Poul Nyrup Rasmussen, Christel Schaldemose og Britta Thomsen (PSE), skriftlig. – (DA) De danske socialdemokratiske medlemmer af Europa-Parlamentet – Poul Nyrup Rasmussen, Britta Thomsen, Christel Schaldemose, Dan Jørgensen og Ole Christensen – har stemt for betænkningen om fødevarerpriser i Europa. Det er delegationens opfattelse, at koncentrationen af supermarkeder og manglen på konkurrence fører til et tab for både forbrugere og landbrugere i EU. Dog er delegationen ikke enig i betænkningens punkt 6 om, at det er beklageligt, at intervention som redskab bliver udfaset. Dette er nødvendigt for at gøre det europæiske landbrug rentabelt.

Esther De Lange (PPE-DE), skriftlig. – (NL) Jeg vil gerne afgive en stemmeforklaring om Batzeli-betænkningen på vegne af den nederlandske delegation fra de kristelige demokrater (CDA). Efter vores mening er dette bestemt ikke den mest elegante betænkning, vi har set. Mange punkter er formuleret omstændeligt eller gentages. Vi har også vores tvivl om visse krav, der har for stor tendens til at gå i retning af socialistisk

statsintervention, og også om et totalt forbud mod salg til under kostpris. Dette kan lyde som en god idé, men er ikke gennemførligt. Det er efter vores mening et vigtigt punkt for landbruget. For så vidt angår dumping, skal der naturligvis gribes ind fra konkurrencemyndighedernes side.

På trods heraf har vi stemt for Batzeli-betænkningen, da den indeholder en række vigtige elementer, som man rent faktisk forsøger at slette i den alternative beslutning. Jeg refererer navnlig til undersøgelsen af fortjenstmarginerne i de forskellige led i fødevarereproduktionskæden og til anmodningen til Kommissionen om at se på supermarkedernes konkurrencemæssige magt, hvilket Europa-Parlamentet allerede har bedt om mere end én gang. Vi kan forstå på Kommissionen, at undersøgelsen af fortjenstmarginerne kan foretages til dels på baggrund af allerede eksisterende data, som Kommissionen kender, og vi antager således, at denne undersøgelse ikke vil indebære nogen væsentlig stigning i administrationsudgifterne.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg har stemt for betænkningen om fødevarerpriser i Europa, da det efter min mening er nødvendigt med politiske tiltag for at få styr på prisstigningerne på landbrugs- og fødevarerprodukter og uoverensstemmelsen mellem den pris, producenterne får, og den pris forbrugerne betaler. I Europa er den pris, der betales af slutforbrugeren, ca. fem gange højere end den pris, der betales til producenterne, hvilket er en situation, som har ramt husstande med lav indkomst, hvor udgifterne til fødevarer står for den største del af familiens budget.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Som sædvanlig indeholder denne "meningspåvirkende" betænkning fra Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter forslag, som vil indebære øgede omkostninger via EU's budget.

Vi støtter ikke hovedindholdet i betænkningen, hvor man bl.a. beklager den igangværende afvikling af Fællesskabets interventionsforanstaltninger på markedet for landbrugsvarer, og udvalgets forslag om "markedsforvaltningsforanstaltninger" er vi heller ikke tilhængere af.

Europa-Parlamentets Udvalg om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter har også brug for at blive mindet om, at prisdannelsen er forskellig i de forskellige medlemsstater. Udvalgets forslag om at etablere en EU-dækkende database for borgerne med referencepriser for produkter og rå- og hjælpestoffer samt oplysninger om omkostninger til energi, lønninger, husleje, skatter og afgifter fra hele Europa ligger efter vores mening fjernt fra virkeligheden. Forudsætningerne for sammenligninger mellem medlemsstaterne mangler ganske enkelt af mange forskellige årsager.

Vi finder også, at forslaget om en særlig etiket til europæiske landbrugsprodukter underligt. Hvad er motivet bag dette? Et forsøg på at tilskynde til protektionisme?

Som sædvanlig kan vi i Junilisten konstatere, at det i denne situation er heldigt, at Europa-Parlamentet ikke er medbestemmende vedrørende EU's landbrugspolitik. Ellers ville EU havne i en fælde med protektionisme og omfattende subventioner til forskellige grupper inden for landbruget.

Vi har stemt nej til den foreliggende betænkning om fødevarerpriser i Europa.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Ingen sætter spørgsmålstegn ved formålene med den foreliggende betænkning om den store forskel mellem produktionspriserne og de priser, forbrugeren betaler. Større gennemsigtighed på markedet er en nødvendighed for at sikre, at producenterne tjener tilstrækkeligt, og at priserne over for slutforbrugeren er berettiget.

Desværre indeholder den tekst, der blev vedtaget i udvalget, forslag, som er uforenelige med den sociale markedsøkonomi. Disse højst autoritære forslag vedrørende priskontrol, fortjenstmarginer og markeder bringer blot alt for mange planer, der har svigtet, og som vi definitivt troede hørte fortiden til, i erindring.

Jeg beklager, at man i betænkningen udelukkende fokuserer på distributører i stedet for at tage højde for produktionskæden som helhed. Det er faktisk ofte store forarbejdningsvirksomheder, der køber varer fra landmændene og misbruger deres dominerende markedsposition for at videresælge varerne til distributører til urimelige priser.

Desuden vil etablering af en europæisk database over alle typer omkostninger og fortjenstmarginer – som foreslået i betænkningen – resultere i betydelige administrationsudgifter for virksomhederne, som ville blive væltet over på forbrugeren og altså absorberet i detailprisen.

For at undgå sådanne dårlige vaner, har jeg fremlagt en alternativ beslutning, som 40 medlemmer har undertegnet for at tilkendegive deres opbakning.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Regulering på EU-plan af problemet med unfair praksis, som anvendes af de store detaildistributionskæder over for producenterne, er særdeles vigtig for Rumænien. Selv her giver spørgsmålet om supermarkedskæders misbrug anledning til bekymring for både producenter og forbrugere. Bortset fra akkumuleringen af ”skjulte gebyrer”, som er obligatoriske for ethvert produkt og skal afholdes af producenterne, forbyder supermarkederne producenterne at sælge deres produkter til lavere priser i andre butikker. Som følge af alle disse bestemmelser er produkterne op til 30 % dyrere. Det er i sidste ende forbrugeren, der betaler den opskruede pris for produktet.

De foranstaltninger, fru Batzeli foreslår i sin betænkning, har til formål at reducere det pres, supermarkederne udøver, og fremme et direkte forhold mellem forbrugere og producenter. Det er baggrunden for, at jeg stemte for vedtagelsen.

Den i betænkningen foreslåede undersøgelse om fordelingen af fortjenstmarginerne vil gøre det muligt at drage en række konklusioner om de rette foranstaltninger for at sikre prisgennemsigtighed i produktions-forarbejder-detailhandler-kæden og straffe misbrug.

Ved forhandling om priser mellem leverandører og detailhandlere skal det tillades, at anvende forskellige priser fra gang til gang, hvilket dermed kan bidrage til at sikre et sundt konkurrencedygtigt miljø.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Betænkningen indeholder gentagne, velkendte konstateringer vedrørende den monopolsituation, der er opstået inden for forarbejdning og markedsføring af fødevarer. Det anføres dog ikke, at denne situation er et bevidst valg foretaget af EU og medlemsstaternes regeringer inden for rammerne af Lissabonstrategien og den fælles landbrugspolitik.

Liberaliseringen af markedet, incitamenterne til fusioner og virksomhedsovertagelser og jagten på profit og konkurrencedygtighed inden for fødevarerindustrien har resulteret i de multinationale selskabers suverænitæt, i højere forbrugerpriser, i lavere priser ab landmand og i højere profiler til kapitalen.

Den fælles landbrugspolitik er en afgørende medvirkende årsag til denne udvikling med afskaffelsen af garanterede minimumspriser og opgivelsen af landmænd med små og mellemstore brug for WTO's skyld, således at de multinationale selskaber kan få deres råvarer dødbilligt, og forfølgelsen eller indskrænkningen af andelsselskaberne uanset de hykleriske udtalelser fra de partier, som støtter den europæiske ensrettede politik.

Et eksempel er mælkeproduktionen i Grækenland, hvor mælkekartellet presser priserne ab landmand helt i bund og holder forbrugerpriserne helt i top, hvorved man scorer en enorm fortjeneste. Nu om stunder fremmer det forbruget af produkter med ringe, reduceret ernæringsmæssig værdi, og det lader tusindvis af kvægavlere, som ikke kan markedsføre deres produkter i et land, hvis produktion dækker 50 % af behovet, i stikken.

Kampen for billige og sikre fødevarer og for fattige landmænds overlevelse kræver en stærk alliance mellem arbejdere, landmænd og de selvstændige samt græsrodsorganisationer og en græsrodsøkonomi.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Stigningen i fødevarerpriserne i Europa er tydelig for enhver. Det er et frygteligt problem, der kræver øjeblikkelig handling fra EU's side. Jeg har derfor stemt for betænkningen af fru Batzeli, som efter min mening har behandlet sagen virkelig grundigt og har foreslået meget nyttige foranstaltninger for at gøre noget ved problemet.

Det er bydende nødvendigt, at vi træffer foranstaltninger for at indsnævre den nuværende forskel mellem produktions- og forbrugerpriserne som følge af den usunde prisafsmitning, herunder fødevarerpekulationen og mellemhändlerens større rolle. Jeg er enig med ordføreren i, at den voksende koncentration med hensyn til markedsføring og distribution af fødevarer har bidraget væsentligt til væksten i forbrugerpriserne sammenlignet med produktionspriserne.

Der er et akut behov for foranstaltninger som dem, fru Batzeli foreslår, med henblik på større gennemsigtighed for prisfastsættelsesstrukturerne og fortjenstmarginerne via samordnede tiltag fra nationale konkurrencemyndigheders side for at få en bedre regulering af markedet og af pristendenser for fødevarer i Europa og for effektivt at tilskynde forbrugerne til at vælge lokalt fremstillede fødevarer, som pr. definition er med til at afkorte distributionskæden, og støtte traditionelle fødevaremarkeder, der for tiden er i alvorlige vanskeligheder.

– Betænkning: Margrete Auken (A6-0082/2009)

Michael Cashman (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg har sammen med mine parlamentskolleger fra Labour-Partiet besluttet at støtte den oprindelige betænkning, der er den mest tilfredsstillende reaktion på de hundredvis af andragender fra de europæiske borgere, som er blevet ofre for den massive urbaniseringsbølge i Spanien med umådeholdent byggeri og ødelæggelse af kystområder.

De fremlagte alternative beslutninger ændrede i væsentlig grad betænkningen og var ikke i tråd med den konsekvente holdning, vi nu har haft i fem år.

Derek Roland Clark (IND/DEM), skriftlig. – (EN) Betænkningen er en kosmetisk øvelse, der er beregnet på at opretholde falske forhåbninger blandt hundredvis af andragere i optakten til valget til Europa-Parlamentet. Man foregiver i betænkningen, at der kan gribes ind, hvilket EU – som Retsudvalget påpeger – ikke har kompetence til. Så selv Aukens trussel om at modsætte sig det næste EU-budget, hvis betænkningens krav ikke opfyldes, ville ikke være til nogen hjælp for dem, der har købt og derefter er blevet frataget deres ejendom i Spanien. UKIP vil ikke være med til dette svindelnummer.

Richard Corbett (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg har stemt for denne betænkning, som er en opfølgning på et enormt antal andragender sendt til Parlamentet fra ofre og berørte borgere i hele Europa. Den foreliggende betænkning viser, at den massive urbanisering i en række regioner i Spanien har været foretaget på en måde, hvor ejendomsrettighederne misbruges, miljøet ødelægges, vandforsyningen og -kvaliteten undermineres, og hvor ofrene ofte står tilbage uden nogen som helst klageadgang eller erstatning, når de måske har mistet deres pensionsopsparing.

Jeg håber, den foreliggende betænkning vil være til hjælp for mange af de berørte borgere i min valgkreds og i hele Europa i deres kamp for retfærdighed.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) På grund af en interessekonflikt undlod jeg at deltage i alle afstemninger.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Vi kan forstå, at der kan være væsentlige problemer inden for byggesektoren i Spanien, og det kan forekomme, at intetanende borgere i god tro køber ejendomme, som det senere viser sig, at byggeselskabet ikke havde lovmæssig ret til at bygge. Dette er imidlertid problemer, som kan og skal løses inden for medlemsstaternes juridiske rammer. Når alle nationale retshåndhævelsesmidler er blevet udtømt, jf. artikel 35 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, kan private borgere henvende sig til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i Strasbourg.

Der er ingen grund til at indføre nogen lovgivning på EU-plan for at behandle disse spørgsmål eller for Europa-Parlamentet som institution til at involvere sig på dette område. Vi vil heller ikke engagere os i de forskellige alternative forslag til beslutning, som er fremlagt af spanske medlemmer, og hvor man blander indenrigspolitiske komplikationer ind i sagen.

Fiona Hall (ALDE), skriftlig. – (EN) Jeg afgiver en stemmeforklaring om Auken-betænkningen som støtte på vegne af tre enkeltborgere i min valgkreds, der har kontaktet mig og indtrængende bedt om hjælp. I hvert enkelt af disse tre tilfælde har den pågældende borger brugt sin pensionsopsparing på køb af et hus med tilhørende grund i Valencia. I hvert enkelt tilfælde fulgte man de rigtige juridiske procedurer på købstidspunktet. Men i hvert enkelt tilfælde har den pågældende borger senere måttet stå model til ulovlige konfiskatoriske krav fra myndighederne i Valencia.

Dette er blot tre ud af mange tusinde tilfælde af uretfærdigheder, som europæiske borgere med ejendom i Spanien har været udsat for. Jeg anmoder Kommissionen om at agere hurtigt og beslutsomt i overensstemmelse med henstillingerne i Auken-betænkningen.

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE), skriftlig. – (ES) Jeg har stemt for Auken-betænkningen, da den spanske stats ubesindige byplanlægning kritiseres så klart, og misbruget af fællesskabsmidler inden for byplanlægning og miljøforhold fremhæves.

Jeg vil også gerne understrege udeligheden hos de spanske medlemmer fra PP og PSOE. De var ude af stand til at nå frem til en aftale og fremlægge en alternativ beslutning, som ville opnå det flertal, de havde brug for, og dermed endte begge grupper med at lide nederlag. De har atter gjort det ganske klart, at det eneste, de kan være enige om, er deres modstand mod baskisk nationalisme. Socialdemokraterne og PP forsøgte at presse

deres kolleger til at stemme for deres respektive beslutninger, hvilket i høj grad mildnede kritikken fra ordførerens side.

Jeg vil gerne gøre det klart, at den spanske regering deltager i en praksis med systematisk dårlig behandling af landets borgere, miljøødelæggelse og korruption i stor stil. Jeg mener, de pågældende sagsområder straks skal overføres til Euskadi.

David Martin (PSE), *skriftlig*. – (EN) Tusindvis af EU-borgere er fortsat ofre for et system med massiv urbanisering, hvilket giver sig udtryk i et rigtig stort antal andragender om misbrug af EU-borgernes lovlige rettigheder til deres ejendom og omgivende jord. Problemet er forårsaget af offentlige kontrakter uden tilstrækkelig kontrol med byplanlægningsbestemmelserne fra de lokale og regionale myndigheders side. Den vedtagne beslutning bør medføre, at der begynder at komme konkrete løsninger for de personer, der bor i de berørte områder i Spanien.

Willy Meyer Pleite (GUE/NGL), *skriftlig*. – (ES) Da jeg fra første færd har været med til at udarbejde Auken-betænkningen, som har fået opbakning fra spanierne og europæerne, har jeg af hele mit hjerte forsvaret dens indhold. Jeg støtter denne betænkning fuldt og helt, fordi den tydeligt afslører, hvordan alle niveauer i forvaltningen i Spanien fra centralregeringen til de selvstyrende regionale regeringer og de lokale myndigheder har deltaget i udviklingen af en økonomisk model, der er baseret på byggespekulation, hvilket har været ødelæggende for miljøet, økonomien og den sociale udvikling i Spanien.

I denne betænkning, som har været udsat for pres fra Folkepartiet (PP) og Det socialistiske Arbejderparti (PSOE), bliver det stillet til skue, at både den politiske og den retslige stillingstagen til dette emne har været præget af eftergivenhed, hvilket har ført til, at myndighederne var hævet over loven. Den indeholder også en erklæring om, at udviklingsplaner, som ikke overholder kriterierne om miljømæssig bæredygtighed og socialt ansvar, skal underkastes et moratorium, således at uregelmæssigheder kan blive undersøgt, og det undgås, at fuldbyrdede kendsgerninger bestemmer kursen.

Desuden pålægges den spanske regering i betænkningen at oprette et arbejdsudvalg, som alle administrative organer skal deltage i. Med betænkningen opfordres der til en offentlig debat om byplanlægning i Spanien, som vil skabe grundlag for at få vedtaget lovgivningsmæssige foranstaltninger mod spekulation og ubæredygtig udvikling og sætte en stopper for en à la carte-lovgivning, som den praktiseres i selvstyrende regioner som Aragón og Valencia.

Bogusław Rogalski (UEN), *skriftlig*. – (PL) Jeg har stemt for Auken-betænkningen om konsekvenserne af den omfattende urbanisering i Spanien for EU-borgernes individuelle rettigheder, for miljøet og for anvendelsen af EU-lovgivningen på grundlag af andragender, jeg har modtaget.

Der findes en masse beviser for, at der sker en omfattende urbanisering i kystområder, og ansvaret herfor påhviler centrale, autonome og lokale myndigheder. De har indført en model for ubæredygtig udvikling, som har haft særdeles alvorlige miljømæssige, sociale og økonomiske konsekvenser. Disse aktiviteter har haft til følge, at der er blevet anrettet ubodelig skade på biodiversiteten og miljøintegriteten i mange spanske regioner. Behandlingen af disse sigtelser foregår langsomt, og de afsagte domme er ikke tilfredsstillende for ofrene. Derfor nærer folk forbehold over for det spanske retssystem.

Det bør derfor understreges, at tusinder af EU-borgere, som har købt ejendom i Spanien under forskellige omstændigheder, er blevet ofre for misbrug i forbindelse med urbanisering. Disse tilfælde af misbrug er blevet begået af lokale myndigheder, men som følge heraf står ejendommene over for nedrivning.

I lyset af disse kendsgerninger skal den spanske regering opfordres til at foretage en grundig revision af lovgivning, der berører individuelle boligejeres rettigheder i forbindelse med massiv overbebyggelse, med henblik på at standse krænkelse af de rettigheder og forpligtelser, der er knæsat i EF-traktaten.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jeg vil gerne lykønske ordføreren med hendes arbejde og sige, at jeg er glad for hendes betænkning om konsekvenserne af den omfattende urbanisering i Spanien for EU-borgernes individuelle rettigheder, for miljøet og for anvendelsen af EU-lovgivningen. Disse konsekvenser har været særligt negative, som det er blevet bevidnet af de talrige andragender, som er blevet indgivet fra beboere i området.

Efter min mening har Udvalget for Andragender i dette tilfælde på korrekt vis taget hånd om forespørgsler fra borgere, som er bekymrede for, at det naturlige landskab bliver ødelagt, at regler om kontrakter og miljøbeskyttelse ikke bliver overholdt, og for byggeaktiviteten, der foregår i kæmpestor skala. De vidnesbyrd, der er blevet fremlagt af dette udvalg efter undersøgelsesrejser i området har klart vist det jordrov, der har

fundet sted som følge af byggeindustrien, og behovet for at forsvare de spanske borgeres rettigheder, der er knæsat i traktaterne.

Derfor støtter jeg denne betænkning. Den lever fuldstændig op til nærhedsprincippet, og jeg håber, at de lokale myndigheder i Spanien vil tage de nødvendige forholdsregler, således at Kommissionen ikke behøver at indlede en traktatovertrædelsesprocedure.

Søren Bo Søndergaard og Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Vi har stemt for betænkningen ud af sympati med klagerne. Dog mener vi, at de påståede overtrædelser af spansk, EU- og international ret bør behandles og afhjælpes af de relevante spanske myndigheder, EF-Domstolen og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Det glæder mig, at Parlamentet har vedtaget denne betænkning. Mange skotter er blevet berørt af det spanske jordrov og har mistet deres hjem, som mange har sparet op til gennem et helt liv for at få råd til. Den spanske regering skal gøre alt, hvad den kan, for at yde de berørte mennesker retfærdighed. Mange mennesker er blevet vildledt og har fået fortalt løgne om, hvad de har købt, og der skal findes en juridisk løsning på situationen.

Diana Wallis (ALDE), skriftlig. – (EN) Vi har stemt for betænkningen om urbaniseringen i Spanien, fordi den afspejler resultatet af adskillige års detaljeret arbejde i Udvalget for Andragender med at besvare hundredvis af andragender om emnet fra adskillige tusinder andragere, herunder undersøgelsesrejser og drøftelser med alle berørte parter, og den blev vedtaget af et stort flertal på tværs af de politiske grupper i udvalget. Som valgte repræsentanter har vi pligt til at sikre, at europæiske borgere ikke bliver underkastet vilkårlige eller uretmæssige begrænsninger i værtsstaten, når de gør brug af deres ret til fri bevægelighed, som vi har opfordret dem til.

Vi anerkender, at Kommissionen i henhold til traktaterne har det primære ansvar for at overvåge anvendelsen af fællesskabslovgivningen. Vi anerkender også, at det i traktaterne eksplicit udelukkes, at de ejendomsretlige ordninger i medlemsstaterne berøres. Dog mener vi også, at Parlamentets Udvalg for Andragender for det første som institutionernes 'øjne og ører' skal gøre opmærksom på alle systematiske problemer, der berører tusinder af vores borgeres fri bevægelighed, som bliver afdækket i forbindelse med proceduren med indgivelse af andragender.

For det andet mener vi, at der tilsyneladende er tale om krænkelse af fællesskabslovgivningen, især miljølovgivningen og reglerne for offentlige indkøbsprocedurer.

Thomas Wise (NI), skriftlig. – (EN) Som en glødende modstander af EU og dens konstante indblanding i vores liv, har jeg konsekvent stemt imod langt størstedelen af de betænkninger, som jeg er blevet bedt om at tage stilling til. Det kan ikke undgås, at der vil dukke en betænkning op, der gør en anden tilgang nødvendig, og jeg mener, at Auken-betænkningen er en sådan betænkning. Jeg er blevet kontaktet af mange borgere med bopæl i udlandet, der alle har gjort alt, hvad de kunne, for at indrette en ordentlig, lovlig og bæredygtig tilværelse i Spanien. At de blev ofre for et sammenstød af bureaukratier, er nu fortid, og forhåbentlig vil denne betænkning fremtvinge en rimelig løsning.

Min handling i dette tilfælde indebærer ikke en opblødning af min holdning til EU og dens uigennemtrængelige, ufleksible og utilregnelige struktur. Men hvis de underordnede bureaukratier ikke vil løse de problemer, som de selv skaber, skal der findes en løsning.

Jeg håber nu, at den mangfoldighed af problemer, der er skabt af de forskellige spanske myndigheder, vil blive taget op og løst snarligt på en måde, der tjener mine vælgers interesser på bedste vis.

Jeg nærer en nagende bekymring for, at et sådant indgreb måske ikke er løsningen. I EU er den eneste stabile lov loven om den utilsigtede virkning.

- Betænkning: Francisco José Millán Mon (A6-0114/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg har stemt for. I valget af Obama ser jeg en vigtig mulighed for en ny politik med et globalt engagement, et vendepunkt i USA's historie og også for hele verden.

Vejen frem bør være en ny politik med et globalt engagement, hvor EU skal spille en afgørende rolle. Vi har muligheden for at forny det globale engagement ved hjælp af fornyede institutioner, nu hvor vi står over for det kommende valg til Europa-Parlamentet.

Den demokratiske kandidats sejr er et yderligere bevis på den usædvanlige evne til fornyelse, som har vist sig så ofte på vanskelige tidspunkter i USA's historie. Den nye ledelse i USA kunne føre til en bedre fælles politik for EU og USA, hvor de to parter arbejder effektivt sammen om mange globale spørgsmål, som lederne på begge kontinenter står over for, såsom klimaforandringer, globale udfordringer, regionale spørgsmål, forsvar, økonomiske anliggender og handel. Sammen skal vi løse disse problemer med beslutsomhed og kreativitet. Obama repræsenterer, hvad der er positivt og imponerende ved USA og nutidens komplekse og globaliserede verden, hvor der konstant sker forandringer.

Den transatlantiske forbindelse er stadig væsentlig. Jeg har tillid til den rolle, som USA fortsat vil spille i denne henseende under den valgte præsident Obamas ledelse.

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Denne omfangsrige betænkning går med rette ind for at uddybe relationerne mellem Europa og USA. Der bliver redegjort detaljeret for Mellemøsten, Pakistan, Afghanistan, Rusland, forsvar, sikkerhed og økonomiske og handelsmæssige anliggender.

Det er dog uacceptabelt, at ordføreren eksplicit foregriber Lissabontraktatens ikrafttræden, når det har vist sig, at flertallet blandt borgerne ikke ønsker at have noget at gøre med den europæiske forfatning eller en nøjagtig kopi. Det er udmærket, at ordføreren skænker det palæstinensiske spørgsmål opmærksomhed, men hvorfor nævnes Israels ret til sikkerhed ikke? På grund af denne ubalance har jeg stemt mod denne betænkning.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) Mon-betænkningen behandler spørgsmålet om transatlantiske relationer efter præsidentvalget i USA. Jeg støttede betænkningen, da jeg mener, at det i dag er afgørende, at der er et tæt samarbejde mellem USA og EU inden for praktisk taget alle områder, herunder politik, forsvar, økonomi, energi, miljø, kultur og videnskab.

Vi bør være klar over, at USA's og EU's samlede bruttonationalprodukter udgør over 50 % af verdens BNP. Den nye transatlantiske dagsorden, som har været i kraft siden 1995, skal erstattes af en rammeaftale om det transatlantiske partnerskab, som vil blive ajourført systematisk. USA og EU er nødt til at varetage aktiviteter, der tjener til at opretholde sikkerhed og orden i verden. Dette kræver selvfølgelig samarbejde med andre lande, særligt Kina, Indien og Rusland.

Jeg anser også bemærkningerne om nødvendigheden af at reformere FN for at være korrekte, herunder nødvendigheden af at reformere Sikkerhedsrådets arbejdsgange. I det transatlantiske samarbejde må NATO's rolle ikke overses. I dag bør vi anerkende, at det vigtigste er at handle hurtigt og effektivt for at bremse den tiltagende økonomiske krise. Jeg ønsker også at tilføje, at vi i disse relationer også bør give plads til Canada, Mexico og Sydamerika.

Vi må håbe, at de ord, som den nuværende præsident for USA, Barack Obama, udtalte, nemlig at "Amerika ikke har en bedre partner end Europa" vil blive bekræftet af den daglige virkelighed. Det er afgørende, hvis vi skal være på højde med de udfordringer, som vores civilisation står over for.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) De "kæmpestore forventninger", som Europa-Parlamentet har fået med valget af Barack Obama til præsident for USA, angår i virkeligheden kun imperialisterne, som med god grund forventer, at deres interesser vil blive betjent mere effektivt. Folk bør ikke nære nogen illusioner om, at der vil ske en ændring af politikken til deres fordel. Desuden efterlader den nye amerikanske præsidents egne udtalelser og erklæringer heller ikke nogen tvivl.

Betænkningen opfordrer til et tættere og mere dybtgående samarbejde mellem EU og USA og NATO efter det omtalte valg. Det foreslås derfor i betænkningen, at der skal oprettes et organ for at koordinere det to imperialistiske centres (EU og USA) udenrigs- og sikkerhedspolitik på et endnu højere plan.

På et tidspunkt, hvor deres indbyrdes konkurrence og fjendskab eskalerer som et resultat af den kapitalistiske finansielle krise, bestræber europæiske og amerikanske imperialister sig på at koordinere deres samarbejde for at håndtere modstanden fra græsrodderne. Dette er sigtet bag opfordringen til en fælles og effektiv indsats for at håndtere "globale udfordringer", "forsvars- og sikkerhedsspørgsmål" og "regionale spørgsmål". Den villighed, som udtrykkes i betænkningen, til at modtage Guantanamo-fanger i EU, såfremt USA skulle bede om det, er et typisk eksempel.

Folk må opbygge deres egen fælles front mod det forenede angreb på dem fra EU, USA og NATO og vælte den imperialistiske orden.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg har stemt mod hr. Millán Mons betænkning om de transatlantiske forbindelser efter valget i USA, da jeg ikke mener, at EU bør påtage sig en stærkere og mere kontinuerlig rolle

på den internationale geopolitiske scene, når Lissabontraktaten og de tilsvarende udenrigspolitiske instrumenter træder i kraft. Derudover er jeg ikke fuldstændig enig i det transatlantiske partnerskabs og NATO's rolle for den kollektive sikkerhed.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg tillægger det transatlantiske forhold en enorm betydning og har konsekvent talt for, at NATO skal fornyes og styrkes. Men i modsætning til denne betænkning gennemgående budskab mener jeg ikke, at dette skal indebære, at de stærke forbindelser mellem USA og enkelte medlemsstater (især Storbritannien) skal erstattes af et "partnerskab mellem EU og USA". Henvisningerne til Lissabontraktaten, som vores befolkninger ikke ønsker, og forslaget om, at den tænkte højstående repræsentant/næstformand i Kommissionen som den ene part skal beklæde formandskabet for et nyt "transatlantisk politisk råd" er eksempler på dette. Desuden har jeg specifikke forbehold over for aspekter i betænkningen, der omhandler EU's forsvar. I betænkningen udtrykkes der glæde over "en bedre europæisk forsvarskapacitet", og den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik, som har mødt konstant konservativ modstand, bydes eksplicit velkommen.

Af disse grunde har jeg ikke deltaget i afstemningen om betænkningen.

- Turkmenistan (B6-0150/2009)

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg foretrækker ikke at deltage i afstemningen om forslaget om beslutning om en handelsaftale mellem EU og Turkmenistan. Skønt jeg anerkender, at økonomiske og handelsmæssige forbindelser er vigtige for åbningen af det turkmenske samfund, tvivler jeg på, om en interimsaftale er den bedste løsning for begge parter.

- Betænkning: Daniel Caspary (A6-0085/2006)

Philip Claeys (NI), skriftlig. – (NL) Jeg har stemt mod dette forslag til beslutning, da det efter min mening ville betyde, at Parlamentet undergraver sin egen troværdighed. Europa-Parlamentet fremsætter altid retoriske erklæringer om menneskerettigheder, og man understreger, at menneskerettigheder er det vigtigste sigte med udenrigspolitikken - og alligevel har man nu tænkt sig at underskrive en aftale med et land, som krænker netop disse menneskerettigheder i massivt omfang. Den bagvedliggende overbevisning er altid, at man ved blot at underskrive en sådan aftale forbedrer menneskerettighederne i det pågældende land. Vi hører det samme fra fortalere for Tyrkiets tiltrædelse: Ja, menneskerettighederne bliver krænket, og tortur er udbredt, men når Tyrkiet først bliver medlem af EU, vil det alt sammen være historie. Men kendsgerningerne beviser det modsatte.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg har besluttet at undlade at stemme om hr. Casparys betænkning om interimsaftalen om handel med Turkmenistan. Jeg er kun enig i nogle af punkterne i forslaget og ikke i dokumentet som helhed. Derfor stemmer jeg ikke imod det, men undlader at stemme.

- Betænkning: Stavros Lambrinidis (A6-0103/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jeg har stemt for. I dag er internettet blevet grundlaget for alle vores personlige og institutionelle forbindelser. Vores personlige oplysninger ejes nu af mange virksomheder, som ofte gør brug af vores personlige oplysninger uden den nødvendige tilladelse. Af alle disse grunde er det klart, at vi er nødt til at beskytte den grundlæggende ret til privatliv på internettet.

Internettet kan også i høj grad understøtte andre grundlæggende rettigheder såsom ytringsfrihed, politisk frihed og forsamlingsfrihed. Men på den anden side lukker det op for mange former for kriminalitet. Et eksempel på denne perverterede anvendelse af nettet er den voksende plage med børnepornografi, som Internettet nu er oversvømmet af, og som vi har ansvaret for at begrænse.

Det er derfor nødvendigt at tage konkrete skridt for at beskytte og styrke borgernes grundlæggende rettigheder, når de surfer på nettet. Grundlaget for vores indsats skal være respekten for privatlivet og sikkerhed, idet vi konstant skal være opmærksomme på den grundlæggende ret til oplysning og adgang til informationssystemer.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Internettet repræsenterer et enormt teknologisk fremskridt, som gør det muligt for brugerne at komme i kontakt med hinanden, at skabe personlige, professionelle og uddannelsesmæssige kontakter, sprede viden og fremme og berige kultur.

Men internetkriminalitet er blevet udbredt, og internettet er blevet et yndet værktøj for kriminelle netværk, da det er nemt at få adgang til, det er billigt og meget virkningsfuldt. Sidste år steg antallet af tilfælde af krænkelser af børn på internettet med 16 %, og det i de fleste tilfælde uden at der fulgte nogen effektiv straf

eller uden at man i det hele taget formåede at finde disse kriminelle. Hvad angår terrorisme, er der allerede omkring 5 000 websider med terroristpropaganda, der udgør et middel til radikalisering og rekruttering, samtidig med at de fungerer som en kilde til informationer om terrormetoder og -ressourcer.

Jeg anerkender det presserende behov for at finde løsninger og udvikle passende lovgivningsinstrumenter for at bekæmpe kriminalitet, uden at det fører til overdreven og ufornuftig kontrol i form af censur og hemmelig overvågning af trafik på internettet.

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Dette er et godt beslutningsforslag med en passende balance mellem rettigheder og pligter, og forslaget er en modig appel mod censur. I de senere år har der i den politiske korrektheds navn ganske rigtigt været for mange forsøg på at underkaste selv internettet censur, så kontroversielle synspunkter ikke blot er udelukket fra den trykte presse, men også fra internettet. Nettet har længe været en torn i øjet på de inkvisitorer, der kontrollerer medierne, som ønsker at forbyde enhver kritik af det multikulturelle samfund f.eks. ved hjælp af "racismelovgivning".

Frihed på internettet er den bedste garanti for ytringsfriheden.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg har stemt for Lambrinidis-betænkningen om styrkelse af sikkerheden og de grundlæggende frihedsrettigheder på nettet, fordi jeg anser det for afgørende, at EU tager skridt til at forlige internetbrugernes grundlæggende rettigheder med krigen mod cyberkriminalitet for at beskytte borgerne, særligt børnene. Som følge heraf mener jeg, at det er afgørende at udvikle lovgivning om beskyttelse af personoplysninger, sikkerhed og ytringsfrihed.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Ytringsfriheden og retten til privatliv er absolutte rettigheder, som under ingen omstændigheder må blive undergravet. Naturligvis mener vi, at disse rettigheder også gælder for internettet, og at de derfor skal sikre individets ret til at udtrykke sig frit.

Vi mener også, at muligheden for at fjerne personlige oplysninger fra databaser skal betragtes som en selvfølge, og vi vil lægge pres på virksomheder for at få dem til at garantere, at enkeltpersoner kan få deres personlige oplysninger slettet fra databaser. Men efter vores mening er det forhold, at en sådan garanti mangler, først og fremmest et internationalt problem, som derfor bedst kan løses ved hjælp af internationale regler og konventioner.

Junilisten går stærkt ind for at garantere sikkerhed og de grundlæggende frihedsrettigheder på internettet, men vi er imod nogle af formuleringerne i betænkningen. F.eks. udtrykkes der i betænkningen et ønske om at gå videre med vedtagelsen af direktivet om strafferetlige foranstaltninger, hvormed de intellektuelle ejendomsrettigheder skal håndhæves. Dette er vi stærkt imod, da vi ikke ønsker en harmonisering af europæisk strafferet. Ordføreren ønsker også at sammenligne retten til adgang til internettet med retten til at gå i skole. Vi mener, at dette er en arrogant udtalelse, idet retten til og muligheden for at gå i skole langt fra er en selvfølge i mange af EU's medlemsstater.

Dog opvejer betænkningens gode hensigter de negative sider, og vi har derfor valgt at stemme for den.

Genowefa Grabowska (PSE), skriftlig. – (PL) Jeg støtter Lambrinidis-betænkningen om sikkerhed og grundlæggende frihedsrettigheder på nettet fuldt ud. Jeg mener, at den er meget vigtig og nødvendig, især fordi vores tilstedeværelse på det globale net er næsten universel. Kort sagt er internettet blevet en del af vores dagligdag.

Vi kan ikke forestille os en bedre kilde til information, hvad enten vi skriver en bog, vil tilberede en raffineret ret eller leder efter en interessant opskrift. Men vi er ikke altid opmærksomme på, at vores færden på internettet efterlader sig spor, som kan blive brugt imod os, f.eks. af markedsføringsfolk, af efterretningsvæsener og sågar af identitetstytve.

På den anden side kan internettet også være et belejligt kommunikationsredskab for kriminelle og terrorister. Derfor er det så vanskeligt at udarbejde fornuftig lovgivning, som afbalanceret og effektivt gør det muligt for folk trygt at gøre brug af alle fordelene ved internettet, men som samtidig begrænser de meget reelle og alvorlige trusler, som er forbundet med misbrug af internettet.

Derfor støtter jeg ordførerens forslag, som sigter mod at finde den rette balance mellem enkeltpersoners privatliv og sikkerhed på nettet, og samtidig fuldt ud respekterer deres grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder. Jeg mener også, at samtidig med at de offentlige myndigheder tager sig af tjenesternes kvalitet, har de også ansvaret for at sikre adgang til internettet for de fattigste mennesker og for dem, som bor i selv de mest isolerede regioner af landet.

Carl Lang og Fernand Le Rachinel (NI), skriftlig. – (FR) Brugen af internettet og dets udvikling er uden tvivl en kilde til vigtige fremskridt, særligt hvad angår ytringsfrihed og demokrati. At finde balancen mellem denne frihed, beskyttelse af privatlivets fred og behovet for internetsikkerhed udgør en sand udfordring for os alle.

Dette er især tilfældet, når der er tale om politisk aktivitet. Nogle mennesker, som er på oppositionens side, eller som har kontroversielle politiske synspunkter, har rent faktisk ikke adgang til de forskellige medier og ser i internettet en mulighed for at formidle deres budskab til hele verden. En sådan frihedsrettighed bør ikke underkastes censur. Som sande totalitære stater tøver Kina, Cuba og Burma ikke med at kvæle ytringsfriheden ved systematisk at censurere og filtrere informationer, idet de lader hånt om alle principper om demokrati og frihed.

At forsyne internettet med filtre for at bekæmpe pornografi, børnepornografi og terrorisme er af afgørende betydning, men en sådan overvågning skal defineres og kontrolleres strengt.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Lambrinidis-betænkningen er den første betænkning, hvor hovedemnet er internettet set fra brugerens synspunkt. Jeg har stemt for den, fordi jeg mener, at det er en afbalanceret og relevant betænkning, som behandler de vigtigste punkter inden for dette område.

Som ordfører for PPE-DE-Gruppen for denne betænkning mener jeg, at anerkendelsen af brugernes ret til det indhold, de har lagt ud, især deres ret til at slette dette indhold permanent, samt ønsket om, at den fremtidige reguleringsmekanisme skal fastlægge den digitale identitet og foreslå specifikke foranstaltninger for at beskytte den, er væsentlige bidrag.

Betænkningen understreger, at det er vigtigt, at de parter, der deltager i udviklingen af internettet, samarbejder med henblik på at stille redskaber til rådighed for selvregulering eller medregulering (f.eks. adfærdsregler), der kan supplere de eksisterende lovregler. På grund af den store hastighed, hvormed internettet udvikler sig, er disse reguleringsmekanismer langt mere effektive end traditionel lovgivning, da de er accepterede og bliver anvendt af størstedelen af de involverede parter uden tvang fra staten.

Internettet er det største offentligt tilgængelige område i verden og den hurtige udvikling vil muligvis komme bag på os, hvis vi ikke beslutter os for at behandle dette emne på en afbalanceret, realistisk måde, således at den fremtidige regulering af cyberspace retter sit fokus mere specifikt på brugeren.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg har stemt for hr. Lambrinidis' betænkning om styrkelse af sikkerheden og de grundlæggende frihedsrettigheder på internettet.

Jeg støtter fuldt ud forslaget, som er at inddrage alle berørte parter, at handle på forskellige niveauer ved at bruge eksisterende nationale, regionale og internationale instrumenter og i sidste ende udveksle eksempler på bedste praksis for at imødegå behovene og problemerne hos forskellige typer internetbrugere og i forbindelse med de mange former for onlineaktiviteter.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg støtter denne betænkningens målsætning om at styrke sikkerheden og grundlæggende frihedsrettigheder på internettet.

Ophugning af skibe (B6-0161/2009)

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg har stemt for beslutningsforslaget om sikker ophugning af skibe, da jeg mener, at det er afgørende, at dette spørgsmål bliver betragtet som en integreret del af et skibs livscyklus. Udtjente skibe bør betragtes som farligt affald på grund af de farlige stoffer, som de indeholder, og de bør derfor betragtes som omfattet af Baselkonventionens anvendelsesområde.

Det glæder mig at se, at EU viser vilje til at forbedre metoderne til skibsophugning.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) EU's målsætninger om miljøbeskyttelse kan kun nås i fuldt omfang, hvis de integreres i EU's forskellige politikområder. Som et resultat heraf er det målsætningen med dette beslutningsforslag at sætte fart på de skridt, som EU skal tage for at sikre, at ophugningen af udtjente skibe sker under sikre forhold for arbejderne og med en passende beskyttelse af havmiljøet.

Den globale udfasning af enkeltskrogede olietankskibe og beholdningen af gamle skibe, som nu bliver trukket tilbage fra markedet, gør det muligt for os at forudsige en ukontrolleret vækst i substandardanlæg i det sydlige Asien, som endda også kan sprede sig til de afrikanske lande. Som følge af alle disse grunde støtter vi dette beslutningsforslag og også alle de skridt, der sigter til at sikre overholdelse af internationale regler om sikkerhed og miljø.

Formanden. – Hermed er stemmeforklaringerne afsluttet.

Vi vil nu udsætte mødet. Det vil blive genoptaget kl. 15.00 – kort – med en mundtlig forespørgsel om kulturens rolle i udviklingen af Europas regioner.

6. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

(Mødet udsat kl. 13.15 og genoptaget kl. 15.00)

FORSÆDE: Rodi KRATSA-TSAGAROPOULOU

Næstformand

7. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

8. Kulturens rolle i udviklingen af Europas regioner (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om den mundtlige forespørgsel til Kommissionen (O-0064/2009) af Doris Pack for PPE-DE-Gruppen om kulturens rolle i udviklingen af Europas regioner (B6-0226/2009).

Doris Pack, spørger. – (DE) Fru formand, hr. kommissær! Dette møde finder sted på et usædvanligt tidspunkt, men nuvel, den mundtlige forespørgsel, som vi stiller i dag, opstod oprindeligt i den tværpolitiske gruppe "Giv Europa en sjæl". Vi mener, at denne sjæl kan findes i vores ældste enheder – regionerne – hvor folk kommunikerer med hinanden med deres særlige tonefald, på en særlig dialekt eller oven i købet på et regionalt sprog, hvor det lokale køkken har sin egen særlige smag, hvor lokale frugter og grøntsager bliver solgt på markeder, hvor særlige fortællinger og myter har deres oprindelse. Kort sagt, der hvor folk føler, at de hører til, dér hvor de føler sig hjemme.

Globaliseringens fremmarch truer med at ensrette så mange ting, og mange særlige træk vil forsvinde. Kun Europas vidunderlige regioner kan sikre, at denne egenart bliver bevaret, og de skal kunne stole på, at EU beskytter dem. Rigdommen og mangfoldigheden i Europas regioner – de har ofte været fjender, de blev besat, de blev delt, de blev ødelagt af krig og genforenet – skal bevares. Regionerne er som vores stamceller. EU har bevaret noget, der kan beskrives som kultur i miniformat og er også bundet af menneskerettigheder inden for dette område.

Vores korte forhandling i dag og beslutningsforslaget bør anspore Kommissionen til at finde frem til, hvordan regionernes kulturelle rigdom kan gøres endnu mere synlig, og hvordan EU kan bidrage til dens bevarelse og fortsatte udvikling. Europas kulturelle potentiale bør udnyttes strategisk. I 2009, året for kreativitet og innovation, bør mulighederne for at integrere tanker og initiativer fra den offentlige sektor og civilsamfundet på lokalt og regionalt niveau udnyttes på en meningsfyldt måde.

Jeg vil gerne sige til medlemmerne af Regionaludvalget, at vi på ingen måde har tænkt os at begrænse den eksisterende regionalpolitik – vi ønsker blot at berige den med en kulturel dimension. Vi beder Kommissionen om også at bidrage med sin del.

Joe Borg, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Tillad mig først at takke for, at jeg på vegne af kommissær Figel' har fået lejlighed til at tale om kulturens placering i vores politikker og dens særlige bidrag til udviklingen af Europas regioner og byer. Kulturens vigtige betydning bliver på forskellige måder taget i betragtning på fællesskabsniveau.

Inden for rammerne af EU's samhørighedspolitik har regionale og lokale strategier opnået gode resultater med at integrere kulturen for at støtte kreativitet og fremme innovation. Med samhørighedspolitikken støttes f.eks. vores kulturelle arv, udviklingen af kulturel infrastruktur og kulturelle tjenester, udviklingen af regional attraktivitet og dens forbindelse med bæredygtig turisme, men også fornyelse af lokale økonomier og udviklingen af grænseoverskridende strategier.

I 2007 lancerede Kommissionen den europæiske kulturdagsorden, hvis første stadier nu står for at blive gennemført. I denne nye strategiske tilgang til kultur fastsættes fælles målsætninger, og dens sigte er at være en drivkraft for kulturens økonomiske, sociale og politiske værdi ved at styrke dens tværgående rolle. Inden for disse rammer samarbejder Kommissionen og medlemsstaterne ved hjælp af en ny åben samarbejdsmetode

for at styrke deres fælles indsats inden for områder, der har direkte konsekvenser for lokale og regionale udviklingsstrategier. Dette vil f.eks. gøre det nemmere at maksimere kreative og kulturelle branchers potentiale, især for små og mellemstore virksomheder, fremme adgangen til kultur og stimulere professionelle kulturfolks mobilitet.

Som et bidrag til de løbende overvejelser vil Kommissionen snart igangsætte en uafhængig undersøgelse af kulturens bidrag til lokal og regional udvikling som en del af den europæiske regionalpolitik. Resultaterne af denne undersøgelse vil bidrage til at understrege værdien af at investere i de kulturelle og kreative brancher og vil vise forbindelserne mellem sådanne investeringer, særlige regionale udviklingsmål og Lissabonstrategien for vækst og beskæftigelse. Undersøgelsen vil også bidrage til udarbejdelsen af en grønbog om kulturelle og kreative branchers potentiale, der pågår i øjeblikket med henblik på vedtagelse af Kommissionen i begyndelsen af 2010.

Kommissionen arrangerer med jævne mellemrum konferencer med repræsentanter fra lokale og regionale myndigheder. Lad mig blot fremhæve de åbne dage, hvor et stort antal interessenter hvert år mødes i Bruxelles for at drøfte et bredt spektrum af emner, der har med regionalpolitik og samhørighedspolitik at gøre. Aspekter, der har at gøre med kultur, er regelmæssigt blevet behandlet i forbindelse med disse workshops.

Desuden gør Kommissionen også en indsats inden for andre politikområder som f.eks. EU's integrerede søfartspolitik, hvor aktører fra civilsamfundet bliver inddraget, når der bliver sat fokus på Europas rige maritime arv. I forbindelse med afholdelsen af den europæiske maritime dag i Rom til maj vil interessenter bl.a. undersøge forbindelserne mellem den maritime arv og bæredygtig regional turisme.

Endelig vil jeg også gerne nævne det europæiske kulturforum, som for første gang vil blive arrangeret af Kommissionen i forbindelse med den europæiske kulturdagsorden i Bruxelles den 29. og 30. september, hvor repræsentanter fra kulturlivet og nationale myndigheder, herunder lokale og regionale myndigheder, vil mødes.

Manolis Mavrommatis, for PPE-DE-Gruppen. – (EL) Fru formand, hr. kommissær! Først vil jeg gerne byde initiativet om sådan et interessant emne som kulturens rolle i udviklingen af EU's regioner velkommen. Kulturarv er en vigtig del af de europæiske folkeslags identitet og udviklingshistorie. At beskytte og vedligeholde den er derfor særlig vigtigt for den unge generations dannelse og samtidig for respekten for den europæiske identitet. Uanset om der er tale om dens europæiske, nationale eller lokale dimension, er kulturarven en grundlæggende værdi for europæiske borgere. Vi ved alle, at hovedvægten lægges på de store byer, hvor de mest berømte museer og mindesmærker findes.

Men det er en kendsgerning, at landområderne i Europa, som udgør 90 % af det europæiske territorium, lider under afvandring og økonomisk stagnation. Europæiske programmer med et kulturelt indhold hjælper derfor betragteligt med til at udvikle økonomisk aktivitet i regionerne. Ikke kun tilførslen af arbejde og beskæftigelse, men skabelsen af attraktioner, der som magnetiske poler kan tiltrække kulturel og historisk turisme, vil bidrage til den bæredygtige udvikling af disse områder.

Vi mener derfor, at kultur bidrager direkte til udviklingen af europæernes kulturelle dannelse og indirekte til økonomisk velstand, særligt i de regioner, der har mest brug for opmærksomhed og udvikling.

Mary Honeyball, for PSE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Jeg er virkelig meget glad for at få denne lejlighed til at være med til at drøfte dette spørgsmål. Det er blot uheldigt at vi gør det på en torsdag eftermiddag, hvor der ikke er helt så mange deltagere, som der måske burde være.

Jeg synes faktisk, at dette er en vigtig forhandling i lyset af det nuværende økonomiske klima. Vi har allerede hørt tale om kultur og arbejdspladser og om, hvordan brancher og mennesker, der arbejder inden for kultur, kan bidrage til økonomien og virkelig kan hjælpe. I de usikre tider, som vi nu står over for – hvilket vi allerede har hørt her i Parlamentet – er det vigtigt, at vi diskuterer disse spørgsmål så indgående, som vi kan.

Jeg står også her, fordi jeg netop repræsenterer af de store byer, som den foregående taler nævnte. London er, som De alle ved, et af de kulturelle centre i EU, der – som vi alle – har en lang historie og rigtig meget at tilbyde. Den er også centrum for den kulturelle branche, i hvert fald den britiske. Så jeg mener, at jeg har en rolle at spille her, idet jeg taler på vegne af de mennesker, jeg repræsenterer, og kæmper for de arbejdspladser, som ofte er de første der ryger, når tingene spidser til. Jeg glæder mig således meget over Kommissionens udtalelser om de kulturelle branchers betydning, om hvordan vi ønsker at bevare dem og bygge videre på dem, og om kulturens økonomiske rolle. Det er meget ofte mit indtryk, at den økonomiske betydning bliver overset, og at vi ikke taler om den – vi tænker ikke engang på den, og vi henviser kulturen til en andenrangs

status. Det er ikke acceptabelt, især ikke, når kulturen kan være så overmåde vigtig for vores nationale og regionale udvikling. Jeg håber, at en af de ting, der kommer ud af denne forhandling i dag – som vi vil bringe med tilbage til vores medlemsstater, og som Kommissionen og Rådet vil tage med sig tilbage – er, at vi er meget bekymrede for, hvordan denne regionale udvikling forløber, hvordan vi håndterer det samt den rolle, som kulturen kan spille i den forbindelse.

Hertil kommer, som fru Pack allerede har sagt, hele spørgsmålet om kulturel forskellighed. Efter min mening er det en af EU's og Europa-Parlamentets store styrker, at vi alle mødes – nu med 27 medlemsstater – og faktisk er meget forskellige på mange måder. Vi har forskellige baggrunde og kulturer og tydeligvis forskellige sprog. Det er kun en begyndelse. Selv om verden bliver mindre, og selv om folk mødes oftere, findes disse betydelige forskelle stadigvæk. Vi bør hylde dem, for disse forskelle er kernen i de ting, vi taler om. Vi ønsker alle at bevare vores identiteter og måden, vi ser os selv på, og det har vi brug for at gøre.

I denne sammenhæng tror jeg også, at vi har brug for at affinde os med, at der kommer folk rejsende til vores kontinent. Der kommer folk hertil fra andre dele af verden – hvoraf mange nu lever i anden og tredje generation i nogle af vores medlemsstater – som også for deres del har forskellige baggrunde. Efter min mening skal vi også gøre os det klart, at de kommer med deres egne kulturer, traditioner og sprog. Selv om vi integrerer dem, og de lærer vores sprog, har de stadig hver deres egen særlige identitet. Det er et spørgsmål, som ikke er blevet nævnt i denne forhandling, og som efter min opfattelse er vigtigt, og jeg håber, at vi kan få det indføjet, særligt når vi taler om spørgsmål som flersprogethed, som vi har haft gode forhandlinger om. Det er et ekstremt vigtigt spørgsmål, og efter min mening skal vi give det mere plads, end vi har gjort før, men det skal ses i sammenhæng med et Europa, der ændrer sig. Vi har derfor brug for at bevare vores eksisterende kulturer og vores eksisterende mangfoldighed og rent faktisk opsuge den nye mangfoldighed, der er kommet, og som fortsat kommer ind på vores kontinent. Af alle disse grunde hilser jeg den støtte, som vi giver til kulturen og til kulturlivets brancher, velkommen, støtte til små og mellemstore virksomheder, som jeg – i det nuværende økonomiske klima – tror, vil komme til at udgøre ryggraden i det, vi skal se på. Hvis store koncerner og store virksomheder mister folk, gør folk overflødige og afskediger folk, kan det meget vel være op til de mindre enheder – SMV'erne – at samle denne reserve op og gå i gang med at skabe beskæftigelse for dem, der kan arbejde inden for denne branche.

Derfor håber jeg, at vi alle vil anerkende, hvor vigtig kulturens rolle er på vores kontinent og i vores samfund, og at de af os, som rent faktisk er mødt op til denne forhandling, vil tage budskabet med tilbage til vores medlemsstater, til regionerne og til de mennesker, vi repræsenterer. Jeg ved, at vi har et godt budskab, så lad os tage ud og sprede det.

Grażyna Staniszevska, for ALDE-Gruppen. – (PL) Fru formand! Regionerne er et overordentlig vigtigt sted for udviklingen af kulturen. Det er der, at de mest langvarige udvekslingsprogrammer og fælles projekter opstår mellem områder med forskellige traditioner, skikke og resultater. Regionerne stimulerer udviklingen af kultur, og kulturen – i kraft af vigtige, attraktive projekter og begivenheder – bliver en magnet, som tiltrækker økonomiske investeringer. Dette er den klassiske dominoeffekt, som bedst kan illustreres med virkningerne af det fremragende program med de europæiske kulturhovedstæder. Der sker altid en økonomisk genopblomstring efter et år med kulturelle begivenheder. Dette er blevet forstået af de talrige europæiske byer, der stræber efter at deltage i projektet.

Kultur er en fantastisk mulighed, særligt for områder, som er underudviklede, men rige på naturressourcer eller på turistmæssige og rekreative attraktioner som følge af deres geografiske placering. Derfor er det særlig vigtigt at være opmærksom på de regionale myndigheders vigtige betydning og at fremme deres aktiviteter ved hjælp af særlige EU-programmer. Jeg forventer, at Kommissionen snart vil fremlægge en grøn bog, hvor den præsenterer et bredt koncept af foranstaltninger inden for det kulturelle område, idet den inddrager det centrale spørgsmål om det regionale niveau.

Endelig ønsker jeg at henlede opmærksomheden på initiativet om, at 2013 lanceres som det europæiske år for nabosprog. Den dynamiske udvikling af regionalt samarbejde i Europa hæmmes ofte af problemer, der bunder i manglende kendskab til nabolandes og naboregioners sprog og kultur og en manglende evne til at kommunikere i fuldt omfang. At lære en umiddelbar nabos sprog kan være et stort spring frem for den gensidige forståelse og kommunikation og derfor for at styrke det kulturelle og økonomiske samarbejde og konsolidere hele EU.

Ryszard Czarnecki, for UEN-Gruppen. – (PL) Fru formand! Jeg synes, at det i denne forhandling er værd at erindre den tidligere formand for Kommissionen Jacques Delors' karakteristiske ord. Da han efter at have afsluttet sin embedsperiode som formand for Kommissionen blev spurgt, om der var noget, han fortrød,

eller om der havde manglet noget, indrømmede han, at EU og Kommissionen havde brugt for lidt tid på kulturelle anliggender. Og jeg mener, at hans karakteristiske selvkritik kan vise os vejen.

Jeg er enig med den taler, der talte om dette parlaments besynderlige prioriteringer. Vi siger, at kultur er vigtigt, og at det ikke kun er prioriterede områder som institutioner, forvaltning og forordninger der er vigtige. Så taler vi om disse ting mandag, tirsdag, onsdag og torsdag formiddag. Kun forhandlingen torsdag eftermiddag handler om spørgsmål, der kan kaldes for grundlæggende – om kultur, fordi kultur rent faktisk er grundlaget for europæisk enhed. Ikke blot regionernes kultur, men også national kultur, for Europas arv er faktisk de europæiske nationers arv, og dette gælder måske især for vores kulturelle arvs vedkommende.

Det glæder mig, at dette spørgsmål er blevet taget op. Det glæder mig, fordi jeg antager, at det vil blive stadig mere vigtigt i Parlamentets arbejde og også i EU's udøvende organers, særligt i Kommissionens og Rådets arbejde.

Věra Flasarová, for GUE/NGL-Gruppen. – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg er enig i forespørgslens ordlyd som formuleret af min kollega Doris Pack. Sådan som jeg ser det, er multilateral støtte til de europæiske regioner meget vigtig. Engang var der grænser i Europa, der adskilte stater og nationer i århundreder, hvilket skabte en slags psykologisk ingenmandsland. Heldigvis er det nu lykkedes os at fjerne grænserne ved hjælp af Schengenaftalen, men der er stadig regioner, der er delte, byer, der er skåret halvt over, og frem for alt fortsætter psykologiske problemer med at eksistere, fordi ét stykke land hører til det ene eller det andet sted, og et andet stykke land til et andet sted. I et stadig mere integreret Europa heler disse gamle ar på landkortet og i folks bevidsthed støt, men langsomt. Den hurtigste måde at få dem til at hele på, som er meget mere effektiv og praktisk end alle tiltag ovenfra, er at støtte borgerinitiativer og kulturelle organisationers og regionale institutioners aktiviteter. De regionale institutioner og almindelige mennesker, der bor i et bestemt område, ved bedst, hvad der skal gøres for at puste nyt liv i deres region.

Der er mange projekter, som, hvis de blev gennemført, både ville betyde et skridt fremad og en impuls til yderligere handling. Jeg kommer fra regionen Nordmähren, fra Schlesien, et område, hvor Tjekkiet, Polen og Slovakiet alle grænser op til hinanden. Og det er lige netop der, i den historiske Tišín-region, som i dag omfatter den tjekkiske by Ěeský Tišín og det polske Cieszyn, at der er blevet skabt et projekt, der hedder "En have på begge flodbredder", da der løber en flod mellem de to byer, som engang udgjorde ét fælles byområde. Projektet skaber forbindelser mellem de to flodbredder, som ikke blot er af bymæssig art, men også er arkitektoniske og frem for alt kulturelle. Begge adskilte dele af det tidligere samlede hele skal forbindes ved hjælp af indbyggernes kulturelle aktiviteter. Floden mellem de to byer og deres omgivelser skal blive et sted for kulturel udveksling og kulturelle berøringsflader. Men et vigtigt aspekt af den slags projekter er de nye beskæftigelsesmuligheder, der ikke blot blev skabt, mens arbejdet blev udført, men også efterfølgende. Servicesektoren vil givetvis ekspandere, idet den vil bidrage til områdets attraktivitet og støtte potentialet for turisme og andre typer beslægtet virksomhed. De, der stod bag projektet "Haven på begge flodbredder" blev inspireret af eksemplet med Strasbourg i Frankrig og Kehl i Tyskland, som også var nabobyer, der lå så tæt på hinanden, at de dannede en naturlig bymæssig struktur. Også her løber Rhinen mellem de to byer. Det, der sker i Frankrig og Tyskland, kan også ske i Tjekkiet og Polen eller hvilket som helst andet sted i Europa. Der er mange flere eksempler på dette i Centraleuropa. Når vi taler om kulturens andel i udviklingen af Europas regioner, er det netop disse projekter, som man kommer i tanke om.

EU, Kommissionen og Europa-Parlamentet bør støtte kulturprojekter af denne slags i endnu højere grad, end de har gjort hidtil. Initiativtagerne til borgerinitiativer klager ofte over, at disse aktiviteter bliver forsinket unødigt af indviklet bureaukrati og overdrevet indviklede strukturer i de relevante ministerier og kontorer.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg har to spørgsmål til kommissæren. For det første: Hvad er kultur? Og for det andet: Hvad i alverden har den med EU at gøre?

I min region ligger det historiske grevskab Northamptonshire. Dets kulturelle identitet, dets historie, dets sammenhængskraft er til dels rundet af de historiske forbindelser med skomagerbranchen. Skomageri blev for første gang anerkendt i grevskabet i 1202, da Peter the Cordwainer næsten var berømt inden for grevskabet. I 1452 regulerede hoffet priser og vægte for forskellige handlende, herunder skomagerne, og Northampton har været hjemsted for skomagerbranchen i al denne tid.

I 1841 var der ifølge folkeregisteret 1 821 skomagere i grevskabet. Grevskabets fodboldhold, Northampton Football Club, kaldes stadig for "the Cobblers", lappeskomagerne, og i Northamptonshire har vi nu 34 skofabrikker, der stadig er i drift, og de er alle over 100 år gamle. I dag har jeg et par sko på af mærket Barker fra en landsby, der hedder Earls Barton, som ligger i den pragtfulde Westminster valgkreds Daventry. Vi har

et museum, vi har kulturbegivenheder omkring skofremstillingsbranchen – og det er alt sammen opstået før EU.

Så mens jeg fuldstændig forstår, hvilken rolle kulturen spiller for landenes regioner, er jeg ikke sikker på, om eller hvordan EU kan hjælpe os med disse ting. Og hvad er Europas regioner? Efter min mening skal vi overlade det til kulturen i Europas regioner at udvikle sig, som den altid har gjort – lokalt, organisk og ikke ledet centralt af regeringen.

Vittorio Prodi (ALDE). - (IT) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Tak for ordet. Jeg vil gerne uddybe vores vision en anelse og se ud i fremtiden og ikke kun på fortiden. Vi står i en situation, hvor vi er vidne til, at vækst ikke altid kan fortsætte, idet den snarere er begrænset af, at naturressourcerne er knappe og af, at jorden har begrænset kapacitet til at opsuge og omsætte vores affald. Vi kan ikke længere grundlægge vores opfattelse alene på materiel vækst – vores udviklingsbegreb – i stedet er vi nødt til at se udvikling i tættere sammenhæng med livskvalitet. Kort sagt skal vi gøre vores samfund mindre materialistisk.

Set i dette lys er regioner lige så vigtige for deres kulturelle rigdom – forstået som deres rigdom i livskvalitet – hvilket er utrolig vigtigt i dag, hvor vi er nødt til at ændre vores livsstil fuldstændigt. I forbindelse med denne udvikling mod mindre materialisme er en regions rigdom i livskvalitet utrolig vigtig, jeg vil nærmest sige absolut uundværlig.

Derfor vil jeg gerne føre både Kommissionen og Parlamentet i retning af en forståelse for den ændring i livsstil, som vi skal sætte i gang, en ændring af vores samfund i mindre materialistisk retning og dermed et kulturelt arbejde, der vil blive uerstatteligt, idet vi er nødt til at erstatte materielle goder med immateriel velstand. Denne regionale erfaring er noget, som vi må søge at forstå og bevare, inden den bliver fejlet bort af en lang række forglemmelser.

Af denne grund vil jeg bede om, at vi fortsætter med denne debat, fordi den er så afgørende, og fordi vi simpelthen er nødt til at ændre vores måde at leve på.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). - (PL) Fru formand! Kulturens skønhed hidrører fra dens regionale og lokale mangfoldighed, som ændrer sig i takt med samfundets udvikling. Regionale kulturer, som har dybe rødder i traditionen, udgør et stærkt fundament for nationale kulturer og deres mange variationer. Med deres farverigdom i form og udtryk taler de til mennesker, og de giver kunstnerisk inspiration, formidler erfaringer og følelser og styrker lokalsamfundets indre sammenhæng.

Regionale kulturer bliver fortrængt af de professionelle kunstnere, som bruger dem som inspiration. Man tror ofte, at regional kultur skal være en amatørbevægelse, mens en professionel bevægelse skal modtage stor økonomisk støtte. Dette er nok årsagen til den tendens, som også ses i EU, til at finansiere store og dyre projekter, herunder internationale projekter, der omfatter professionelle kunstnere fra forskellige lande. Regionale og lokale kulturer dør efterhånden og talrige af deres udtryksformer og deres discipliner og de tilhørende kreative færdigheder er ved at forsvinde.

I dag kan vi tale om den traditionelle og folkelige kultur i historisk underudviklede regioner, men vi kan ikke sige ret meget om deres eksistens i regioner, der udvikler sig. Derfor er der et presserende behov for at udvikle et forskningsprogram for at dokumentere, hvordan regional kultur beskyttes og udvikles i alle sine åndelige og kunstneriske udtryk. Disse udtryk er nævnt mere detaljeret i mit ændringsforslag til det debatterede beslutningsforslag. Jeg håber, at det vil få medlemmernes opbakning.

Pál Schmitt (PPE-DE). - (HU) Fru formand! Kultur skaber værdi både i intellektuel og materiel forstand. Kulturelle og kreative brancher beskæftiger millioner i hele Europa, hvor film, bogudgivelser, musikkompositioner og -udgivelser – det, som ofte kaldes musikindustrien – er blandt de brancher, der vokser mest dynamisk.

Det er ikke tilfældigt, at de EU-initiativer, der har størst succes og popularitet, er tæt forbundet med kultur. Inden for udvekslingsprogrammet for europæiske kunstsamlinger, kan publikum i Budapest for tiden se en uovertruffen udstilling med Gustave Moreau og Alfons Mucha i et vigtigt museum.

Et andet initiativ af denne art er programmet vedrørende de europæiske kulturhovedstæder, hvorigennem ikke blot byer, men hele regioner bliver fremhævet og støttet. Om mindre end et år, i 2010, vil denne stolte titel tilhøre den ikke ret kendte mindre by i det sydlige Ungarn, Pécs, hvor de hundredtusindvis af gæster, der rejser til området, vil give en saltvandsindsprøjtning til hele regionens vækst.

Jeg er overbevist om, at det er ved hjælp af kultur, at EU kan komme tættere på sine borgere og skabe større indbyrdes nærhed mellem borgerne. Når vi taler om regional identitet i EU, siger det sig selv, at vi vender os mod kulturen. Jeg håber, at der i tiden efter Lissabonstrategien vil være endnu flere initiativer og ressourcer til rådighed for kultur og uddannelse end der er nu. For det moderne videnssamfunds økonomiske motor er den opfindsomme og kreative ånd, dvs. innovation og kreativitet.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Fru formand! For 30 år siden var jeg til stede her i Strasbourg, da det direkte valgte Europa-Parlament holdt møde for første gang. Det ældste medlem var Louise Weiss, som denne pragtfulde bygning, der i sig selv er et blændende eksempel på europæisk kultur, er opkaldt efter. Hendes tale var Europa-Parlamentets intellektuelle dåbsattest. Hun talte dengang om, hvilken slags europæere vi har brug for, europæere, der er forenede på grundlag af en fælles europæisk kultur.

Denne europæiske kultur er ikke noget nyt, som mange mennesker tror, men den er en genopdagelse af noget, som er meget ældre end nationalstaterne. Grænser, i hvert fald på kontinentet, er for det meste temmelig kunstige. Kultur er dybt rodfastet i regioner, som ofte er opdelt af kunstige grænser, og regional kultur har en enorm betydning som en forbindelse mellem nationer. En af de største kulturelle skikkelser var den bøhmiske skovdigter Adalbert Stifter, som arbejdede i Bayern, øvre Østrig og Bøhmen og forenede tjekker og tyskere. Denne tradition skal holdes i live – kulturen, som ødelægges af nationalisme og forflytning, mindretalskultur, regional kultur, kulturen i de europæiske regioner, der ligger på begge sider af grænser og, især, den mangfoldighed, som vi kun vil være i stand til at bevare i fællesskab.

Franz Josef Strauß, den store bayerske europæer, sagde engang, at vi kun kan forblive bayrere, baskere, tyskere eller briter, hvis vi bliver europæere i tide – idet Europa ikke er en centraliserende faktor, men et fælles værn mod den omfattende globalisering og standardisering.

Iosif Matula (PPE-DE). – (RO) Fru formand! EU som et projekt, der først og fremmest opfattes som en mekanisme til økonomisk integration, står i stor gæld til den "mørtel", som den europæiske kultur repræsenterer. Samtidig er det blandt målsætningerne på den europæiske kulturelle dagsorden, som er blevet lanceret under denne valgperiode, at opmuntre til mangfoldighed og samtidig fremme kultur som et middel til økonomisk vækst og indføje den i forbindelser med tredjelande.

Kultur skal ses fra et lidt anderledes perspektiv, hvis vi husker på, at denne branche skaber mere velstand end f.eks. den kemiske industri i Europa, idet den giver millioner af ansatte et udkomme.

Denne branche kan bidrage til udviklingen af ugunstigt stillede regioner ved hjælp af legater til kulturelle samarbejdsprojekter inden for kunst og kultur. F.eks. har Rumænien vist, at det kan gennemføre projekter i stor skala i partnerskab med europæiske regioner inden for programmet "Sibiu, europæisk kulturhovedstad 2007", som havde stor økonomisk betydning for området.

Samtidig skal vi give opbakning til programmer, der støtter grænseoverskridende mobilitet blandt dem, der arbejder inden for kulturbranchen, og opsætning af kulturelle og kunstneriske begivenheder på et transnationalt grundlag.

Jeg nævner disse ting som medlem af Kultur- og Uddannelsesudvalget og Regionaludviklingsudvalget samt som tidligere formand for en europæisk grænseregion.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Fru formand! Folk har brug for at spise, for at kunne bevæge sig rundt og søge ly for kulde eller regn. Dette er de sider af produktionen og handelslivet, som tjener til at opfylde grundlæggende behov. Men den slags gaffel, som vi spiser med, eller måden, som vores cykel eller taget på vores hus ser ud, har ikke noget at gøre med økonomien, men er et udtryk for kultur. Mennesker har et åndeligt behov for at skabe noget, simpelthen for aktivitetens egen skyld. De er stolte af deres arbejde, når de, der ser eller berører det, giver udtryk for deres påskønnelse og føler sig bedre tilpas på grund af det. Et vigtigt punkt er, at kulturel forskellighed ofte forbindes med regioner. Vi bør aldrig ensrette disse regioner og deres kultur – nej, vi skal støtte denne mangfoldighed. Kultur er et udtryk for regionernes sjæl. EU ville være et højt uinteressant sted uden de kulturelle rigdomme, som den besidder i dag. Det er dyrt at pleje kultur, og det er vores opgave at støtte kultur. Uden den vil der ikke være en økonomi eller lykkelige mennesker i EU.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Fru formand! Europas kulturelle rigdom kommer fra dets regioners store forskellighed. Den forskellighed skal beskyttes. Kniplinger fra Koniaków er helt anderledes end kniplinger fra Brugge. En blanding, der skabes ved en overfladisk reproduktion af idéer, der er taget fra en kultur, fører til forarmelse. Vi skal bevare denne forskellighed i alle kulturens former og udtryk, herunder

også flersproglighed og materiel kultur, da vores mangfoldighed er vores identitet, den er en kilde til kreativ udvikling og til en berigende gensidig udveksling af idéer på kryds og tværs. Den giver også kulturturismen et formål. Regionernes kultur har brug for støtte og beskyttelse. Jeg vil gerne bede Kommissionen om at udvikle et program for dette.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Fru formand! EU's motto er "forenet i mangfoldighed". Denne mangfoldighed gør EU som helhed usædvanlig attraktivt og betyder også, at vi er meget forskellige fra lande som USA. Grundlaget for kulturel mangfoldighed er jo bl.a. vores regionale kulturers enorme mangfoldighed, en mangfoldighed, som gør disse regioner og hele lande overordentlig attraktive for turister. De er attraktive for os europæere, og de er også overordentlig attraktive for andre, som kan komme til Europa for at se, opleve og værdsætte den usædvanlige mangfoldighed.

Regional kultur bør derfor støttes om ikke andet så af denne grund. Men vi bør også huske, at regional kultur er en bro, som gør det muligt for folk, der bor i regionerne, at deltage i det, som kaldes finkulturen. Uden det er det svært at tale om harmonisering og udbredelse af visse kulturmodeller og måden, de opfattes på.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Fru formand! Når det lykkes os at forene Europa og samtidig bevare dets mangfoldighed, er identitet og kulturarv Fællesskabets store værdi. Enkelte nationer, regioner og forskellige lokale samfund dyrker og udvikler deres kultur og traditioner og tilfører et forenet Europa denne arv. De deler deres kultur med andre regioner og til gengæld lærer de om andres præstationer og resultater. På den måde giver de noget til andre, og de får noget fra andre.

For at bevare den kulturelle arv i regioner og mindre områder, er det også vigtigt, at der er midler til rådighed fra EU's budget. De, der frygtede, at de ville miste deres kultur og identitet efter integrationen, indser, at det forholder sig omvendt – EU støtter regional, folkelig og lokal kultur.

Christopher Beazley (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg rejser mig op for at støtte min kollega Zbigniew Zaleski.

Der var engang én, der sagde: "Når jeg hører ordet "kultur", spænder jeg hanen på min pistol". Efter min mening undervurderer Europa-Parlamentet i dag, ligesom vores nationale parlamenter og nationale regeringer gør det, hvor vigtig uddannelse og kultur er. Vi ligger altid nederst i bunken.

Man siger, "Min søn, tag vare på din faders bud, opgiv ikke din moders belæring". Efter min mening – og det er udelukkende min personlige mening – er Grækenland den europæiske kulturs fader og moder. Der var et par englændere – Lord Byron og andre – der gjorde nogle ting. Måske vil kommissær Borg fra Malta, det land, som har fået tildelt ordenen George Cross, svare på det følgende spørgsmål: Hvorfor kan vi ikke bruge lidt flere penge på at støtte vores civilisations kulturs fremtid? Vi bruger jeg ved ikke hvor mange millioner milliarder euro på dette og hint. Så hvad med – musik, lyrik, historie, harmoni. Lad os da prøve.

Joe Borg, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke de ærede medlemmer for deres kommentarer. Jeg skal nok give kommentarerne og de bekymringer, De har givet udtryk for, videre til kommissær Figel'. Men jeg vil gerne fremsætte nogle generelle kommentarer og reaktioner.

Fru Pack talte om harmonisering af regler på europæisk niveau og om, hvordan dette påvirker den regionale mangfoldighed. Jeg vil gerne påpege, at det er nødvendigt med harmonisering på europæisk niveau for at sikre ens betingelser på tværs af EU, så borgerne kan drage fuld nytte af det fælles indre marked. Men dette betyder ikke, at en sådan harmonisering fører til mindre mangfoldighed. Dette var faktisk også resultatet af det europæiske år for interkulturel dialog.

Desuden fremmer Kommissionen ved hjælp af sin regionalpolitik kulturel mangfoldighed og investerer både direkte og indirekte i kultur netop ved at inddrage regionale myndigheder og interessenter. I en række politikområder sigter Kommissionen til at fremme mangfoldighed og tage højde for regionale særtræk på tværs af EU.

Angående bemærkningen om spørgsmålet om kultur og den økonomiske krise og det samlede bidrag til vækst og beskæftigelse, vil jeg blot minde om, at Kommissionen gennemfører en undersøgelse i år for at analysere, hvordan den kulturelle dimension er blevet integreret i de regionale udviklingsstrategier for 2007-2013. Resultaterne af denne undersøgelse vil belyse værdien af at investere i den kulturelle sektor, herunder de kulturelle og kreative brancher, og vil understrege forbindelserne mellem en sådan investering, de specifikke udviklingsmålsætninger og Lissabonstrategien.

Angående grønbogen vil jeg gerne sige, som jeg sagde indledningsvis, at dette politikdokument skal være færdigt i første kvartal 2010, og dets formål er at sætte en åben høringsproces i gang. Den har tre overordnede målsætninger. For det første at fremme en mere strategisk tilgang. For det andet at åbne op for de europæiske kulturelle og kreative branchers potentiale og for det tredje at bidrage til udviklingen af strategier, der er rettet mod at fremme bedre forbindelser mellem kulturelle og kreative brancher og andre økonomiske sektorer og således forbinde kultur og kreativitet med innovation og den bredere økonomi. Der vil selvfølgelig blive taget fuldt ud højde for den regionale dimension i denne forbindelse.

Jeg vil gerne afslutte med at henvise til hr. Posselts udtalelse om, at kultur ofte bliver ødelagt af nationalisme. I hvert fald ikke af EU. EU tror fast på og værner om enhed og mangfoldighed.

Formanden. – Jeg har modtaget tre beslutningsforslag, jf. forretningsordenens artikel 108 stk. 5.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted under næste mødeperiode.

9. Modtagne dokumenter: se protokollen

10. Afgørelser vedrørende forskellige dokumenter: se protokollen

11. Skriftlige erklæringer (forretningsordenens artikel 116): se protokollen

12. Fremsendelse af beslutninger vedtaget under dette møde: se protokollen

13. Tidspunkt for kommende møder: se protokollen

14. Afbrydelse af sessionen

(Formanden hævede mødet kl.15.50)